

НЕ КОЖНОМУ КОХАННЮ
СУДИЛОСЯ БУТИ...

БАЛАДА
ПРО
НЕДОВГО
Й
НЕЩАСЛИВО

Бестселер
The New York Times
і *The Sunday Times*

СТЕФАНІ
ГАРБЕР

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

НЕ КОЖНОМУ КОХАННЮ
СУДИЛОСЯ БУТИ...

БАЛАДА
ПРО
НЕДОВГО
Й
НЕЩАСЛИВО

Бестселер
The New York Times
і *The Sunday Times*

СТЕФАНІ

ГАРБЕР

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

СТЕФАНИ ГАРБЕР

БАЛЛАДА
ПРО
НЕДОВГО
Й
НЕЩАСЛИВО

ОДНОГО РАЗУ
РОЗБИТЕ СЕРЦЕ

БАЛАДА ПРО НЕДОВГО
Й НЕЩАСЛИВО

ПРОКЛЯТТЯ
СПРАВЖНЬОГО КОХАННЯ

*Усім, хто коли-небудь боявся, що ніколи не знайде свого істинного
кохання*

Слова застереження

Люба Євангеліно!

Рано чи пізно ти знову його побачиш, і коли це станеться, не дай йому себе обдурити. Не зачаровуйся його звабливими ямочками, неземними блакитними очима чи тим, як усередині все тріпоче, коли він називає тебе Лисичкою, — це не пестливе звертання, це ще один спосіб маніпулювати тобою.

Серце Джекса, може, і б'ється, але нічого не відчуває. Якщо ти захочеш йому знову довіритися, згадай усе, що він вчинив. Згадай, як він отруїв Аполлона, щоб у його вбивстві звинуватили тебе та щоб здійснити давно забуте пророцтво — те, яке перетворить тебе на ключ, здатний відімкнути Арку Валорів. Єдине, чого він хоче, — це відімкнути цю арку. Напевно, в якийсь момент він буде добрим до тебе, щоб змусити тебе зробити це. Не піддавайся.

Згадай, як він сказав тобі тоді в кареті, що він талан, а ти для нього лише інструмент. Не забувай, що являє собою Джекс, і ніколи більше не співчуйай йому.

Якщо тобі треба буде довіритися комусь, довірся Аполлону, коли він прокинеться. А він прокинеться. Ти відшукаєш спосіб оживити його, і коли це станеться, вір у те, що ви двоє знайдете своє «довго й щасливо», а Джекс дістане по заслугі.

*Щастя тобі,
Євангеліна*

Вона дописала листа самій собі й глибоко вдихнула. Потім запечатала його добрячим шматком золотого воску й написала згори: «Якщо ти забудеш, що зробив Принц сердець, і знову захочеш довіритися йому».

Лише день тому вона дізналася про останню зраду Джекса — він отруїв її чоловіка Аполлона в ніч їхнього весілля. Євангеліні все ще занадто боліло від лицемірності цього всього й здавалося неможливим, що вона колись зможе знову довіритися Джексу. Але її серце прагнуло сподіватися на краще. Вона вірила, що люди можуть змінюватися, вважала, що кожне життя подібне до історії зі ще не написаним кінцем, і тому в майбутньому є безмежні можливості.

Але Євангеліна не могла дозволити собі сподіватися, що Джекс зміниться, і пробачити йому те, що він зробив із нею та Аполлоном.

Вона ніколи не допомагатиме Джексу відімкнути Арку Валорів.

Валори, перша королівська родина Величної Півночі, побудували арку, яка вела до місця під назвою Валорія. Ніхто не знав, що заховане у Валорії, адже історіям Півночі не можна було цілковито довіряти через закляття, накладене на них. Деякі оповіді неможливо було записати так, щоб папір під ними не спалахнув, інші не можна було виносити за межі Півночі, деякі змінювалися щоразу, як ними ділилися, і з кожним переказом ставали все менш і менш правдивими.

Існували дві різні легенди про Валорію. В одній ішлося про те, що це був ковчег зі скарбами, у якому зберігаються наймагічніші дари Валорів. Друга стверджувала, що Валорія була зачарованою в'язницею, у якій замкнені різні чарівні істоти, зокрема й потвора, що її створили Валори.

Євангеліна не знала, якій із цих історій вірити, але не воліла б, щоб до холодних рук Джекса потрапили магічні дари або магічні чудовиська.

Принц сердець і без того був вельми небезпечний. І вона гнівалася на нього. Учора, коли в неї зародилася підозра, що це Джекс отруїв Аполлона, Євангеліна подумки вимовила п'ять слів: «Я знаю, що ти скоїв».

Потім охоронці вивели його з Вульф-голу. На її подив, Джекс не пручався й нічого не сказав. Але вона знала, що він повернеться. Він ще не покінчив із нею, попри те що вона й покінчила з ним.

Євангеліна взяла листа, який щойно написала сама собі, перетнула свої величезні королівські покої та поклала його на камінну полицю воценим боком догори, так щоб гарантовано побачити слова застереження, якщо їй це знову знадобиться.

Частина I

Жорстокі закляття

1

Глибоко всередині королівської бібліотеки Вульф-голу є двері, які не відчинялися століттями. Їх намагалися підпалити, розрубати сокирами, відімкнути чарівними ключами. Але ніхто не залишив на цих впертих дверях навіть подряпини. Дехто каже, що двері просто знущаються з них. Посередині їхньої дерев'яної поверхні зображена голова вовка в короні, і люди присягаються, що вовк сміється з їхніх невдалих спроб або скалить гострі зуби, якщо хтось бодай на йоту наближається до того, щоб прочинити ці навіки замкнені двері.

Євангеліна Фокс уже колись намагалася. Вона тягнула й смикала, крутила залізну ручку, але двері не піддавалися. Ні тоді. Ні раніше. Але вона сподівалася, що тепер усе буде інакше.

А сподіватися вона вміла.

А ще Євангеліна добре вміла відчиняти двері. Краплею своєї добровільно відданої крові вона могла відімкнути будь-який замок.

Та спочатку потрібно було переконатися, що за нею не слідкував, її не відстежував і не переслідував цей брехливий негідник, поціновувач яблук, ім'я якого вона не хотіла вимовляти навіть подумки.

Євангеліна зиркнула через плече. Вохристе сяйво ліхтаря відганяло найближчі тіні, але більша частина королівської бібліотеки Вульф-голу була оповита туманом ночі.

Вона нервово переступила з ноги на ногу, і ліхтар замерехтів. Євангеліна ніколи раніше не боялася темряви. Темрява — це час для зірок, і для мрій, і для магії, що живе в проміжках між зміною днів. До того як дівчина втратила батьків, вона разом із ними спостерігала за

сузір'ями та слухала, як мати розповідала казки при свічках. І Євангеліна ніколи не боялася.

Але насправді вона боялася не нічної темряви. Її лопатками тонким павутинням розповзалося поколювання. Вона відчувала це від тої миті, як вийшла зі своїх королівських покоїв, щоб відімкнути ці двері, сподіваючись знайти за ними щось, що врятує її чоловіка, Аполлона.

Це моторошне відчуття було ледве вловиме, і вона подумала була, що то їй просто здається.

За нею ніхто не стежив.

Вона не чула жодних кроків.

Доки...

Євангеліна вдивилася в темряву бібліотеки, звідки на неї вирячилася пара нелюдських очей. Сріблясто-блакитних, блискучих і яскравих, наче розбиті зірки. Їй здавалося, що вони сяяли лише для того, щоб познущатися з неї. Але Євангеліна знала, що попри те, як вони зараз іскрилися, освітлювали темряву й спокушали її опустити ліхтар, вона не могла їм довіряти. Так само, як вона не могла довіряти і йому.

Джекс. Вона не хотіла навіть подумки вимовляти його ім'я, але це було неможливо. Вона спостерігала, як він випливає з темряви, неквапливий, але, як завжди, впевнений і вродливий. Він рухався так, наче сама ніч мала його боятися.

Поколювання спустилося з лопаток до її рук, пестливо й хвилююче ковзнуло до шраму у вигляді розбитого серця — єдиного, який залишився. Рана запекла, потім запульсувала, наче Джекс знову вп'явся в неї зубами.

Євангеліна тримала ліхтар, немов меч.

— Забирайся геть, Джексе. — Минуло лише два дні відтоді, як за її наказом охоронці спровадили його, і вона сподівалася, що він ще довго триматиметься подалі від неї — бажано завжди. — Я знаю, що ти скоїв, і не хочу тебе бачити.

Джекс запхав руки в кишені штанів. Його димчасто-сіра сорочка була вільно заправлена, рукава на жилавих руках закасані, а на комірі бракувало гудзиків. Скуйовджене волосся, тепер золотисте, а не спокусливо темно-синє, — такий собі зухвалий конюх, і аж ніяк не

віроломний талан. Але Євангеліна знала, що не можна забувати, ким насправді був Джекс. Він був одержимий, упертий і геть аморальний та безсовісний.

За легендами, його поцілунок був смертельний для всіх, крім його єдиного справжнього кохання, і, шукаючи свою суджену, він залишав за собою шлейф зі смертей. Колись Євангеліна була досить наївна, щоб повірити, що Принц сердець знає, що таке розбите серце, адже його власне серце розбивається знову й знову, поки він шукає своє кохання. Але тепер їй стало цілком зрозуміло, що серця розбиває він сам, бо не вміє любити.

Джекс тихо промовив:

— Я розумію. Якщо ти засмучена...

— Якщо, — урвала його Євангеліна. — Ти отруїв мого чоловіка!

Джекс безтурботно знизав плечима:

— Але ж я його не вбив.

— Це не те, чим слід пишатися. — Вона доклала чималих зусиль, щоб говорити спокійно.

Євангеліна, не усвідомлюючи цього, досі зберігала крихту надії на те, що Джекс не винен. Але зараз він навіть не намагався заперечувати своєї причетності до отруєння. Йому було байдуже, що Аполлон був не набагато живіший за труп, так само як його ані крихти не хвилювало те, як Євангеліну свого часу перетворили на камінь.

— Годі судити мене за людськими мірками, — протягнув Джекс. — Я — талан.

— Саме тому я і не хочу тебе бачити. Відтоді як я зустріла тебе, мого першого коханого перетворили на камінь, мене перетворили на камінь, я стала втікачкою, мене намагалися вбити, а потім ти отруїв мого чоловіка...

— Ти повторюєш те саме.

Євангеліна кинула на нього сердитий погляд.

Джекс зітхнув і обперся на найближчу книжкову полицю, наче її почуття були чимось на кшталт нежитю — чимось, що швидко минає і чого легко уникнути, просто тримаючи дистанцію.

— Я не маю наміру перепрошувати за те, ким я є. І ти, здається, забула, що до нашої зустрічі була бідолашною сиріткою з розбитим серцем і лихою зведеною сестрою. Коли ж втрутився я, ти перетворилася на любку-рятівницю Валенди, побралася з принцом і стала принцесою.

— Усі ці речі сталися тільки тому, що слугували твоїм збоченим інтересам, — закипіла Євангеліна. Він зробив це все лиш для того, щоб використати її і відімкнути Арку Валорів. — Діти ставляться до своїх іграшок краще, ніж ти до мене.

Джекс примружив очі.

— Тоді чому ти не заколола мене, Лисичко? Того вечора в склепі я кинув тобі кинджал і стояв достатньо близько, щоб ти могла ним скористатися. — У його очах заграли бісики, коли він опустил погляд їй на шию. Саме на те місце, де три ночі тому були його губи.

Вона зашарілася від непроханого спогаду про його зуби та язик на своїй шкірі. Його тоді заразили вампірською отрутою, а її заразили дурістю.

Тієї ночі вона залишилася з ним, аби відволікти його — щоб він не напився людської крові й не став вампіром. Крові він не попив, але натомість упивався її співчуттям. Джекс розповів їй історію про дівчину, яка знову змусила його серце забитися, — принцесу Донателлу. Вона мала стати його єдиним справжнім коханням, але обрала іншого, не його, а Джекса вдарила ножем у груди.

Почувши цю історію, Євангеліна знову почала була думати про Джекса як про співчутливого Принца сердець, до якого вона вперше звернулася по допомогу. Але Джекс був просто понівечений, і серця в нього не було. І годі сподіватися, що він міг їй чимось допомогти.

— Тієї ночі в склепі я припустилася помилки. — Рум'янець зійшов зі щік Євангеліни, і вона подивилася прямо в нелюдські очі Джекса. — Дай мені ще один шанс, і я без вагань тебе заколю.

Він вишкірився, продемонструвавши свої ямочки, на які не заслуговував.

— Мені кортить перевірити твої наміри. Але якщо ти хочеш мене позбутися, то просто поранити мене буде недостатньо. — Джекс

витагнув із кишені блискучо-біле яблуко й почав підкидати його. — Якщо ти справді хочеш, щоб я назавжди пішов із твого життя, допоможи мені знайти зниклі камені та відчинити Арку Валорів. Тоді обіцяю, що ти мене більше ніколи не побачиш.

— Це звучить досить звабливо, але я ніколи не відімкну для тебе цю арку.

— І що тоді буде з Аполлоном?

Євангеліна відчула укол болю за принца та новий спалах гніву до Джекса.

— Не смій вимовляти його ім'я.

Джекс посміхнувся ще ширше, наче її гнів його розважав.

— Якщо ти погодишся мені допомогти, я виведу його з підвішеного стану.

— Ти мариш, якщо справді віриш, що я це зроблю. — З її першої угоди з Джексом і розпочалися її непереливки. Більше не буде жодних домовленостей із ним, жодного партнерства, не буде нічого. — Щоб урятувати Аполлона, ти мені не потрібний. Я знайшла інший спосіб. — Євангеліна кивнула в бік зачинених дверей бібліотеки. Ті були в напівтемряві, але вона заприсяглася б, що коронована вовча голова усміхнулася, наче знала, що саме вона нарешті відімкне замок.

Джекс глянув на двері й загіготів, тихо й глузливо.

— Гадаєш, що знайдеш там спосіб зцілити Аполлона?

— Упевнена, що знайду.

Джекс зареготав, цього разу більш зловісно, і весело відкусив яблуко.

— Дай мені знати, коли передумаєш, Лисичко.

— Я не пере...

Він зник, перш ніж вона встигла закінчити речення. Залишилося тільки відлуння його лиховісного сміху.

Євангеліна витягла кинджал — клинок з інкрустованим руків'ям, у якому бракувало кількох коштовних каменів. Насправді це був Джексів ніж — той самий, який він кинув їй тієї ночі, що вони провели в склепі. Вранці він не став його піднімати, а вона й досі не розуміла, навіщо взяла цей кинджал. Євангеліна не хотіла мати його при собі —

більше не хотіла, — але ще не встигла замінити його на щось інше, і нічого гострішого в неї із собою не було.

Один укол ножа, і на пальцях проступила крапля крові. Вона притиснула її до дверей і прошепотіла:

— Будь ласка, відчиніться.

Замок одразу клацнув. Ручка легко повернулася.

Уперше за багато століть двері відчинилися.

І Євангеліна зрозуміла, чому Джекс сміявся.

2

Євангеліна перетнула поріг, і земля пішла в неї з-під ніг. Вона почувалася так, наче під її черевичками розсипалося каміння. І так само розсипалися її надії.

У цій кімнаті мали бути полиці з книжками про Валорів, відповіді на її запитання, що дасть їй змогу зцілити принца Аполлона. Але вона пірнула в спорохнявіле повітря, що вирувало навколо майстерно висіченої мармурової арки.

Євангеліна закліпала, так ніби після цього арка могла розвіятися, а на її місці з'явитися очікувані книжки. На жаль, такими чарами вона не володіла.

Однак Євангеліна відмовлялася здаватися.

У Меридіальній Імперії, звідки вона була родом, така арка була б простим шматком каменю, вирізаним у формі дуги, достатньо великої, щоб обрамляти двері. Але це була Велична Північ, де арки були чимось зовсім іншим. Вони були магічними порталами, збудованими Валорами.

На колонах цієї арки були вирізьблені могутні янголи в обладунках, так ніби то воїни з двох сторін вічної битви. Один із них схилив голову над своїм зламаним крилом; він здавався сумним, тоді як у другого вигляд був войовничий. Обидва тримали оголені мечі, які схрещувалися над центром арки, відваджуючи будь-кого, хто бажав до неї увійти.

Але Євангеліна була не будь-ким. І заборонений характер арки викликав у неї хіба що сильніше бажання зазирнути всередину.

Вона зробила ще один крок, знову вколола кинджалом палець і притиснула до меча одного з янголів.

Той запалав, наче свічка. Сяйливі золоті жилки павутинням розповзалися кам'яними мечами, янголами, усією аркою. Це було яскраве, променисте, магічне видовище. Її шкіра вкрилася сиротами, коли пил з арки здійнявся вгору й заіскрився навколо неї, наче то спалахнули крихітні зірки. Холодне повітря потеплішало. Євангеліна знала, що їй судилося увійти до цієї кімнати, знайти цю арку, відімкнути...

Нараз їй перехопило подих — у спогадах виринуло застереження, яке дав їй молодший брат Аполлона, Тіберій: «Тобі судилося відімкнути її. Чарівні речі завжди воліють здійснити те, для чого вони створені».

Тіберій вірив, що Євангеліна була створена, щоб відімкнути Арку Валорів.

Вона зробила хиткий крок назад, у голові знову зазвучав Джексів сміх. Цього разу він був аж ніяк не зловісний. Він був задоволений, радісний, щасливий.

— Ні, — прошепотіла вона.

Каміння все ще сяяло золотими прожилками, що обпліталися навколо колон. Євангеліна спостерігала, як вони розтікаються вгорі та запалюють напис із вигнутих літер, яких раніше не було видно.

«Зачата на півночі й народжена на півдні, ти впізнаєш цей ключ по тому, що вона буде в короні з рожевого золота».

«Вона буде і простолюдинкою, і принцесою, несправедливо звинуваченою втікачкою, і лише її кров, віддана добровільно, відімкне арку».

У Євангеліни кров похолола в жилах.

Це були не просто слова. Це було... вона навіть думати про це не хотіла. Втім, який сенс вдавати, що нічого не сталося. Це було пророцтво Арки Валорів, яке Джекс хитрістю змусив її виконати. Це була не просто ще одна арка. Це й була та сама Арка Валорів.

Паніка заступила всі інші почуття.

Цього не могло бути. Від Арки мали лишитися самі уламки. Попри те що існували дві суперечливі історії про магічний вміст Арки Валорів,

усі твердили одне й те саме: Арку Валорів розбили на шматки, які сховали в різних куточках Півночі, щоб ніхто не дізнався, що це було за пророцтво, і щоб ніхто не зібрав цю арку докупи.

— Ні, ні, ні, ні, ні... — Євангеліна несамовито намагалася витерти свою кров із каменів, перш ніж Джекс або хтось інший дізнається, що вона вчинила. Янголи не поворухнулися, але вона боялася, що будь-якої миті за ними з'являться двері або фігури відсунуться вбік. Вона плюнула й почала терти камені рукавом плаща. Але сяйво арки не потьмарилося.

— Я знав, що ви зможете відчинити ці двері.

Рипучий голос був занадто старий, щоб належати Джексу. Але від його звуку серце Євангеліни зупинилося.

— Пробачте мені, ваша високосте. Бачу, що знову вас налякав.

— Знову? — Вона обернулася.

Чоловік у дверях був невеличкий, майже як дитина, але набагато старший за Євангеліну, у нього була довга срібляста борода, у яку були вплетені золоті нитки, що пасували до розшитого подолу його білої мантиї.

— Ви... — Вона занадто розхвилювалася, щоб підібрати слова. — Ви той бібліотекар, який показав мені двері до цієї кімнати.

— Ви згадали. — Старий був відверто задоволений, але його усмішка її аж ніяк не заспокоїла. Як і арка, він весь майже сявав, борода перетворилася із сивої на мінливо-сріблясту. — Хотілося б, щоб у нас був час потеревенити, але вам треба поквипитися та знайти зниклі камені.

Він подивився на арку, у верхній частині якої бракувало чотирьох каменів. Це були не уламки скелі, як вона собі могла їх уявляти, — дірки виявилися меншими за її долоню. Але Євангеліна миттєво збагнула, що це і є отвори для отих відламаних фрагментів, які потрібно було знайти, щоб відімкнути Арку Валорів.

Її крові було недостатньо. Євангеліні відлягло від серця.

— Ви маєте знайти їх, — повторив старий бібліотекар. — Один для удачі. Один для правди. Один для веселоців. Один для молодості. Але

ви повинні бути обережною. Камені — могутні оманливі речі. А переклад...

— Ні! — урвала його Євангеліна. — Я не шукатиму цих каменів. Я ніколи не відімкну цієї арки. Я помилково притисла до неї свою кров.

Старий подивився на неї стомлено й похмуро.

— Це не помилка, це ваша доля... — Його голос обірвався, а з вуст замість звуків повалив дим.

Він насупився й спробував заговорити знову, але з рота вилітали лише сірі та білі вихори диму. Цього разу вони утворили слова «От тряся!» — ніби таке траплялося не вперше.

Борода бібліотекаря, як і його слова, тепер повністю перетворилася на куриво. Руки раптом стали прозорими, так само як і мантия, і зморшкувате обличчя, яке тепер просвічувалося, наче тюль.

— Що ви таке? — видихнула Євангеліна, намагаючись збагнути, що вона бачить. Вона вже стикалася з вампірами й таланами, її зведена сестра була чаклункою, а от що це за істота, Євангеліна не знала.

— Я бібліотекар, — нарешті спромігся сказати він, але слова пролунали так, наче їх віднесло вітром, скрипучо й далеко. — Я знаю, що на позір це все дуже підозріло, але запевняю вас... якби ви тільки знали правду. Якби я тільки міг вам сказати...

Він геть розтанув, так і не договоривши, залишивши Євангеліні самі клуби диму, а ще тривожне відчуття, що, мабуть, Принц сердець був не єдиною надприродною силою, якої їй слід стерегтися.

3

Навіть кілька днів по тому серце Євангеліни не могло заспокоїтися. Вона не хотіла думати про те, що містить у собі Арка Валорів. Не хотіла розгадувати її таємниці. Не хотіла пам'ятати, як розпачливо звучав старий бібліотекар, коли говорив: «Якби ви тільки знали правду».

— У нас залишилося мало часу, — проказав Гевлок хрипким голосом, поки їхня карета гуркотіла брукованими вулицями, вкритими блакитно-білим снігом.

Гевлок був особистим охоронцем Аполлона, але зараз він супроводжував Євангеліну, поки вони вдвох потайки шукали способу, як зцілити принца. За останній тиждень вони побували в містиків та аптекарів, докторів медицини та цілителів душ. Вони відмикали замкнені двері й заходили в бібліотеки, сповнені легенд, але все було марно.

— Ніхто не перебував у підвішеному стані від часів Гонори Валор, — чули вони усюди й бачили допитливі погляди, які спонукали їх швидко ретируватися.

Ніхто не знав, що принц Аполлон досі живий, і нікому не можна було про це говорити. Аполлон був занадто вразливий у своєму нинішньому стані. Люди думали, що принц Тіберій, молодший брат Аполлона, вбив його. Євангеліну трохи гризло сумління, адже вона знала, що це неправда. Та через те, що Тіберій намагався її вбити, вона не почувалася аж такою винною.

— Це може бути наш останній шанс врятувати його, — сказав Гевлок.

Євангеліна знала, що то не зовсім правда. Вона завжди могла погодитися відімкнути Арку Валорів для Джекса, але не хотіла розповідати про це Гевлоку. Вона все ще сподівалася, що існує інший спосіб врятувати Аполлона.

— Ви бачили останній випуск скандальної газети? — запитав Гевлок.

— Краще б її не читати, — відповіла Євангеліна, проте взяла згорнуту сторінку, яку Гевлок простягнув їй.

Щоденні пересуди

ХАЙ ЖИВЕ ЛЮСЬЄН ДЖАРЕТ АКАДСЬКИЙ

Автор — Крістоф Найтлінгер

Новий спадкоємець престолу, Люсьєн Джарет із Дому Акадців, має завтра прибути до Валорфелла, і про нього вже шириться стільки чуток, що я ледве встигаю за ними стежити. Я чув, що в ті проміжки часу, коли він не буде притулків для знедолених і не шукає родин для бездомних цуценят і кошенят, він навчає сиріт читати.

Наш королівський представник у Вульф-голі також підтвердив, що підготовка до наступної Безкінечної ночі вже розпочалася.

Євангеліна відклала газетну сторінку, бо далі вже витримати не могла. Це коїлося весь останній тиждень. Щойно з неї зняли звинувачення у вбивстві, газети почали друкувати історії про нового спадкоємця престолу, далекого родича Аполлона, Люсьєна Джарета Акадського. Усі розповіді були солодкі як патока, через що цей Люсьєн здавався святим, а не живою людиною.

— Цікаво, скільки в цьому правди, — прокоментувала вона.

— Не знаю, — відповів Гевлок. — Але єдине, у чому ми можемо бути впевненими, це те, що він приїде завтра.

Завтра.

Це слово раптом прозвучало так загрозливо. Навіть якщо цей Люсьєн справді є взірцем усіх чеснот, що любить сиріт і тільки те й знає, що

рятує цуценят, він однаково завтра посяде трон Аполлона. Хіба що Євангеліна вже сьогодні зцілить свого принца.

— Не варто хвилюватися, — мовила Євангеліна з більшою впевненістю, ніж насправді її відчувала. — ЛаЛа зможе нам допомогти.

Коли вони досягли району Шпилів, карета зупинилася. Євангеліні здалося, що припорошені снігом звивисті вежі житлових будинків і крамниць наче зійшли зі сторінок казок.

Тут і жила Аріель «ЛаЛа» Лаґрімас, відома також як Невінчана наречена. ЛаЛа була таланкою, як і Джекс, але, на відміну від нього, стала подругою Євангеліни. Коли Євангеліну отруїв Тіберій, ЛаЛа зцілила її, і Євангеліна відчайдушно сподівалася, що ЛаЛа зможе зцілити й Аполлона.

Насправді Євангеліна їздила до ЛаЛи раніше, але тоді біля її помешкання висіла табличка з написом «Подалася на пошуки пригод!». Євангеліна не знала, куди саме вирушила шукати пригод її подруга, але послала королівських солдатів чатувати на її повернення, що, як вони повідомили, і сталося цього ранку.

З вуст Євангеліни вихоплювалися білі пухкі хмаринки, поки вона підіймалася сходами до ЛаЛи. Раніше вона не помічала цього, але на поруччях були вирізьблені рядки з казок, приміром такі:

«Жила собі дівчина з пухнастим хвостиком, який тремтів щоразу, коли мав піти сніг».

«Стояв собі колись будинок, де з димаря замість диму повсякчас струменів сміх».

Помешкання ЛаЛи справді було схоже на оселю, з якої мимохіть лунав сміх. Фасад був вкритий життєрадісними жовтими цятками, а на округлих білих дверях було клепало у формі голови дракона.

— О, любя подружко! — ЛаЛа відчинила двері ще до того, як Євангеліна встигла постукати, і у вихорі теплих усмішок обійняла її так міцно, що могло здатися, ніби вони знали одна одну все життя, а не якихось кілька тижнів. — Ти дуже вчасно. Мені так багато треба тобі розповісти.

Поки Гевлок чекав надворі, ЛаЛа провела Євангеліну до своєї оселі, мало не підстрибуючи, хоча атмосфера всередині аж ніяк до того не спонукала. Переступивши поріг, Євангеліна побачила, що це вже не те, що раніше, привітне тепле місце. Камін був порожній. Яскраві меблі залишилися, але стіни були голі, а столи порожні. Навіть маленьких світильників у формі пташиних кліток уже не було, за винятком одного, який стояв на спакованих валізах, що скупчилися біля дверей.

— Ти кудись зібралася?

Євангеліну охопило розчарування. Вона сподівалася, що помилялася, але навіть одяг ЛаЛи свідчив про це. Зазвичай ЛаЛа носила блискітки, пір'я чи мерехтливі спідниці-русалки, але сьогодні її сукня була стриманого кремового кольору з довгими рукавами, які приховували полум'я дракона, витатуйоване на її смуглявих руках. Сукня була довжиною до підлоги, за модою Величної Півночі, але коли ЛаЛа зробила крок до дивана, то Євангеліна побачила, як з-під подолу визирають дорожні чоботи на підборах.

— Мені так кортіло тобі розповісти — я заручена! — ЛаЛа виставила вперед руку, демонструючи масивну обручку — золоту й блискучу, і таку ж гарну, як і натхненна усмішка, що грала у неї на губах. — Його звати лорд Робін Слотервуд. Це жахливе прізвище, я знаю. Але не те що б я насправді збиралася його брати. Оскільки... ну ти знаєш... — Слова ЛаЛи обірвалися смішком, якого Євангеліна не очікувала.

ЛаЛа якось зізналася їй, що талани завжди борються з жагою бути тим, для чого вони створені. ЛаЛа була Невінчаною нареченою, тому її глибинним бажанням було знайти когось, хто б її покохав, попри те що кожного разу їй судилося залишатися самою біля вівтаря, проливаючи такі гіркі сльози, що якби хтось їх випив, то помер би від розбитого серця. І все ж у ЛаЛи знову була нова обручка, а в її гарненьких очах плескалася нова надія.

— Я так радію за тебе! — сказала Євангеліна й зі здивуванням зрозуміла, що справді відчуває радість.

Якби все це сталося кілька місяців тому, вона запитала б ЛаЛу, чи справді та вважає, що коротке щастя варте того, що її серце неминуче розіб'ється знову. Розбите серце — так казали люди, але Євангеліні

здавалося, що втрата коханої людини розбиває не тільки серце. Коли вона втратила своє перше кохання, це зруйнувало її світ. І все ж попри весь той біль вона була тут, вона сподівалася не просто врятувати Аполлонові життя, а й отримати ще один шанс на його любов.

— Сподіваюся, замок Слотервудів розташований близько, — мовила Євангеліна. — Мені хотілося б завітати до тебе в гості.

— Це було б чудово. — ЛаЛа засяяла. — До замку Слотервудів лише один день їзди, і я наполягла на довгих заручинах, тож сподіваюся влаштувати купу вечірок.

Цокаючи підборами дерев'яною підлогою, ЛаЛа підійшла до однієї з валіз і витягла звідти медовий пиріг, — бо, звісно ж, вона запакувала із собою пиріг — разом зі столовим приладдям і позолоченими тарілками у формі сердечок.

Євангеліні час було вже запитати про те, як зцілити Аполлона. Як нагадав їй Гевлок, вони мали поспішати. Але важливо було також порадіти щастю ЛаЛи, яка була її єдиною подругою на Півночі.

Вона дала собі кілька хвилин, щоб насолодитися тортом, поки ЛаЛа розповідала, як вони з Робіном познайомилися й за кілька днів заручилися:

— Якщо ти колись захочеш знову вийти заміж, просто вдай діву в біді. Для мене на Півночі це працює безвідмовно.

Євангеліна засміялася, але, мабуть, не дуже переконливо.

Обличчя ЛаЛи відразу спохмурніло. Вона кинула погляд на Євангелініну сукню. Та вже зняла свій плащ, під яким було північне траурне вбрання — чистий білий шовк, покритий вишуканим плетивом із чорного оксамиту.

— Ох, подружко. Мені так шкода, я забула, що ти все ще в скорботі за Аполлоном. Я поводитися зовсім недоречно, чи не так?

Як таланка, ЛаЛа відчувала емоції не зовсім так, як люди, але Євангеліні це в ній навіть подобалось. У той час як відсутність людяності зробила Джекса холоднокривним і безжальним, що постійно псувало Євангеліні життя, ЛаЛа була безпосередньою та відвертою.

— Будь ласка, не тривожся. Насправді я не в скорботі, — зізналася Євангеліна, і решта слів полилася сама собою: — Аполлон живий.

Історії, які ти чула про те, що брат отруїв його, були не зовсім правдиві. Насправді це зробив Джекс — він увів Аполлона в стан підвішеного сну, щоб маніпулювати мною. — Євангеліна не була впевнена, що ЛаЛі відомо про Арку Валорів. Якось Аполлон сказав їй, що мешканці Півночі вважають цю історію радше казкою, ніж правдою, і дуже мало хто знав про пророцтво. Тож Євангеліна пояснила майже все. — На думку Джекса, я єдина, хто здатний відімкнути цю арку. Він каже, що зцілить Аполлона тільки в тому разі, якщо я знайду ці камені й відчиню для нього арку.

— Ой леле! — ЛаЛа зблідла, шкіра її посіріла, а очі стали мов у сполоханої лані.

Євангеліна вперше бачила її майже наляканою.

— Не хвилюйся, — швидко мовила Євангеліна. — Я не планую відмикати арку для Джекса. Я прийшла сюди, щоб дізнатися, чи можеш ти зцілити Аполлона.

— Вибач, подружко. Хоча я трохи й знаюся на зіллях і закляттях, проте зазвичай використовую їх не для добрих справ, і я ніколи нікого не вводила в підвішений стан. Це дуже древня магія. Здається, Гонора Валор застосовувала її під час воєн, коли було забагато поранених. Вона вводила в цей стан тих, кому вона й інші цілителі не могли допомогти відразу.

Євангеліна намагалася не засмучуватися. Приблизно те саме казали їй і інші знахарі.

— Ти впевнена, що більше нічого не знаєш? Мені буде втіхою будь-яка інформація, яку ти маєш. Завтра прибуває новий спадкоємець і...

— Ти маєш відімкнути арку для Джекса, — урвала її ЛаЛа.

— Що? — Євангеліна подумала, що, мабуть, недочула. Кілька хвилин тому вона могла б заприсягтися, що ЛаЛа злякалася. Але тепер її погляд був спокійний.

Чи то Євангеліна неправильно зчитала її раніше, чи то неправильно зрозуміла її зараз.

— Ти ж хочеш врятувати Аполлона? — спитала ЛаЛа.

Євангеліна відчула укол провини. Іноді вона сама запитувала себе про це. Вона хотіла врятувати його, але часом боялася, що її бажання

було недостатньо сильне. Вони з Аполлоном не були закохані. Але між ними був зв'язок. Вони були поєднані. Був то залишок дії Джексового приворотного закляття, чи то їхні шлюбні обітниці, чи доля переплела їхні шляхи, Євангеліна не знала, але знала, що її майбутнє пов'язане з його майбутнім.

Вона подумала про лист, який заховала глибоко в кишені, той, який уже знала напам'ять — стільки разів його читала.

Люба Євангеліно!

Як би мені хотілося познайомити тебе з моїми батьками. Мені здається, що вони полюбили б тебе, і гадаю, сказали б, що я на тебе не заслуговую.

Розумію, що ми з тобою погано знаємо одне одного. Але хочу, щоб ти зрозуміла — я хочу зробити тебе щасливою.

Цього тижня я, мабуть, трохи перестарався. Та зі мною таке вперше, і я не хочу все зіпсувати. Боюся, що колись у майбутньому я зроблю щось не так. Але обіцяю тобі, Євангеліно Фокс, хай би що сталося, я завжди намагатимуся зробити тебе щасливою. Я лише прошу, щоб ти йшла мені назустріч.

Моя мати завжди казала: «Секрет тривалого кохання полягає в тому, щоб мати когось, хто розпалюватиме вогник любові щоразу, як той почне згасати». І я обіцяю, що завжди розпалюватиму його для тебе.

Віддано й назавжди твій,

Аполлон

Євангеліна знайшла цю записку в кімнаті Аполлона після того, як із неї зняли звинувачення в його вбивстві. Спочатку ці слова викликали в неї сльози. Потім вони вселили в неї надію.

Увесь час, поки вони були заручені, Аполлон перебував під дією приворотних чарів, але їй здавалося, що траплялися миті, коли їхня взаємна симпатія була справжня. Цей лист підтверджував це. Він відчувався справжнім і ще більше переконував її в тому, що дії Аполлона не завжди були викликані тільки чарами. Не схоже було, що цей лист написав приворожений юнак, у ньому проглядав образ справжнього принца — принца, який відчував те саме, що й вона.

— Я готова зробити що завгодно, щоб врятувати Аполлона, окрім як відімкнути арку для Джекса. Невже ти справді вважаєш, що я маю це зробити?

ЛаЛа стиснула губи, здавалося, її розривають протилежні почуття. Але коли вона знову заговорила, її голос був рішучий і чіткий, а слова несподівані.

— В Арці Валорів міститься не те, що ти думаєш. На твоєму місці я б її відімкнула.

— Ти знаєш, що всередині? — запитала Євангеліна.

— Арка — це або скриня зі скарбами, яка захищає наймагічніші дари Валорів, або це двері до зачарованої в'язниці, у якій замкнені різні чарівні істоти, зокрема й потвора, що її створили Валори... — ЛаЛа урвала свою розповідь і насупилася... — Ненавиджу це закляття, яке перекручує історії.

Вона з грюканням поставила на стіл тарілку з напівз'їденим пирогом, взяла Євангеліну за руки й спробувала зосередитися. Але цього разу, коли вона почала розповідати про те, що, на її думку, було в арці, з вуст полилася якась тарабарщина.

4

Мати Євангеліни, Ліана, щоранку прокидалася ще до сходу сонця. Вона вдягала гарненьку сукню з квітами, яка завжди здавалася Євангеліні романтичною. Потім мати обережно спускалася навшпиньки сходами й тихенько прослизала до кабінету, де сідала біля запаленого каміна й читала.

Ліана Фокс вірила, що день потрібно починати з історії.

Коли Євангеліна була маленька, вона також часто вставала рано. Вона не хотіла втрачати бодай хвилину магії, якою, здавалося, завжди була оточена її мати, тому йшла за нею до кабінету, а потім згорталася кубельцем у неї на колінах і негайно засинала.

Із часом Євангеліна стала занадто великою для маминих колін, зате навчилася боротися зі сном. І тоді мати почала читати їй уголос. Деякі історії були короткі, а на якісь потрібні були дні або й тижні. Одну книжку — великий фоліант із золотим тисненням, привезений із Південних островів, — читали аж шість місяців. І коли Ліана доходила до останньої сторінки кожної історії, вона ніколи не казала: «Кінець». Замість цього вона завжди зверталася до Євангеліни й запитувала: «Як гадаєш, що буде далі?».

«Вони житимуть довго й щасливо», — зазвичай проголошувала Євангеліна. Більшість героїв, на її думку, заслуговувала на це після всього, через що вони пройшли.

Однак її мати мала іншу думку. Вона вірила, що більшість героїв залишатиметься щасливими якийсь час, але не назавжди. І тоді вона вказувала на речі, які, безсумнівно, сіятимуть хаос у їхньому

майбутньому: учень лиходія, який залишився живим, лиха зведена сестра, яку пробачили, але яка десь зачаїлася й чекала, щоб знову всім накапостити, бажання, що здійснилося, але герої ще не знали, яку ціну заплатять за нього, ідея, яка лиш зародилася, але ще не проросла.

«То ти гадаєш, що вони всі приречені?» — запитувала Євангеліна.

Тоді мати усміхалася, солодко й тепло, як свіжий цукровий пиріг, і казала: «Зовсім ні, моє золотко. Я гадаю, що у всіх історій може бути щасливе завершення. Але не думаю, що так завжди буває після останньої сторінки в книжці або що кожен гарантовано отримає своє довге й щасливе життя. Щасливий фінал можливо знайти, але втримати його буде важко. Він наче мрія, яка прагне вислизнути в ніч. Наче крилатий скарб. Наче дике, неприручене, відчайдушне створіння, за яким потрібно постійно гнатися, інакше воно неодмінно втече».

Тоді Євангеліна не хотіла вірити матері, але тепер вона вірила їй.

Вона могла б заприсягтися, що коли виходила з оселі ЛаЛи, то чула, як її щасливий фінал із цокотінням тікає все далі від неї.

Їй хотілося б помчати йому навздогін, але вона просто стояла там, вдихаючи холодне північне повітря й жадаючи знову згорнутися кубельцем у мами на колінах. Вона все ще страшенно сумувала за нею. Цікаво, що порадила б їй мати?

Євангеліна поклялася ніколи не відмикати Арки Валорів для Джекса, але слова ЛаЛи змусили її засумніватися. «В Арці Валорів міститься не те, що ти думаєш. На твоєму місці я б її відімкнула».

Вочевидь, її подруга вірила у версію історії, яка стверджувала, що Арка Валорів була чарівною скринєю зі скарбами. Але навіть скарби можуть бути небезпечними.

А що, коли ЛаЛа помилялася? Були й інші, наприклад брат Аполлона, Тіберій, — вони так сильно хотіли, щоб Арка Валорів залишалася замкненою, що намагалися вбити Євангеліну. Тіберій спробував зробити це двічі! Але чи знав Тіберій, що ховається по той бік арки, чи просто боявся, бо вирішив повірити в ту версію історії, яка стверджувала, що в арці замкнена якась потвора?

Євангеліні, мабуть, також слід було б боятися, але, якщо вона хотіла бути чесною із собою, найбільше її лякав не невідомий вміст Арки

Валорів, а думка, що для порятунку Аполлона доведеться співпрацювати з Джексом.

Євангеліна не могла й наміру не мала робити це знову.

Вона ніколи не цілувала Принца сердець, але вже зрозуміла, що угоди з ним були схожі на його фатальні поцілунки — магичні й геть руйнівні. Вона уклала б угоду з ким завгодно, аби не вступати в нове партнерство з ним.

— Ну що там? — спитав Гевлок, коли вони опинилися вдвох у кареті.

Євангеліна похитала головою.

— Можливо, нам варто зрештою розповісти новому спадкоємцеві про стан Аполлона, щоб у нас було більше часу на пошуки зцілення. Якщо бодай половина історій про Люсьєна правдива, він може зачекати й поки що не посідати Аполлонове місце.

Гевлок пирхнув.

— Ніхто не може бути таким добросердим, як малюють цього Люсьєна. Якщо ми скажемо йому правду, він у кращому разі ув'язнить Аполлона для «його ж безпеки», і ви більше ніколи його не побачите. У гіршому — і набагато ймовірнішому — новий спадкоємець тихцем уб'є Аполлона, а потім зробить те саме з вами.

Євангеліна хотіла заперечити. Але схоже, що Гевлок казав правду. Єдиним надійним способом урятувати Аполлона було розбудити його до завтра.

Тік-так. Тік-так. Тік-так. Годинника в кареті не було, але Євангеліна чула, як спливає час. А може, Час дружив із Джексом і теж знущався з неї.

***

Вульф-гол, знаменитий королівський замок Величної Півночі, був поєднанням казкового палацу й фортеці, так ніби перші король і королева Півночі не дійшли згоди щодо нього.

Стіни були вимурувані з міцного граніту, а дверні проходи розписані яскравими фарбами, каміння на землі подекуди вкрито складним

різьбленням рослин і квітів, під якими вимальовувалися написи, для чого їх використовують.

Пегасова конюшина — для забуття.

Янголист — для міцного сну.

Сивий шовколист — для печалі.

Примарний гібіскус — для трауру.

Єдинороговий падуб — для святкування.

Зимові ягоди — для гостей.

Коли того ранку Євангеліна покинула замок, усюди були розвішані гілки сивого шовколиста й букети примарного гібіскуса, але тепер їх замінили яскраво-червоні вінки з єдинорогового падуба.

У Євангеліни всередині все обірвалося. На Величній Півночі траур закінчувався, щойно офіційно оголошували нового спадкоємця, що мало відбутися наступного дня. Але із цього перевбирання Вульф-голу складалося враження, ніби новий спадкоємець уже посів місце Аполлона.

Євангеліна почула, як менестрелі співають «Люсьєн Великий». Слуги змінили чорні траурні костюми на накрохмалені білі фартухи. Кілька служниць приблизно такого ж віку, як Євангеліна, вплели святкові гілочки зимових ягід у свої коси й нафарбували губи та щоки. Звідусіль лунало перешіптування:

— Я чула, що він молодий...

— Я чула, що він високий...

— Я чула, що він вродливіший за принца Аполлона!

З кожним словом усе всередині Євангеліни стискалося все сильніше. Їй не хотілося думати зле про цих молодиків і дівчат — людям потрібні були приводи для святкування. Траур був важливий, але він не міг тривати вічно.

Їй просто треба було трохи більше часу. Адже до того, як прибуде Люсьєн, залишався ще один день, навіть якщо цього було так мало.

Євангеліна здригнулася, коли коридор, яким ішли вони з Гевлоком, потемнішав і похолоднішав. За кілька хвилин вони дісталися

пошарпаного люка, який вів до Аполлона.

Євангеліну завжди непокоїло те, що ці двері ніхто не охороняв, але залишати самотнього солдата посеред порожнього коридору було б занадто підозріло. Натомість надійний королівський гвардієць чатував внизу в кімнаті.

Маленьке приховане приміщення тепер здавалося привітнішим, ніж коли вона спустилася туди вперше. Євангеліна не знала, чи відчував Аполлон, де він перебуває. Але на випадок, якщо це було так, вона попросила охоронців трохи оживити інтер'єр. Холодну підлогу вкрили товстими бордовими килимами, на кам'яні стіни повісили картини з яскравими лісовими пейзажами, поставили ліжко з оксамитовим балдахіном.

Їй хотілося б, щоб Аполлон був у власній спальні, де камін міг би прогнати холод і можна було б прочинити вікна, коли повітря ставало спертим. Але, як нагадав їй Гевлок, це було занадто ризиковано.

Унизу сходів охоронець, що стояв на варті, вклонився Євангеліні, а потім тихо заговорив із Гевлоком, залишивши її на самоті з її принцом.

Коли вона підійшла до нього, у грудях затріпотіли метелики. Вона сподівалася, що сьогодні все буде інакше, але поки що вигляд принца не змінився.

Аполлон лежав нерухомо, наче у фінальній сцені трагічної північної балади. Його серце билось дуже повільно, а оливкова шкіра була прохолодна на дотик. Карі очі були розплющені, але колись звабливий погляд був геть неживий, застиглий і порожній, як уламки відшліфованого морем скла.

Вона підійшла ближче й прибрала хвилі темного волосся з його чола, усім серцем бажаючи, щоб він поворухнувся, закліпав чи задихав. Їй просто був потрібен бодай якийсь знак, що він повернеться до життя.

— У своєму листі ти пообіцяв мені, що завжди намагатимешся допомагати мені. Будь ласка, спробуй повернутися до мене, — прошепотіла вона, нахилившись до нього.

Їй було не дуже приємно торкатися до принца зараз, коли він був такий неживий. Але Євангеліна пам'ятала, що коли сама була

скам'яніла, то відчайдушно жадала людського дотику. Вона могла дати це Аполлонові.

Вона поклала руку на його воскову щоку й поцілувала непорушні губи. Його рот був м'який, але його смак був неправильний, наче нещасливий фінал і прокляття. Як і до цього, він не поворухнувся.

— Не розумію, навіщо ти робиш це щодня, — долинув до кімнати лінивий голос Джекса.

Євангеліна відчула, як її шкірою повільно розтікається жар, від якого шрам у формі розбитого серця на зап'ясті враз запалав, наче тавро. Вона намагалася ігнорувати і шрам, і Джекса. Вона намагалася не повертатися, не дивитися й не виказувати, що помітила його появу. Але, либонь, це було б геть неприродно, якби вона продовжила цілувати нерухомі губи Аполлона.

Вона повільно випрямилася, вдаючи, що кожен дюйм її шкіри не горить, так само як шрам, поки Джекс неквапно наближався до неї.

Його одяг був підібраний ретельніше, ніж зазвичай. На плечах срібними застібками була закріплена опівнічно-синя накидка. Оксамитовий дублет був такого самого кольору, за винятком димчато-сірої вишивки в тон до його обтислих штанів, акуратно заправлених у начищені шкіряні чоботи.

Вона кинула погляд повз нього на Гевлока та іншого охоронця біля підніжжя сходів, але ті навіть не поворухнулися. Джекс, напевно, зачарував їх. Більшість людей вважала, що єдиним магічним хистом Принца сердець був його смертельний поцілунок, але Джекс також умів силою волі перетворювати людей на маріонеток. На Півночі його магія була менш потужна, але він однаково міг контролювати емоції та серця кількох людей одночасно.

На щастя, він був не в змозі контролювати Євангеліну. Він робив такі спроби раніше, але вони не діяли, натомість вона чула його думки. Він також міг чути її думки, якщо вона спрямовувала їх йому. Втім зараз Євангеліна не хотіла ділитися з Джексом тим, що думає.

— Ти цілуєш принца тому, що тобі це справді подобається? — запитав Джекс. — Чи тому, що щиро вважаєш, нібито це оживить його, як у казці?

— А може, я роблю це просто, щоб тебе подратувати, — єхидно відповіла Євангеліна.

Джекс подарував їй посмішку, радше злостиву, ніж привітну.

— Тішуся, що ти думаєш про мене, коли цілуєш свого чоловіка.

Щоки Євангеліни обдало жаром.

— Нічого приємного я про тебе не думаю.

— Так навіть краще. — Його очі засяяли, гострі, як коштовні камені, блакитні зі срібними прожилками, і надто гарні, щоб належати такому монстрові. Монстри мали бути... не такими, як Джекс.

— Ти прийшов сюди лише для того, щоб подратувати мене?

Джекс зітхнув, повільно й награно.

— Я тобі не ворог, Лисичко. Я знаю, що ти все ще гніваєшся на мене, але ти завжди знала, хто я. Я ніколи не намагався прикидатися кимось, не собою, ти просто дозволила собі повірити, що я той, ким я не є. — Його очі стали металевими й геть бездушними. — Я не твій друг. Я не якийсь людський хлопчисько, який розповідатиме тобі красиву брехню або приносить квіти чи даруватиме коштовності.

— Я ніколи так і не думала, — відповіла вона. Але, мабуть, крихітна її частинка справді вірила в це. Вона не чекала, що він приносить їй квіти або подарунки, але стала думати про нього як про друга. Помилка, яку вона більше ніколи не зробить.

— Чому ти тут? — запитала вона.

— Щоб нагадати тобі, що ти можеш легко врятувати його. — Джекс недбало засунув руки в кишені, наче укласти з ним ще одну угоду було б так само просто, як купити в пекаря буханець хліба.

Мабуть, спочатку так і здавалося б. Якби вона сказала Джексу, що відімкне Арку Валорів, Аполлон прокинувся б цієї ж ночі. І не треба було б більше хвилюватися через нового спадкоємця. Але Джекс все одно був би поряд — був би поряд, доки не відшукав би зниклі камені арки. А Євангеліні було потрібно, щоб Джекс зник, можливо, так само сильно, як їй потрібно було розбудити свого принца. Доти, доки Джекс залишався в її житті, він продовжуватиме його руйнувати.

Вона намагалася знайти спосіб зцілити Аполлона, але, можливо, насправді їй потрібно було знайти спосіб позбутися Джекса.

— Моя відповідь — ні, і вона завжди буде такою.

Джекс схрестив руки на грудях і сперся на бильце ліжка.

— Якщо ти справді так думаєш, тобі бракує уяви.

Євангеліна наїжачилася.

— Мені не бракує уяви. У мене просто достатньо рішучості.

— У мене теж. — В очах Джекса зблиснуло щось злостиве. — Це твій останній шанс передумати.

— А то що? — запитала Євангеліна.

— Ти справді мене зненавидиш.

— Можливо, я не дочекаюся, щоб тебе зненавидіти.

Куточок отруйних вуст Джекса поповз угору, наче ця ідея його розважала.

Десь нагорі забив годинник. Сім гучних ударів.

— Тік-так, Лисичко. Я намагався бути добрим, дав тобі час обміркувати пропозицію, яку зробив у бібліотеці, але я втомився чекати. У тебе є час до ранку, щоб передумати.

Вона намагалася не зважати на те, як засмоктало під серцем. Якщо, на думку Джекса, ввести Аполлона в стан підвішеного сну було лагідним способом переконати її, то що він може зробити зранку? Вона жахалася того. І все ж важко було уявити, що нова угода з ним буде кращою опцією.

Євангеліна повернулася, щоб піти.

На зап'ястя їй лягла чиясь рука.

— Джексе...

Але рука, що тримала її, не належала Джексові.

Джексова шкіра була прохолодна та гладка, мов мармур. Рука, що схопила її, обпікала.

Аполлон?

Євангеліна радісно обернулася до свого принца. Він був...

Неправильний.

Кілька хвилин тому його очі були тьмяні, наче шматки скла, витягнуті з моря, але тепер вони сяяли червоним, наче вогняні рубіни та прокляття.

Євангеліна різко обернулася до Джекса — тобто вона спробувала це зробити. Важко було рухатися, коли рука Аполлона міцно стискала її зап'ястя.

Вона гнівно дивилася на Джекса.

— Я думала, ти дав мені решту ночі.

— Це зробив не я. — Його погляд перескочив із палаючих червоних очей принца до зап'ястка Євангеліни.

Вона спробувала вирватися, але пальці Аполлона вп'ялися ще дужче.

Вона потягнула сильніше.

Він стиснув міцніше, до болю, змусивши її зойкнути, коли вона знову зробила спробу висмикнути руку.

Його очі все ще світилися жасним червоним вогнем, але не схоже було, що він прийшов до тями, — здавалося, він одержимий або просто відчайдушно намагається прокинутися.

Її груди стиснуло від паніки.

— Аполлоне...

— Він тебе не чує.

Джекс витяг кинджал із блискучим чорним лезом.

— Що...

— Він тобі зараз кістки поламає!

Джекс різонув Аполлонову руку ножем.

Кров забризкала їй спідниці, і принц випустив її зап'ястя. Червоне полум'я зникло з його очей.

Євангеліна пригорнула зап'ясток до грудей — Аполлон залишив на ньому браслет із синіх і фіолетових синців.

Крап.

Крап.

Крап.

Вона теж стікала кров'ю. Але кров йшла не з тієї руки, яку тримав принц, а з другої. На зовнішньому боці кисті з'яв діагональний поріз, віддзеркалюючи рану, яку Джекс щойно наніс Аполлону, так ніби він порізав і її руку. Вона спробувала змахнути бризки, сподіваючись, що це кров Аполлона. Але її рука продовжувала кровити.

Джекс спостерігав за тим, як падають краплі з її рани. Його очі потемнішали, так ніби в них здійнялася буря. Вилаявшись, він вихопив із кишені носовичок і поспіхом обмотав її поріз.

— Тримайся подалі від цього місця й більше не цілуй його.

— Чому? Що тут коїться? — запитала вона.

Джекс процідив крізь зціплені зуби:

— Хтось наклав іще одне прокляття на тебе й твого принца.

5

Іще одне прокляття.

— Це схоже на дзеркальне прокляття, — сказав Джекс.

Євангеліна спробувала не панікувати, але її нерви були на межі. Якби вона була книжкою, то почувалася б так, наче її сторінки повільно виривають із корінця. Вона була в синцях, стікала кров'ю, на її чоловіка наклали прокляття, а тепер і на неї теж. І Джекс все ще тримав її за руку.

Вона вирвалася з крижаної хватки Джекса, але від цього їй не полегшало. Навпаки, на шкірі знову виступили сироти.

Джекс заговорив моторошно спокійним і виваженим голосом:

— Поки діє це дзеркальне прокляття, Аполлон розділятиме будь-які поранення, отримані тобою, а ти ділитимеш із ним поранення, отримані ним. Але найбільше тебе має хвилювати його смерть. Якщо він помре, ти теж помреш. — Джекс знову поглянув на хустинку, якою перев'язав їй руку. На якусь мить він мав геть нелюдський вигляд. З його обличчя зник увесь спокій, воно стало мстивим і диявольським.

Якби це сталося в інший день, Євангеліні, либонь, було б приємно побачити, що це так вразило Принца сердець. Але вона не була впевнена, що справді вірить його реакції. Авжеж не після того, як він щойно попередив її, що в неї залишилася одна ніч, щоб укласти з ним угоду.

— Це ти зробив? — запитала вона.

Джекс сердито подивився на неї.

— Не прикидайся, що ти ніколи б не завдав мені болю, щоб зманіпулювати мною. Ти щойно сказав, що якщо я не погоджуся

відімкнути твою Арку Валорів, то справді тебе зненавиджу.

— Я завдаю болю всім, Лисичко. Але щоб ненавидіти мене, ти маєш бути живою. — Його погляд закрижанів. — Я не хочу твоєї смерті, і я знищу кожного, хто спробує тебе вбити.

Він вийшов із кімнати.

Охоронці біля підніжжя сходів, які щойно звільнилися з-під контролю Принца сердець, заворушилися. Побачивши, що з нею діється, обидва заметушилися.

— Це що... кров?

Усвідомивши, де перебувають і навіщо вони тут, солдати рушили до Євангеліни і встигли завадити їй кинутися сходами за Джексом, щоб вимагати від нього нових відповідей.

Вона підняла руку, показала охоронцям перев'язану рану й хутко зметикувала, що сказати.

— Я спробувала дещо нове, щоб розбудити Аполлона, але це не спрацювало. Поясню пізніше, бо зараз поспішаю.

Вона мала піти за Джексом. Те, як він метнувся з кімнати, наштовхнуло її на думку, що він знав, хто наклав це нове прокляття на неї та Аполлона, або ж думав, що знає.

— Ви обидва, будь ласка, залишайтеся з принцом і перев'яжіть його поранену руку. Він потребує захисту більше, ніж я.

Гевлок хотів був заперечити, але Євангеліна не дала йому такої можливості. Вона прожогом кинулася вгору сходами. А на половині дороги вона почула: «Та-да-да-да-а-а-а-а!».

Фанфари, багато фанфар, гучних і святкових, наповнили замок музикою.

Євангеліна зашпорталася. Чому сурмлять? Вона не мала б зважати на це; у неї було обмаль часу, якщо вона хотіла наздогнати Джекса. Раптом вона почула хихотіння. За кілька кроків від неї далі по коридору стояли дві молоді покоївки.

— Хтось із вас знає, з якого приводу сурмили?

Одна з дівчат скоса поглянула на Євангеліну, а друга була більш чемна. Вона усміхнулася, наче вибачаючись за подругу, і відповіла:

— Гадаю, це урочиста зустріч принца Люсьєна. Він здивував усіх тим, що прибув раніше.

Коридор пішов обертом. Чому ніхто не сказав їй, що принц приїхав раніше? Вона покинула свої покої. Але хтось мав би її знайти.

— Вам, звісно, повідомили б, — озвалася привітна служниця, ніби вгадавши її думки. — Проте я чула, що принц Люсьєн хвилювався, що буде недоречно змушувати вас дивитися на церемонію, де він посяде місце вашого коханого як спадкоємець. Ось чому він поквапився зі своїм прибуттями.

— Такий чуйний, — мрійливо промовила друга покоївка.

— Він мені вже подобається, — погодилася перша.

«Я хочу йому вмазати», — подумала Євангеліна.

Річ не в тім, що новий спадкоємець з'явився зарано, а в його крутійстві. Її мали запросити на церемонію.

Чому Люсьєн не запросив її? Вона на жодну мить не вірила, що він зробив це зі співчуття до неї. Але зараз не це її непокоїло. Їй треба було догнати Джекса.

— Принцесо Євангеліно, — пролунав голос позаду неї.

Вона не хотіла обертатися, але тут біля неї з'явилися двоє солдатів. Обидва були вбрані в акадські королівські кольори — бронзовий, золотий і бордовий, — та вона не впізнала жодного з них.

— Вас викликають на веранду для прийому гостей, — проказав солдат, що опинився праворуч від неї. — Принц Люсьєн вимагає вашої негайної присутності.

***

Євангеліна намагалася переконати себе, що все буде добре, поки йшла за цими невідомими охоронцями. Але відчувала лиш іще більшу порожнечу всередині. Непокоїло те, що її не запросили на коронацію Люсьєна, а зараз практично тягнули на зустріч до нього.

Що ближче вони підходили до приймальні, то теплішим і солодшим ставало повітря, наповнюючись ароматами глінтвейну та недоречним святковим гамором. Веранду рідко використовували для вечірніх

подій. Через вікна світло лилося всередину, тож кімната була призначена для денних зустрічей чи для святкувань на заході сонця. Але новий спадкоємець, мабуть, не знав цього. Сьогодні ввечері передпокої веранди були наповнені життям і світлом, свічками, що плавилися в канделябрах, бесідами гостей із нарум'яними щоками та гучним сп'янілим сміхом.

Вочевидь, вона була не єдина, кого запросили зустрітися з Люсьєном. Але, мабуть, мала аудієнцію першою. Солдати провели її повз решту людей до двох інших охоронців, які негайно відчинили аорчні двері веранди.

Євангеліна наліпила на обличчя усмішку, сховала забинтовану руку за спідницю й сміливо ступила вперед. Вона не сподівалася побачити святого, про якого писали газети, але була готова вдавати задоволення, яке від неї очікували від зустрічі з юнаком, що збирався посісти місце Аполлона на троні.

На веранді було темніше, ніж у жвавих передпокоях. Місяць заглядав крізь високі вікна, його спадний серп додавав атмосфери, але не світла. У канделябрах горіли свічки, але вони давали більше диму, ніж с'ява, огортаючи кімнату серпанком, що мав би заінтригувати, але Євангеліну змусив лиш уповільнити кроки. Усе було оповите напівтемрявою, за винятком ділянки прямо перед запаленим каміном, де, розвалившись у кріслі, сидів спадкоємець і крутив у руках золоту корону.

— Добрий вечір, — награно весело вимовила вона, ступаючи ще на крок ближче до бурштинового вогнища. Але щойно вона підійшла до нього, як ноги відмовилися ступати далі.

Цей юнак не був спадкоємцем і по суті вже не був юнаком. Він був надприродно вродливий, його очі блищали занадто яскраво, вилиці могли б різати діаманти, а золотисто-смаглява шкіра буквально сяяла.

Він був вампіром.

І першим хлопцем, якого вона покохала.

6

Люк лукаво посміхнувся їй, продовжуючи крутити золоту корону навколо пальців, наче то була дитяча іграшка.

— Привіт, Єво.

Євангеліна стиснула руки в кулаки.

Колись вона, можливо, побігла б до нього. Колись вона, можливо, заплакала б за ним. Тепер вона хотіла чимось в нього жбурнути. Чимось гострим і образливим.

Люк колись був хлопцем, за якого вона збиралася вийти заміж, але востаннє, коли вони бачилися, він був замкнений у клітці для церемонії навернення у вампіри. Джекс застерігав її не рятувати його, але вона послухалася свого серця. Допомогла визволити Люка, а той віддячив, спробувавши зубами розірвати їй горлянку.

— Що ти тут робиш? — запитала вона.

Люк насупився.

— Ти все ще сердишся на мене через ту ніч?

— Маєш на увазі через те, що ти намагався мене з'їсти?

— Усе було не так. Ну, гаразд, усе було трошки так. — Він посміхнувся, продемонструвавши ікла, наче новий блискучий кишеньковий годинник — аксесуар, що пасував до його дублета із чорного оксамиту з темною криваво-червоною вишивкою.

— Це не смішно, Люку. Що ти тут робиш?

— Годі тобі. Ти ж кмітлива, принаймні була колись. Я думав, що ти все вже збагнула. — Він знову покрутив корону навколо пальців. Це було звичайне кільце, але золоте, і його сяйво пробилося крізь туман у

голови — вона нарешті зрозуміла те, що мало бути очевидним від тієї миті, як вона увійшла до веранди: Люк і був Люсьєном.

— Це ти розпускав ті безглузді чутки про Люсьєна Акадіана? — Євангеліна здогадувалася, що той Люсьєн був занадто ідеальний, щоб бути справжнім, але їй не спало б на думку, що юнак, який навчав дітей читати та прилаштовував безпритульних цуценят, і є Люком. У колишнього Люка, яким вона його знала, було багато чеснот, але він не був створений для того, щоб правити королівством, тим паче якимось чином вкрасти трон.

Як він це зробив? Вона знала, що вампіри володіють даром спокуси, здатністю, яка дає їм змогу зачакловувати людей, якщо ті дивляться їм в очі. Але цього було не достатньо, щоб Люк став спадкоємцем. Він навіть не був родом із Величної Півночі.

Якби вона знайшла спосіб розбудити Аполлона, цього б не сталося.

— Я думав, ти будеш вражена. Тепер я принц! — Люк жваво підкинув корону в повітря й упіймав її маківкою голови.

Євангеліна скривилася.

Люк насупився, і це зіпсувало привабливі риси його обличчя.

— Я не розумію, як і чому ти це робиш, Люку, але це не спрацює. Ти не можеш просто вигадати ім'я та претендувати на трон.

— Не хвилюйся, Єво. Вигадкою є лише моє ім'я. — Він знову почав гратися з короною, скинувши її з голови до рук. — Хаос сказав, що, коли я зміню ім'я, люди легше сприйматимуть правду. З'ясувалося, що я справді давно забутий далекий родич померлого принца.

Від слів «померлий принц» Євангеліна здригнулася й ледве стрималася, щоб не похитати головою. Вона ані на секунду не повірила, що Люк був давно загубленим родичем Аполлона. Але, звісно, Люк вірив у це. Він завжди гадав, що вартий більшого. Це був той недолік у ньому, на який вона не зважала в минулому, але зараз їй уже це не здавалося таким безневинним. Як людина, Люк вважав, що заслуговує тільки на найкраще, а тепер, коли він став вампіром, його амбіції, вочевидь, зросли.

Не зрозуміло було те, чому Хаос віддав трон саме йому? Євангеліна кілька разів зустрічалася з Хаосом. Перші два рази, коли вони

перетиналися, той прикидався королівським охоронцем. А потім вона дізналася, що той вампір, Володар шпигунів і вбивць.

Можливо, Хаос зробив Люка королівським спадкоємцем, бо вважав, що новонаверненим вампіром буде легко керувати. Проте Євангеліна не вірила в це. Люк був занадто імпульсивний. Навіть якщо він просуватиме ті закони та політику, які диктуватиме йому Хаос, Люк легко може втратити контроль над своїми вампірськими інстинктами. Якщо він напад на неї — на ту, яка нібито була йому небайдужа, — то навряд чи зможе стриматися з іншими.

Перед очима Євангеліни раптово промайнула жахлива картина — Вульф-гол, повний придворних і слуг, які стікають кров'ю, або лежать мертві, або перетворилися на вампірів.

«Це було б катастрофою», — хотілося сказати Євангеліні, але Люк її не зрозуміє. Натомість вона дивувалася, чому він покликав її сюди, саму. Вона ніколи не боялася його, коли він був людиною, бо кохала його, але той хлопець зник, щойно Люка заразили вампірською отрутою.

— Чому б тобі не підійти трохи ближче? — Він схилив голову в бік Євангеліни, і мочку її вуха залоскотало теплом, а потім вона відчула, як його погляд обпалює їй горло.

— Припини це, Люку.

— Припинити що? — Ще одна посмішка, але вона не торкнулася його карих очей — ті були темні й голодні.

Їй потрібно було забиратися звідси. Якнайшвидше вона має знайти спосіб розбудити Аполлона, щоб Люк не зміг посісти трон. Та якщо вона залишить Люка самого, страшно подумати, що ще він може накоїти, кого ще вкусить.

— Люку, будь ласка... — Євангеліна замовкла, почувши чиїсь кроки.

Вони були вже за дверима й так само тихі, як і приглушений жіночий голос, що пролунав за ними.

— Принц Люсьєн запросив мене приєднатися до нього на вечерю.

На останньому слові Євангеліна напружилася.

— Скажи мені, що вона зараз говорить про їжу.

— Я впевнений, що вона говорить саме про це, — відповів Люк.

У Євангеліни закрутило в животі.

— Якщо ти ревнуєш, я з радістю запрошу на вечерю тебе. — Люк подарував Євангеліні посмішку, яка, либонь, мала б бути грайливою, але для цього демонструвала забагато ікластих зубів.

Кров зашуміла в неї у вухах, пекуче гаряча.

— Це не смішно.

— І не мало бути смішно. — Його ніздрі роздулися.

Двері веранди відчинилися.

Євангеліна очікувала побачити дівчину, яка прийшла на «вечерю». Але це була не дівчина. Це був Гевлок.

— Хто ти такий? — Люкові губи злісно скривилися.

Гевлок проігнорував його, дивлячись на Євангеліну.

— Принцесо, вам потрібно негайно дещо побачити.

— Я не впевнена, що зараз найкращий час.

Євангеліна кинула стурбований погляд на Люка. Вона не могла залишити його самого, щоб він напився крові якоїсь бідолашної дівчини. Але, звісно, Гевлок не знав, ким насправді був Люк. Можливо, Гевлок навіть не знав, що вампіри існують, та й цієї миті йому могло бути байдуже.

Обличчя Гевлока прорізали стривожені зморшки, і коли він заговорив знову, голос був хрипкий, майже наляканий.

— Це терміново.

І тоді Євангеліна відчула це — щось вологе з тильного боку долоні. Крапля крові витекла крізь перев'язану рану, яку вона ділила з Аполлоном.

З іншого кінця темної кімнати почувся різкий вдих Люка. З його горла пролунав звук, схожий на гарчання. І він блискавично схопився з місця.

Вона й забула, як швидко може рухатися вампір. Він вихором перетнув напівосвітлену веранду й, перш ніж вона встигла зрушити з місця, грубо вчепився в неї. Однією рукою він уп'явся їй у талію, а другою схопив за волосся, притягуючи шию до своїх напіврозтулених вуст.

Євангеліна закричала.

Одна мить — і гострі зуби уп'ялися б їй у шию — до цих дій спонукав споконвічний голод. Але губи Люка не торкнулися її шкіри. Нараз Люка відштовхнули, а її пригорнули. Грубі руки змінилися на ніжні, які огорнули її, захищаючи, і притягнули до холодних твердих грудей. Від нього пахло яблуками та жорсткістю, але Євангеліна занадто сильно тремтіла й не могла відштовхнути Джекса, поки той виводив її з темної веранди.

— Я вб'ю цього хлопця, — люто промовив він.

Яскраве світло коридору засліплювало Євангеліну, вона відчувала легке запаморочення. Люк не встиг укусити її, але з рани на руці знову текла кров. Голова Євангеліни йшла обертом.

— Гевлок...

— З ним усе добре, — відповів Джекс.

Умить охоронець опинився за кілька кроків від них. Вигляд у нього був спантеличений, можливо, він був під контролем Джекса, але Гевлок не стікав кров'ю і не був поранений.

— А як же Люк...

— Ним займаються. — Джекс міцніше обійняв її і потягнув залитим світлом коридором подалі від веранди.

— Стривай... — Євангеліна вперлася п'ятами й вирвалася із цупких обіймів Джекса. — Хто зараз біля Люка?

— Хтось, хто не зможе втримувати його вічно. — Джекс стулив у нитку губи. Він знову спробував потягнути її за собою, але Євангеліна притьмом кинулася назад.

Зараз вона була вдячна Джексу, що той врятував її від Люкових ікол, та однак вона не могла сприймати його як постійного рятівника. Для неї Джекс досі був лиходієм, а не героєм.

— Я нікуди з тобою не піду.

— Тобі небезпечно тут лишатися, — спокійно мовив Джекс, ніби вона була безпритульним кошеням, яке він намагався приманити до себе. Та вона помітила, що його руки були стиснуті в кулаки, а на шиї сердито пульсувала жилка.

— Перепрошую. — Від дверей веранди долинув знайомий тоненький голосок. — Чи вже готовий принц Люсьєн повечеряти зі мною?

Євангеліна з тривогою обернулася й за кілька кроків від себе побачила мініатюрну дівчину, вбрану в пелюстково-рожеву сукню. У неї було ніжне обличчя, але від одного погляду на неї Євангеліну охопив новий жах. Це була Марісоль. Її зведена сестра.

Євангеліна не бачила її від того ранку, коли та домоглася її арешту за вбивство Аполлона. Марісоль знала, що та невинна, але під солодкою зовнішністю її зведеної сестри жило роз'їдене заздрощами серце, яке спонукало звинуватити Євангеліну за злочин, якого вона не вчиняла.

Побачивши її зараз, таку гарну, наче принцесу, Євангеліна відчула себе так, ніби її спогади розпороли ножем і відкрили всі рани, що їх Марісоль завдала своєю зрадою.

Євангеліна досі з болем згадувала те, що скоїла її зведена сестра. Спочатку вона намислила використати своє королівське становище, щоб видворити ту з Вульф-голу, а можливо, і взагалі з Великої Півночі. Та хай як їй хотілося, аби Марісоль зникла з її очей, вона не змогла здійснити свої наміри. Почуття Євангеліни щодо зведеної сестри були складні. Їй попри все хотілося її пробачити. Вона не могла повестися так, як та повелася з нею, бо вона ж таки краща за Марісоль. А може, і не краща. Бо хоч як неприємно їй було це визнавати, зараз вона ладна була дозволити їй пройти крізь двері на веранду, зустрітися віч-на-віч із Люком. Що посієш, те й пожнеш.

7

Євангеліна могла б просто стояти там. Нічого не казати Марісоль і тільки спостерігати, як та увійде на веранду. Її зведена сестра сама була винна в тому, що відбулося між нею та Люком. Вона приворожила Люка, щоб вкрасти його в Євангеліні. Потім, коли на Люка напав вовк і спотворив його, Марісоль відштовхнула хлопця й уникала його. Люк заслужив на те, щоб подивитися їй в очі.

Але Євангеліна знала, що не виправдань він хоче від Марісоль.

Усередині в неї все стислося.

— Я здогадуюся, про що ти думаєш, — мовив Джекс, — але деякі люди отримують те, на що заслуговують.

Його правда. Марісоль не була невинна. Вона робила жахливі речі. Але це не означало, що Євангеліна могла дозволити Люку вбити її.

Не втрачаючи рішучості, Євангеліна рушила коридором. Коли вона наблизилася, Марісоль зблідла. Її очі розширилися, коли до Євангеліни підійшов Джекс. Вона повільно роздивлялася кожен дюйм його тіла, від начищених чобіт і хвацької накидки до жорсткої лінії його вуст.

Марісоль уже зустрічала Джекса на Безкінечній ночі, і той її миттєво зачарував. Тоді в нього було темно-синє волосся, зовсім не схоже на теперішню блискучу золоту шевелюру, але вона впізнала його. Дихання Марісоль прискорилося від хвилювання, а очі пожорсткішали. Вона люто глянула на Євангеліну, мабуть, згадуючи, як та застерігала її не довіряти Джексу.

— Яка ж ти жалюгідна лицемірка.

«Я ж казав, що вона на це заслуговує», — почула Джексові думки Євангеліна.

Вона проігнорувала їх, намагаючись не дослухатися ні до них, ні до жовчного тону зведеної сестри. Потрібно лиш попередити її. І вже тоді вона напевно більше ніколи її не побачить.

— Тобі треба тікати звідси, — сказала Євангеліна. — Залишити Вульф-гол і Північ.

Марісоль пирхнула.

— Ти не можеш змусити мене поїхати. Ти просто невдаха, твій чоловік помер. Слуги, може, і називають тебе принцесою, але більшість із них все одно вважає, що це ти вбила свого принца.

Євангеліна здригнулася.

Джекс закрипів зубами, кинувши їй в обличчя:

— Яка ж ти огидна.

— Я просто кажу правду.

— Я теж, — відповів Джекс.

Щоки Марісоль почервоніли, але вона високо підняла підборіддя й гордовито фиркнула:

— Зараз я маю зустрітися з принцом Люсьєном.

— Якщо ти зайдеш у ці двері, то більше ніколи не вийдеш звідти, — промовила Євангеліна.

Марісоль завела очі під лоба.

— Ти нічого кращого не змогла придумати?

— Я кажу правду. — «Принц Люсьєн насправді Люк, і він вампір!» — хотілося кричати Євангеліні, але вона боялася, що слово «вампір» тільки спрацює проти неї. Якось Джекс розповів їй, що всі історії про вампірів зачакловані, але вони не спотворюють правди, як інші зачаровані оповідки Півночі, а маніпулюють почуттями людей. Хай би що говорили людині про вампірів, її це радше інтригуватиме, ніж лякатиме.

Марісоль розвернулася й попрямувала до дверей веранди.

Євангеліна на мить застигла в нерішучості, а потім повернулася до Джекса.

Раніше вона вважала свої почуття до Марісоль складними, але насправді вони були геть прості. Усе, чого Євангеліна хотіла від своєї зведеної сестри, щоб вона вибачилася. Їй було потрібно, щоб та відчула жаль або докори сумління з приводу всіх своїх егоїстичних вчинків. Євангеліна не бажала їй смерті.

І все ж єдиним способом врятувати її тепер було попросити Джекса про допомогу.

Євангеліна зітхнула. На язика з'явився металевий присмак. Присмак ціни, яку вона не хотіла платити. Вона нагадала собі, що не може довіряти Джексу. Не можна знову повірити, що він їй друг, не можна звикати до того, аби щоразу звертатися до нього по допомогу. Вона зробить це лише однісінький раз.

— Будь ласка, — прошепотіла Євангеліна до Джекса, — застосуй свою силу, щоб зупинити її.

Він згорда скинув бровою.

— Ти просиш мене про послугу?

— Я прошу тебе проявити людяність. — Насправді просити здавалося майже так само небезпечно, як і сподіватися на допомогу. Якби Джекс зробив це задарма, було б легше знову подумати, що він той, ким насправді не був. Але, судячи з бездушного виразу його обличчя, це не буде проблемою.

— Ти просиш про те, чого не слід робити, — сказав він.

Охоронці потягнулися до дверей веранди.

У Євангеліни все стиснулося всередині. Якщо Джекс не збирався зупиняти Марісоль, то їй доведеться спробувати зробити це самій. Вона не знала, як діятиме, але попрямувала до веранди слідом за зведеною сестрою.

— Не треба. — Джекс схопив її за руку. Міцно й холодно.

Євангеліна почала вириватися.

Але тут вона побачила Марісоль. Якусь мить її зведена сестра стояла біля дверей, потім позадкувала й зірвалася з місця, наче перелякана пташка. Тонкі пасма каштанового волоссям хльостали її по обличчю. Вона заплуталася в подолі спідниці, посковзнулася на кам'яній підлозі й прожогом кинулася бігти в протилежний кінець коридору.

Зрештою, Джекс використав свою силу, щоб урятувати її.

Ніби гора впала з плечей Євангеліни, але в грудях у неї поважчало. Вона чекала, що Джекс нагадає про її борг. Він уже відпустив її руку й дивився на шрам у формі розбитого серця, останній, що залишився на її зап'ясті. Нагадування про інший борг, який вона ще не сплатила, — останній поцілунок, що вона була йому винна.

Джекс давно не згадував про цей борг, але її знову охопило хвилювання, коли вона задумалася над тим, чи скоро він спитає його з неї. Чи не про цей останній поцілунок він говорив їй раніше, коли обіцяв, що вона справді зненавидить його.

Гевлок прочистив горло.

— Вибачте, ваша високосте.

Від несподіванки Євангеліна відскочила від Джекса. Вона й не помітила, коли до них підкрався охоронець. Але одного погляду на скорботне обличчя Гевлока було достатньо, щоб вона зрозуміла, що не хоче чути те, що він має їй сказати.

Не зараз.

Євангеліна не думала, що зараз зможе витримати ще щось. Вона навіть не була впевнена, що зможе впоратися з тим, що вже й без того випало на її долю. Якби не Джекс, Марісоль зараз була б мертва. Євангеліна не шкодувала, що попросила його врятувати зведену сестру, але не могла більше просити його про допомогу. Їй потрібно було тікати подалі і від нього, і від усього іншого. Їй так хотілося правильних вчинків, зробити нарешті благородний вибір, стати героїнею, але натомість вона почувалася геть виснаженою.

Джекс часто повторював, що в героїв не буває щасливих фіналів, та зараз Євангеліна й не шукала щастя. Їй потрібен був перепочинок. Мить спокою перед тим, як їй доведеться розбиратися з новою катастрофою. Невже вона так багато просила в долі?

Вона подивилася на свою забинтовану руку. Рана, яку вона ділила з Аполлоном, вже не кровила, та й з усією рукою не було проблем. Хіба що нило розбите серце. Отже, зараз Аполлон перебуває в небезпеці. Хай би що хотів від неї Гевлок, це могло зачекати.

— Я йду, — мовила вона. — І не хочу, щоб хтось слідував за мною.

Вона ще достоту не знала, куди подасться, вирішить це пізніше. Можливо, відвідає ЛаЛу та її нового нареченого і їстиме з ними тістечка, доки світ знову не стане солодким, а може, просто застрибне на коня й поскаче до нових пригод. Але відчувала, що їй потрібно залишити Вульф-гол.

Цей великий північний замок завжди здавався Євангеліні сповненим чарів, і так воно й було, але чари ці були неправильні. Майже все, що сталося з нею в цих кам'яних стінах, заплямовано якимось закляттям чи зрадою.

Вона відвернулася і від Гевлока, і від Джекса, чорно-білі спідниці із шурхотом розвіялися навколо щиколоток.

— Ваша високосте, ви не можете просто піти...

Гевлок покрокував за нею.

— Мені дуже шкода, — зупинила його вона. — Я ціную вас, Гевлоку, але з мене досить поганих новин. Тож, якщо ви не збираєтеся сказати мені, що сюди прибули єдинороги, що виконують усі бажання, мені потрібна хвилина, а радше багато хвилин, для себе.

Євангеліна прискорила кроки, майже побігла. Її спідниці були важкі, але, на щастя, чоботи були зручні, тож вона легко піднялася сходами, а потім поквапилася коридором до дверей, що вели надвір. Коли вона увірвалася в північну ніч, її зустріло холодне повітря та купол неба із чужими сузір'ями, які вона ще не встигла запам'ятати.

Можливо, їй варто було просто повернутися на південь, додому в Меридіальну Імперію. Залишити Північ з усіма її закляттями. Але щойно ця думка майнула в її голові, Євангеліна вже знала, що це не те, чого вона хоче. Вона не хотіла іншої історії; вона хотіла виправити цю. Хотіла врятувати Аполлона. Хотіла мати шанс дізнатися, який він, коли на нього не діють чари. Хотіла вірити, що їхня історія ще не закінчилася. Хотіла щасливого фіналу, заради якого й приїхала сюди.

Євангеліна заходила все глибше в сад, під черевиками хрустіли закрижанілі пелюстки квітів. Потім вона почула кроки — легші за її власні. Вони наближались.

Шрам у формі розбитого серця на зап'ясті почав пекти. Іноді вона не зважала на це відчуття, але зараз воно було сильнішим, ніж зазвичай,

наче Джекс хотів, щоб вона знала, що від нього їй не втекти.

Євангеліна прискорила крок, сподіваючись, що він загубить її в тінях темного саду. Але Джекс не перестав слідувати за нею, і вона знала, що їй його не позбутися.

Вона ледь не розсміялася від думки, що колись сподівалася, що зможе втекти від Джекса. Що він просто відпустить її.

Євангеліна змусила себе зупинитися під бурштиновим сьйвом садової лампи у формі похиленої квітки. Холод кусав їй щоки й лизав руки. Джекс підійшов до неї, байдужий до морозного повітря, що вкривало інеєм кінчики його волосся й вії. Він навіть не щулився від холоду. Зі своїми неземними очима й граційними рухами він пропливав крізь крижану ніч, мов зірка, що повільно падає.

Вона схрестила руки на грудях, але либонь мала не такий рішучий вигляд, як їй хотілося б, адже її кисть досі була обмотана Джексовою хусткою — ще одне нагадування про те, як він допоміг їй розв'язати нову проблему, яку він, напевно, сам і створив.

— Джексе, дай мені спокій.

Він зробив ще один повільний крок до неї.

— Знаєш, ти зараз мене трохи лякаєш, — мовив він.

Євангеліна сердито зиркнула на нього.

— Це був комплімент, Лисичко. — Він потягнувся до неї і ніжно заправив пасмо волосся їй за вухо.

Усередині неї сполохалися метелики. Не такі, яких вона відчувала, коли бачила Аполлона. Бо Аполлон її не лякав.

— Що ти робиш? — прошепотіла вона.

Джекс усміхнувся.

— Якби я знав, що для того, щоб тебе налякати, достатньо легкого дотику, я б спробував це раніше. — Кінчики його пальців грали з мочкою її вуха.

Євангеліна відсахнулася, спіткнувшись об мерзлу землю. Їй не подобалося, що її ноги такі хиткі. Що цей легкий дотик міг так вплинути на неї.

Але земля продовжувала здригатися. Це було не зовсім схоже на тремор, вібрація ширилася садом, і раптом Євангеліна злякалася, що

річ не лише в її нетвердих ногах.

Поza колом садових вогнів над ними світ був темніший. Куці й дерева здавалися клубами туману. Коли Євангеліна пильно вдивилася в темряву, у неї виникло те саме відчуття, що й тиждень тому, коли Джекс прокрався за нею до бібліотеки.

Хтось спостерігав за ними.

— Мені здається, тут є ще хтось, — прошепотіла вона й напружила очі, поки не побачила чийсь обрис. Постать була досить далеко, тож то могли бути просто тіні, але Євангеліні привидівся вершник на коні.

Джекс нахмурився.

— Це, мабуть, той скоробреха зі скандальної газети.

Але Євангеліна так не думала. Цей вершник був ширший у плечах, сильніший і знайомий.

Вона зробила крок вперед у темряву.

— Що ти робиш? — запитав Джекс.

— Не переймайся, — відповіла Євангеліна. — Я впевнена, що хай би хто то є, він не може бути небезпечнішим за тебе.

Але насправді щось у цьому вершнику вабило її до себе. Раніше вона відчувала щось подібне лише з Джексом. Шрам від розбитого серця на її зап'ясті прив'язав її до нього, він поколював і пік, нагадуючи, що від Джекса неможливо втекти. З вершником усе було інакше. Жодного поколювання не було. Відчуття було радше схоже на невидиму струну, яка тягнула її до себе. Сніг кружляв навколо її плечей, поки вона спускалася освітленою місяцем стежкою.

Листя зашелестіло, кінь заіржав, сніп місячного світла висвітив вершника, і Євангеліна чітко розгледіла знайомі риси його вродливого обличчя. Аполлон.

8

Час зупинився, а може, це зупинилося серце Євангеліни.

Аполлон прокинувся. Повністю прокинувся. Це, мабуть, і намагався сказати їй Гевлок. Євангеліна відчула несподіваний спалах надії.

Коли вона подивилася в очі принца, ті вже не були червоні. На відміну від минулого разу, коли вона бачила його, Аполлон, здавалося, повністю контролював себе.

Поруч із нею Джекс моторошно заціпенів, і вона не могла стримати посмішки. Якщо Аполлон прокинувся, усі важелі впливу Джекса на неї зникли. Їй не потрібно буде відмикати Арку Валорів. Усі страхіття були позаду. Принаймні Євангеліна хотіла в це вірити.

Незворушність Аполлона, який усе ще сидів на коні, спантеличувала її. Він не їхав геть, але й не рушив до неї. І раптом у думках Євангеліни виринув іще один спогад — той, який вона хотіла б поховати назавжди. Одразу після того, як любовні чари Джекса було знято, коли Джексова отрута ще не почала діяти, Аполлон був розгніваний і спустошений, і він, ймовірно, досі не пробачив її.

«Лисичко, — подумки сказав їй Джекс. — Здається, нам слід забиратися звідси».

«Ще ні, — подумала вона у відповідь. — Але ти можеш іти».

Джекс заскреготав зубами. Потім вона знову почула його голос у своїй голові, цього разу тихіше, наче він намагався використати свою силу, щоб вплинути на неї: «Це жахлива ідея. Небезпечна ідея. Тобі слід негайно покинути сад».

Євангеліна припинила його слухати. Вона вирішила сподіватися на краще — можливо, Аполлон і не пробачив їй приворотних чарів, але той факт, що він був тут, наводив на думку, що, можливо, він хотів її пробачити.

— Я дуже рада, що ти прокинувся.

Аполлон глибоко вдихнув і видихнув маленьку білу хмаринку.

— О боги, яка ти гарна.

Ці п'ять слів зворушили її. Вона зробила невпевнений крок ближче.

— Ні! — різко мовив Аполлон.

Серце Євангеліни обірвалося.

Аполлон провів рукою по темному волоссю.

— Вибач. Я... я справді не хочу тебе кривдити. Я просто... — Він урвав свою мову, і крізь сніп місячного сяйва вона побачила, як його обличчя скривилося від болю. Вираз був беззахисний і вразливий, вона ніколи ще не бачила його таким.

Це був не той принц, за якого вона вийшла заміж. У того принца було казкове життя. Його захищали гвардійці, ним захоплювалися піддані, і він був трохи самозакоханий. Коли вони зустрілися вперше, вона б описала його як галантного та зразково ідеального. Але тепер в Аполлона було минуле: приворотні чари перевернули його світ, друге закляття мало не забрало його життя. Він боровся із цим закляттям і якимось чином вийшов переможцем, але, судячи з виразу його обличчя, воно все ще переслідувало його.

Аполлон глибоко вдихнув і з болісним виразом обличчя промовив:

— Я не знаю, скільки в мене часу, але хочу сказати тобі, що я чув тебе. Щодня, коли ти приходила до моєї кімнати, крізь туман я чув твій голос, який просив мене намагатися.

Його кінь підійшов на крок ближче.

Євангеліна відчула ще один спалах надії. Тієї миті вона зрозуміла, що Аполлон має такий самий вигляд, як тієї ночі, коли він зробив їй пропозицію. Тоді він також в'їхав у залу на коні й був одягнений так само, як зараз, трохи недбало, за винятком вишуканого сагайдака із золотими стрілами за спиною. Тієї ночі він був лучником, а вона була його лисицею — з «Балади про лучника та лисицю», її улюбленої

казки дитинства, — і зараз вона наважилася сподіватися, що все повторюється знову. Може, він робить ще один грандіозний жест, спробу почати все спочатку.

— Значить, ти мені пробачив? — запитала вона.

— Мені хотілося б, — відповів Аполлон, але його слова були на диво стримані.

«Лисичко», — подумки прогарчав їй Джек, але вона не почула — його слова заглушив голос Аполлона:

— Я б хотів, щоб ми спробували все спочатку, але зараз тобі треба піти.

— Що?

— Іди, Євангеліно.

На обличчі Аполлона промайнув стражденний вираз. Щоки в нього були запалі, на чолі пролягли зморшки.

— Я не хочу тебе скривдити.

— Щось не так?

Вона підійшла на крок ближче.

— Стій! — проревів він. — Тобі потрібно йти.

Принц витяг із сагайдака золоту стрілу. Місячне світло відбивалося від кінчика, поки він тримав її в руці.

Євангеліна заціпеніла.

— Що ти робиш?

— Лисичко, біжи в замок! — Джек грубо штовхнув її, ховаючи за себе.

Очі Аполлона почервоніли до того ж страхітливого відтінку, як тоді, коли він схопив її за зап'ястя.

А потім Джек загорлав:

— Тікай!

Євангеліна все ще не розуміла, що коїться, але підняла спідниці й побігла, втім не так прудко, як їй хотілося б.

У повітрі просвистіла стріла, яка влучила їй у стегно. Євангеліна скрикнула й спіткнулася. Це було пекельно боляче, та вона притлумила всі свої відчуття — було єдине бажання: якнайшвидше дістатися до замку, в його безпеку.

Кров швидко просочила її спідниці, та вона, припадаючи на поранену ногу, продовжувала бігти.

Просвистіла ще одна стріла, вона пролетіла повз руку, не задівши її, і проштрикнула квітковий кущ. Проте Євангеліна відчула жахливий біль у плечі, ніби її підстрелили.

Євангеліна не знала, як дісталася дверей Вульф-голу. Кров сочилася з глибокого порізу на плечі, стікала по руці аж до долоні. Усе було мокре й липке, і коли вона повернула ручку й, хитаючись, увійшла в теплий коридор, на дверях залишилася червона пляма.

Перед очима танцювали спалахи світла. Вона подивилася на золоту стрілу, що стирчала з розірваної скривавленої спідниці, і зір її затуманився.

У плечі стріли не було, але рана сильно боліла. І крові було стільки, що вона просочилася крізь білий ліф сукні.

Її думки почали плутатися, у ній купчилися паніка, біль, розгубленість. Вона впала на дерев'яну лаву з дбайливо вишитою оббивкою. Та була кремова, з вкрапленнями маленьких червоних квітів, а тепер її кров перетворювала їх на великі багрянні букети.

Їй потрібна була допомога.

Вона спробувала підвестися.

Нога, у яку влучила стріла, підвернулася, і Євангеліна знову впала на лаву. Кров тепер стікала по ній цівками.

«Допоможіть». Це слово пролунало так тихо, що вона не була впевнена, чи вимовила його вголос. Можливо, промовила його подумки. Усе довкола неї розпливалося. Повіки важчали, перед очима все мерехтіло, світ навколо втратив чіткість.

Вона заплющила очі. Лиш на мить. Просто, щоб на секунду перепочити.

— Євангеліно...

Голос був схожий на Джексів. Але він сказав її ім'я, а не «Лисичка». Джекс ніколи не називав її на ім'я. Потім він пробурмотів іще щось. Ще два слова, яких від нього вона ніколи не чула.

— Пробач мені, — сказав він, перш ніж усе занурилося в темряву.

9

Євангеліна намагалася розліпити очі, але неймовірно важкі повіки не слухалися їй. Вона не була впевнена, прокинулася чи все ще спить. Їй здавалося, що до того, як світ запав у темряву, біля неї був Джекс. Але руки, які тримали її зараз, були пекуче гарячі — чи, можливо, це її лихоманило.

Вона почула уривки розмови. Тихе гарчання двох голосів, що сперечалися. До неї доходили лише окремі слова.

— Вона... отрута.

— ...людина... ризик...

— ...хочу... померла...

— Ні...

Її стиснули міцніше й пригорнули до грудей, обтягнутих шкірою, що пахла металом і димом. Достоту не Джекс.

Євангеліна відчула раптовий сплеск тривоги.

— Відпу... стіть, — вимовила вона.

— Розслабся, — сказав голос, якого вона не впізнала. — Я не скривджу тебе.

— Ні. — Вона спробувала подряпати свого викрадача, але не змогла навіть поворухнути пальцями. Тіло не слухалося їй. Руки й ноги не працювали, повіки не розмикалися. Шкіра була вкрита висохлою кров'ю, а думки плуталися.

Але одна думка чітко проступала. Якщо вона була поранена, то й Аполлон теж. Він десь стікав кров'ю, можливо, надворі, в темному саду.

— Аполлон, — нарешті вимовила вона. — Принцу Аполлону... потрібна... допомога.

Її викрадач напружився. Потім вона почула інший голос, такий тихий, що вона зрозуміла, що він звучав у неї в голові. «Вибач, Лисичко. Тобі треба хвилюватися не про Аполлона. Він...»

Не дослухавши решти думок Джекса, Євангеліна знову почала втрачати свідомість. Втім вона знала, що він збирався сказати. Саме через принца Аполлона вона була поранена.

***

Секунди здавалися годинами. Євангеліна постійно поринала в небуття, але коли приходила до тями, біль розтягував кожен секунду на століття — ціле життя болю в обмін на одну мить свідомості.

Єдине, що вона відчувала, були холодні руки, які обіймали її. Руки Джекса. Усе було розмите й далеке, але вона якимось чином знала, що ці руки тримають її міцніше, ніж ті, гарячі.

А втім...

Євангеліна помітила, що обійми змінюються на сон, схожий на сторінки поживклої від віку книжки: «Балади про лучника та лисицю».

Євангеліні завжди подобалася ця легенда, але коли вона повернулася до неї зараз, то оповідь була просякнута сумом, якого вона не відчувала раніше.

Історія почалася так само, як і завжди, з найвправнішого лучника на Величній Півночі. Він був молодий, вродливий і прославлений, і його найняли вполювати лисицю.

Це була найхитріша лисиця, яку він коли-небудь зустрічав, і він вистежував її тижнями. Лисиця підкрадалася до нього, коли він спав, — кусала його за вуха, жувала черевики й всіляко ускладнювала йому життя, — але лучнику так і не вдалося її зловити.

Поки лучник переслідував лисицю, єдиною його втіхою були ті дні, коли він бачив одну дівчину. Він навіть не знав її імені — просто гарненька селянка, що жила в лісі, — але лучнику чимдалі більше хотілося пильнувати цю дівчину замість лисиці.

Дівчина розмовляла з ним загадками, і коли він розгадував їх, то приносила йому ласощі.

Він почав розтягувати своє полювання на лисицю, бажаючи якнайдовше залишатися в лісі із цією селянкою. Вона була розумна й мила, і з нею йому було весело.

Але в селянки був секрет. Вона могла обертатися на лисицю — ту саму, вполювати яку його й найняли.

Дізнавшись про це, лучник подумав, що ті, хто дав йому це завдання, припустилися помилки. Він повернув гроші, які йому заплатили, і сказав їм, що лисиця насправді дівчина.

Але його винаймачі вже знали це, і вони були не в захваті від того, що він відмовився вистежувати її. Тож вони наклали на лучника прокляття, яке змушувало його полювати на дівчину, яку він тепер кохав.

На цьому моменті серце Євангеліни забилося частіше. Щоразу, коли мати розповідала їй цю казку, Євангеліна завжди забувала, як саме вона закінчувалася. І ось наближався фінал цієї історії.

Євангеліна відчувала рішучість лучника, змішану з його страхом, коли він ховався в лісі біля будинку своєї коханої.

Лучник завжди був дуже впевнений у собі та в тому, на що він був здатний. Не було такого завдання, яке він не зміг би виконати. Не було такого звіра, якого він не зміг би вистежити, жодної цілі, яку б він не зміг вразити. З відстані тисячі кроків він міг улучити в яблучко, яке підкидали в повітря! Він був легендою, він був лучником — і він пожертвував би всім цим, щоб врятувати її.

А втім, поки лучник обмірковував усе це, він опустив погляд на свої руки й побачив, що вже накладає стрілу, готуючись вистрелити в кохану дівчину, щойно та вийде зі своєї хатинки.

Лучник відкинув лук і зламав стрілу об коліно. Хотілося б, щоб так само легко можна було розірвати це мстиве прокляття. Йому сказали, що воно розвіється лише тоді, коли він уб'є дівчину. Єдиний спосіб врятувати її — триматися від неї якнайдалі. Але він не міг повірити, що їм ніколи не судилося бути разом. Мав бути ін... ший...

Сон розтанув, наче крейда, яку краплі дощу змивають із тротуару. Євангеліна намагалася чіплятися за нього. Вона хотіла знати, чим усе закінчиться. Але що більше вона намагалася залишитися уві сні, то більше він розсіювався, допоки вона вже не могла згадати, що їй взагалі снилося.

***

Коли вона прокинулася, усе в неї боліло. Її більше не тримали ні гарячі, ні холодні, ні якісь інші руки. Вона лежала на спині, кожен дюйм її тіла палав та нив, хоча ліжко, на яке її поклали, було м'яке. Євангеліна закліпала очима, звикаючи до світла. Його було ледь достатньо для того, щоб розгледіти важкі залізні ґрати, що перехрещувалися над нею, наче клітка.

Вона різко підвелася.

Поранене плече пронизало болем, і вона незграбно впала на матрац.

— Ласкаво просимо назад, принцесо. — Голос був оксамитовий, і Євангеліна швидко визначила, звідки він надходив.

Хаос, вампір, Володар шпигунів і вбивць, невимушено сперся на темне бильце її ліжка з безтурботністю істоти, якій немає чого боятися.

Євангеліна спробувала зібрати трохи удаваної сміливості, але відразу відчула, наче її знерухомили. Тепер вона знала, чому над її ліжком були ґрати, схожі на клітку. Вона перебувала в підземному замку Хаоса.

Раніше Євангеліна була тут лише раз, але добре запам'ятала всі ті клітки в людський зріст, що висіли посеред елегантних старосвітських залів. Вона здригнулася від думки про те, як тут опинилася.

Вона почала гарячково пригадувати, що саме сталося. Спогади про останні кілька годин були розмиті. Потім вона згадала той момент, коли втратила свідомість. Вона була у Вульф-голі, сходила кров'ю, і Джекс назвав її на ім'я — «Євангеліна», а не «Лисичка». Тоді він попросив у неї вибачення. Через це? Тому що він віддав її Хаосу?

— Я твоя бранка? — запитала вона.

— Ти вільна піти будь-коли, — відповів Хаос. — Але я сумніваюся, що з пораненою ногою ти далеко зайдеш. — Він кивнув на її

прострелене стегно.

Вираз обличчя вампіра було неможливо розгледіти через зачарований бронзовий шолом на голові. Шолом обхоплював його чоло та підборіддя, закриваючи рот так, що він не зміг би її вкусити. Проте в його замку вона аж ніяк не почувалася в безпеці.

Євангеліна зціпила зуби й оглянула кімнату, шукаючи шляхів втечі. Та була розміром з її покої у Вульф-голі, з каміном, на якому стояли свічки, темними оксамитовими кріслами та комодом для одягу та прикрас. Вона побачила великі округлі двері на протилежному кінці, і подолати цю відстань з її пораненою ногою було б непросто. Але Євангеліна не могла залишатися в цьому ліжку. Їй потрібно було вибратися звідси. Їй потрібно було зрозуміти, чому Аполлон напав на неї.

Вона не вірила, що принц хотів її скривдити. Зараз вона це чітко усвідомила. Вигляд у нього був стражденний та змучений. Він наказав їй тікати. Він намагався її врятувати, перш ніж спробував її вбити. Їй потрібно було зрозуміти чому.

Євангеліна почала відсувати простирадло, але зупинилася, коли зрозуміла, що одягу на ній майже не було. Вона була практично гола. Інстинктивно вона міцніше стиснула простирадла. Їй навіть думати не хотілося, хто її роздягнув. На ній не було нічого, крім короткої шовкової спідньої сорочки та пов'язок, які обмотували її поранене плече й стегно.

Вона не встане з ліжка в такому вигляді. Навіть якщо Хаос і не може її вкусити, інші вампіри в його лігві можуть — і, ймовірно, так і зроблять. Розгулювати довкола в короткому клапті шовку — те саме, що відкрито запрошувати їх поласувати її кров'ю.

— Якщо я справді можу піти, то мені потрібні одяг і взуття, — мовила вона.

Хаос тихо розсміявся, голос звучав оманливо юно. Здавалося, що він лише на кілька років старший за неї, але Джекс якось сказав, що Хаос такий же древній, як сама Північ.

— Можливо, я трохи перебільшив, коли сказав, що ти вільна піти будь-коли.

Округлі двері відчинилися зі скрипінням, яке видавало їхній вік. Усередину мовчки увійшов Джекс.

Їхні погляди схрестилися через усю кімнату. Він повільно опустил очі на простирадла, які вона тримала над тим, що й сорочкою було назвати важко. Але перш ніж вона встигла зашарітися, він відвів погляд.

Євангеліна була майже розчарована, коли Джекс знову взявся підкидати блискуче чорне яблуко, яке тримав у руці.

На ньому вже не було плаща, у який він був одягнений раніше. Євангеліна пам'ятала, як він ніс її на руках, але на його м'якому сірому дублеті не було слідів крові.

— Ти вже розповів їй хорошу новину? — весело запитав він.

— Ще ні, — відповів Хаос.

Євангеліна помітила, як вони обмінялися поглядами. Це її геть спантеличило. Джекс ненавидів вампірів — принаймні в неї склалося таке враження. Востаннє, коли вона була тут із ним, йому, здавалося, була ненависна кожна мить перебування. Тепер Джекс здавався цілком розслабленим, а з того, як невимушено вони з Хаосом розмовляли, складалося враження, ніби вони майже друзі.

— Що відбувається? — запитала Євангеліна.

Але щойно вона це сказала, картинка склалася. Джекс говорив їй, що якщо вона не погодиться відімкнути арку до ранку, то справді зненавидить його.

Мабуть, ось чому. Тому що Джекс із Хаосом працювали разом.

Євангеліна згадала, як Люк сказав їй, що нібито це Хаос допоміг йому посісти трон. Не хотілося думати, що Джекс також брав участь у цій авантюрі. Але коли Євангеліна дізналася, що спадкоємцем трону став Люк, її першою думкою було якнайшвидше розбудити Аполлона. Мабуть, якби в неї було більше часу, вона таки звернулася б до Джекса.

Уся схема здавалася трохи заскладною, але Джекс і не на таке був готовий, щоб отримати те, чого хотів.

— Схоже, вона збита з пантелику... — сказав Хаос.

Джекс перестав підкидати яблуко й повернувся до Євангеліни.

— Твій чоловік мало не вбив тебе. Через нього в тебе пошкоджене плече та глибока рана на нозі. Якщо покластися на природні методи лікування, минуть тижні, перш ніж твоє плече загоїться. Нозі знадобиться ще більше часу, і вона, ймовірно, ніколи не працюватиме, як раніше. Ти також ризикуєш померти від інфекції. Але Хаос люб'язно запропонував допомогти тобі зцілитися.

До кімнати увійшла вампірка з темним волоссям і червоними губами й наблизилася до ліжка, де лежала Євангеліна.

— Ні! — Вона міцніше стиснула простирadlo, коли вампірка оголила ікла й до Євангеліни дійшло, що відбувається.

Є два типи вампірських укусів: ті, які вампіри використовували, щоб просто погодуватися, і ті, які заражали жертву вампірською отрутою. Вампірська отрута мала надзвичайні цілющі властивості, але також могла обернути людину на вампіра. Укус не означав, що людина обов'язково перетвориться на нього, — для того, щоб стати вампіром, інфікований отрутою мав до світанку скуштувати людської крові.

Але Євангеліна бачила, що вампірська отрута робить із людьми, як вона змушує їх відчайдушно ламати клітки й замки лише заради одного укусу. Зараз у неї не було бажання стати вампіркою, але що коли воно виникне, як її заразять отрутою?

— Час починати, — мовив Хаос. — Тобі буде нелегко, але в нас є кайдани, щоб стримати тебе. — Він показав на стіну. Між парою оксамитових штор Євангеліна побачила два комплекти ланцюгів із наручниками. — Або, якщо хочеш, ми можемо посадити тебе в клітку?

— Ні. — Євангеліна шалено захитала головою. — Я взагалі не хочу цього робити. Дозвольте моїм ранам загоїтися самим. — Вона благально глянула на Джекса.

Той безтурботно відкусив яблуко й повернувся до Хаоса.

— Думаю, краще використати клітку.

Щойно Джекс промовив це слово, Хаос потягнувся до важеля, вбудованого в стіну. Навколо її ліжка одразу ж опустилися решітки, ув'язнивши її всередині.

— Ні! — Все сталося так швидко, що Євангеліна навіть не зрозуміла, що кричить, доки не почула, як її голос відлунюється кімнатою.

Вона спробувала схопитися за ґрати, але це було помилкою. Хаос крізь решітку спіймав її за зап'ястя.

— Я роблю тобі послугу.

Міцно тримаючи її, він подав її руку вампірці.

Євангеліна запрочалася й знову закричала.

Блиснули зуби, а потім вона відчула, як вони боляче вп'ялися їй у зап'ястя.

10

На секунду все тіло охопило вогнем. Євангеліна впала назад у ліжко.

Потім... біль розчинився. Не лише біль від укусу, а й від її ран, які загоїлися майже миттєво.

Вона кліпнула, і з її очей ніби спала поволока.

Коли вона прокинулася, у кімнаті була напівтемрява — гра диму й тіней. Але тепер усе виблискувало в миготливому світлі свічок. Це було найгарнішим мерехтінням, яке вона коли-небудь бачила. Здавалося, що в кімнаті сяяло все — позолочені портретні рами, поліровані ніжки столу, навіть жакливі кайдани на стіні.

До того ж її ліжко тепер здавалося ще розкішнішим. Подушка, матрац, простирадла, в які вона загорнулася, були м'якші, ніж раніше. Шовкові, білі. Євангеліна могла б заприсягтися, що відчуває запах цієї білизни — хрусткий, чистий і яскравий, наче сонячне світло, що ллється крізь відчинене вікно після завіси дощу.

Хрусь.

Джекс відкусив яблуко, привернувши її увагу до підніжжя ліжка, де він стояв, наче вічний біль від розбитого серця. Його світла шкіра ледь помітно сяяла, очі променилися, немов то були вкрадені з неба зірки, золоте прядиво волосся мінилося в променях сонця, а жорсткі риси обличчя сповнювали її такою сильною жагою, що всьому її тілу ставало боляче.

Євангеліні стало цікаво, чи завжди Джекс має такий як зараз вигляд, а чи, може, її людські очі не здатні розгледіти його справжнього, бо він якимось чином притлумлює свою вроду. Тепер же, коли її венами

струменіла отрута, вона бачила, яким він був насправді попри всі його спроби приховати це. Від одного лише погляду на нього її кров запалала, і їй це сподобалося.

Вона спробувала глибоко вдихнути, але коли увібрала в легені повітря, усе, що вона відчула, був його темний солодкий запах, і їй стало цікаво, який він на смак. Чи буде він прохолодним на язичку? Чи, доторкнувшись губами до його шиї, вона загасить цей вогонь у крові, а чи сповільнить шалене серцебиття?

Джекс знову відкусив яблуко.

Її різці відразу подовжилися. Вона штовхнула їх язиком, намагаючись засунути гострі вістря назад і зупинити раптову пульсацію в роті. Вона справді не хотіла його кусати — його кров була достатньо людською, і якби вона вкусила Джекса, то обернулася б на вампірку. Але від самої думки про слова «Джекс» і «кусати» вона відчула приємне тремтіння.

— Обережно, — протягнув Джекс. — Ти зараз дивишся на мене так, наче не ненавидиш мене.

— Ненавиджу, — промовила вона. Але звучало це геть непереконаливо, хрипко та з придибом — і голодно.

Вона прикусила іклами губу так, що проступила кров.

Погляд Джекса приклеївся до цієї краплі.

Щось незрозуміле промайнуло на його ідеальному обличчі. І тоді в її голові прозвучав його голос: «Не забувай, що станеться, якщо цієї ночі усе піде не так. Ти не хочеш стати однією з них».

Думки Джекса були сповнені презирства. Можливо, він і дружив із Хаосом, але, вочевидь, Принц сердець усе одно не любив вампірів.

Він кинув своє чорне яблуко на підлогу й попрямував до круглих дверей.

— Не йди! — прогарчала Євангеліна. Слова вихопилися в неї, перш ніж вона встигла їх зупинити. Вона знала, що буде краще, якщо він піде, — без крові вона не зможе перетворитися на вампірку. Але вона повірити не могла, що він збирається залишити її саму.

Коли його заразили вампірською отрутою, вона провела з ним цілу ніч, щоб він нікого не вкусив і не обернувся на монстра. А тепер він приділив їй лише кілька хвилин.

Вона так міцно стиснула пруди клітки, що на них залишилися вм'ятини. Потім, нажахана, відсторонилася. Євангеліна навіть не усвідомила, що рухається. Навіть тепер, коли вона відпустила ґрати, її руки були стиснуті в кулаки, кісточки пальців побіліли, ніби її тіло все ще хотіло вирватися.

В одну мить Хаос опинився просто перед нею, сперся на ґрати, до яких усе ще тягнулися її руки.

— Вампірам потрібен час, щоб навчитися контролювати себе, — сказав Хаос. — Ми рухаємося так швидко частково тому, що нашим тілом керують інстинкти, яких немає в людей.

Вампір, як і Джекс, мав вигляд дуже небезпечного безсмертного. Раніше вона не зауважила його одягу, та тепер бачила, що цього разу Хаос не був убраний, як солдат. На ньому були ладно скроєні чорні штани, вишукана чорна сорочка та зачарований бронзовий шолом, у різьбленні якого вона розгледіла більше деталей, ніж помічала раніше. Шипи, що стирчали над вилицями, були вкриті крихітними колючками, спрямованими на його гіпнотичні очі.

Зазвичай вона намагалася не дивитися йому у вічі — вампіри сприймали прямий зоровий контакт як запрошення вкусити або спосіб маніпулювати смертними. Але зараз Євангеліна не могла повністю контролювати себе. Усе було так, як сказав Хаос, — будь-яка її думка перетворювалася на рух. Вона подумала про його очі, і раптом їхні погляди зустрілися.

Але очі Хаоса були не такі, як вона пам'ятала. Вона б заприсяглася, що він мав смарагдово-зелені очі, а зараз вони стали суцільною темрявою — чорною, нескінченною та всепоглинальною. Здавалося, що вона дивиться не на безсмертного, а на саму Смерть.

«Хаос — убивця», — якось сказала ЛаЛа. І Євангеліна побачила це зараз у його очах. Шолом міг завадити йому кусати, але не міг завадити йому вбивати.

Євангеліна позадкувала й відразу відчула, як спина вдарилася в інший кінець клітки.

Хаос тихо засміявся, голос звучав шовковистіше, ніж вона пам'ятала.

— Я не бажаю тобі зла, принцесо. Насправді я тут для того, щоб переконатися, що сьогодні з тобою нічого не трапиться.

Тоді вона відчула яблучний запах, солодкий і приємно прохолодний. Це було яблуко, яке Джекс кинув на підлогу. Талана в кімнаті вже не було, але від самої думки про нього в роті в неї все приємно занило, наче від жаги, що її може втамувати лише...

— Ти гарчиш, — зауважив Хаос.

Євангеліна обхопила руками прутья клітки, перед якими стояв вампір. Вона знову не пам'ятала, як перескочила через ліжко. Але цього разу вона не відпустила ґрати. Вона стиснула метал і відчула, як той подається під її силою, — це відволікало від пульсації в роті та болю в яснах, коли її ікла почали знову подовжуватися.

— А-та-та. — Руки Хаоса схопили Євангелініні. Він стиснув їх так, що міг би зламати їй пальці, якби не отрута, що вирувала в ній. Але це не означало, що їй не було боляче.

— Відпусти. — Вона смикалася, намагаючись звільнитися, доки їй не стало важко дихати.

Тим часом Хаос навіть не захекався. Навпаки, в його темному погляді запалав азарт, і він ще сильніше здавив її пальці.

— Я можу тримати тебе так усю ніч, принцесо.

Тоді інстинкти Євангеліни взяли гору. Хаос міг бути сильнішим, але це не означало, що в його руках була вся влада.

Її губа перестала кровити, але вона знову прикусила її, і на ній виступила свіжа кров. Нахилившись уперед, Євангеліни притиснула уста до клітки й промовила:

— Будь ласка, відчинися.

Решітки миттєво піднялися.

У мертвих очах Хаоса проблиснув спалах здивування.

Євангеліна відчула тріумф перемоги, і тут він притиснув її до ліжка усією вагою свого тіла.

З її легень вичавилося все повітря, поки вона марно боролася з ним. Хаос був такий важкий і гарячий. І вона запрягалася б: що більше вона пручалася, то більше він розпалювався. Проте вона не могла змусити себе припинити супротив. Вона не знала, чи то була дія

отрути, чи то просто її людські інстинкти відреагували на те, що справжнє втілення смерті притисло її до ліжка.

Євангеліна спробувала вчепитися в його шолом, але Хаос без особливих зусиль схопив її зап'ястки, завів їх їй за голову й притиснув до ліжка.

— Чому ти це робиш? — прохрипіла вона.

— Джекс попросив мене прослідкувати, щоб ти залишилася людиною.

— Ти мені для цього не потрібний! У мене немає бажання перетворюватися на вампірку.

— Але ти не контролюєш свого тіла.

— Тому що ти лежиш на ньому.

Хаос трохи відсунувся, але продовжував тримати її зап'ястки руками, а ногами все ще міцно притискав її ноги.

Крізь туман у голові вона розуміла, що це було на краще. Його правда, вона не повністю контролювала ситуацію, але ніколи в житті вона так сильно не почувалася загнаною в пастку. Вона думала, що їй було неприємно в клітці, але тепер стало ще гірше. Коли Хаос притиснувся до неї, запалав не лише її рот, усе її тіло було у вогні. Її шкіра розчервонілася, серце калатало, а жар, який випромінював Хаос, ще дужче розпалював її.

Вона подумала про Джекса й про те, як його прохолодна шкіра миттєво заспокоїла б її. Вона згадала, як він тримав її тієї ночі в склепі — його рот на її шиї, його груди, притиснуті до неї. Він не кусав, він просто торкався її. Це все, чого вона хотіла.

— Джексові байдуже, відпустиш ти мене чи ні, — наполягала вона.
— Поки я залишаюся ключем, здатним відмикати замки, решта його не хвилює.

— Ти помиляєшся, принцесо. Джекс не хоче такого життя для тебе.
— Хаос знову зустрівся з нею очима, полум'я змішалось з тінями його смертоносного погляду.

Євангеліна припинила боротися. На мить їй захотілося повірити вампіру. Їй приємно було думати, що Джексу не байдуже, що з нею станеться. Але ймовірніше, Джекс просто хотів, щоб вона вважала, що

він хвилюється за неї, аби в нього був ще один спосіб маніпулювати нею.

— Це Джекс наказав тобі сказати це?

— Джекс не вказує мені, що говорити.

— Але він сказав тобі прослідкувати, щоб я залишилася людиною. — Вона спробувала ще раз копнути його ногою.

Хаос знову притиснув її всією вагою.

— Я роблю це для Джекса. Але це не єдина причина, чому я тут.

— І яка ж інша причина? — поцікавилась вона.

— Я розчарований, що тобі про це треба питати. — Хаос схилив голову. Бронзове підборіддя шолома торкнулося її щоки, на мить обпаливши шкіру.

На чолі в неї виступили краплі поту, коли слова, викарбувані на шоломі, які вона помітила раніше, засяяли. Письмо було стародавнім, і вона його вже бачила, упізнала, але не могла прочитати — це була мова Валорів.

— Що там написано? — запитала вона.

— Це прокляття, яке не дає мені зняти шолом.

А Хаос хотів, щоб шолом зняли. Не дивно, що він був такий гарячий на дотик — такий голодний. Вона не знала, як довго шолом не давав йому годуватися, але уявляла, що життя без крові для вампіра було агонією. Її заразили отрутою зовсім нещодавно, і вона вже потроху божеволіла.

— Дай вгадаю — ти хочеш, щоб я своєю кров'ю відімкнула твій шолом.

З його вуст злетів надломлений смішок.

— На жаль, твоя кров не здатна зняти це закляття. Але... кожне закляття має... лазівку, — останню фразу Хаос промовив, затинаючись, наче збирався сказати щось інше, але слова чарівним чином переінакшилися.

Це нагадало Євангеліні, як ЛаЛа спробувала розповісти їй, що, на її думку, містить Арка Валорів, але закляття історій завадило їй.

Раптом Євангеліна зрозуміла, чого хотів Хаос. Він хотів того самого, що й Джекс. Саме тому вони й працювали разом.

— Ти хочеш, щоб я відімкнула Арку Валорів. Ти думаєш, що там міститься ключ, який розімкне твій проклятий шолом?

— Я не думаю. Я знаю, що так і є, — сказав Хаос, і в його голос просочилася нотка болю. Хаос глибоко вдихнув, його груди притиснулися до неї, і її шкіра знову пекельно запалала.

— Що, в біса, ти коїш? — гаркнув Джекс.

Євангеліна повернулася на його голос, піт стікав у неї щокою, коли вона побачила, що Джекс стоїть у дверях. На його гладкій мармуровій шкірі несамовито пульсувала вена. Його шкіра здавалася такою холодною, а вона була така гаряча. Все, чого вона хотіла, це притиснути губи до його горла й, можливо, лизнути його бодай раз. Від цієї думки кров зашуміла в жилах, а її ікла почали видовжуватися.

— Джексе, забирайся звідси! — наказав Хаос. — Якщо ти не передумав щодо її перетворення на вампірку.

Хаос міцніше обхопив зап'ястя Євангеліни, притиснувши їх — разом із нею — до ліжка. Вона пручалася його хватці; але він знову навалився на неї всією своєю вагою.

У дверях щось голосно тріснуло.

Її погляд знову метнувся до Джекса, який стискав у пальцях щойно розтритий край дверей. Це він руками таке зробив?

Судячи з лютого вигляду, так. Його сріблясто-блакитні очі стали темними, наче північ, коли він побачив, як вона звивалася під Хаосом.

Євангеліна тьмаво розуміла, що їй слід припинити супротив. Якби вона вирвалася від Хаоса й зуміла вкусити Джекса, життя, яке вона мала, — життя, яке вона хотіла зберегти, — закінчилося б. Але вона жадала. Вона жадала, щоб Джекс приборкав її. Вона жадала, щоб Джекс відірвав Хаоса від неї, щоб це Джекс притискав її до ліжка замість нього.

Євангеліна хрипко зітхнула, її погляд знову зіткнувся з поглядом Джекса.

Той потер рукою щелепу. Зі своїми загостреними чуттями Євангеліна почула, як заскреготали в нього зуби. Потім вона почула рипіння Джексових чобіт, коли той різко розвернувся й зник у коридорі.

11

Євангеліна миттєво відчула, коли настав світанок. Її руки й ноги, які щойно були надприродно сильні, раптом так ослабли, що вона не могла ними поворушити.

Вона знову стала дівчиною зі звичайними органами чуття, нормальними різцями та глибоким почуттям дискомфорту від того, що вона лежить під Хаосом, а її сорочка підібгалася вище за стегна, аж до самих сідниць.

Від думки, що вона провела в такому вигляді всю ніч і що Джекс також бачив її такою, її накрило хвилею зніяковіння.

Раніше вона вся палала, тому навіть не помітила, наскільки оголилася, але тепер відчувала прохолодне повітря на своїй шкірі, коли Хаос нарешті відпустив її зап'ястки й підвівся з ліжка.

Євангеліна міцно заплющила очі, намагаючись сповільнити дихання. Це було так по-дитячому — вдавати, що вона спить, але вона не бажала дивитися у вічі йому чи будь-кому іншому. Минулої ночі вона не була собою.

Вона відчула, як Хаос стоїть над нею і спостерігає, і вона не була впевнена, що хоче знати, чому він це робить. Потім вона відчула, як його рука розправила на ній сорочку, натягнувши її до колін.

Шкіра в Євангеліні вкрилася сиротами. Вона не рухалася, доки нарешті не відчула, що Хаос пішов. Вона спробувала розплющити очі, але не могла знайти в собі сили на щось більше, ніж змахнути віями. Отрута розчинилася, і вона знову була людиною, геть виснаженою людиною.

Вона згадала, що Джекс був такий самий після того, як його заразили вампірською отрутою. Тоді вона думала, що він трохи переграє, коли згортається клубочком біля надгробків і осідає у дверних проходах. Але зараз вона була вражена тим, що він тоді взагалі міг змусити себе рухатися.

Євангеліна не знала, скільки вона спала. Але коли протерла сонні очі й наважилася на тремтячих ногах виповзти з ліжка, то подумала, що, напевно, минув цілий день.

У животі забурчало, а в горлі пересохло. Вона відчула вдячність, коли побачила, що хтось залишив для неї тацю, наповнену їжею, сукню та мідну ванну для вмивання. Вода була прохолодна, але Євангеліна передусім раділа тому, що може відтерти кров і бруд із тіла та волосся.

Вона вмилася й поїла стільки, скільки змогла подужати. Там був ситний хліб, витриманий сир, скибочки холодного м'яса та її улюблене варення з інжиру. Але в голові вирувало стільки думок, що було несила насолоджуватися їжею.

Коли її заразили отрутою, усі думки про Аполлона випарувалися. Але тепер Євангеліна хвилювалася, чи зцілив його травми хто-небудь, як сталося з нею, чи досі кровоточать його рани. Вона сподівалася, що він одужав і перебуває десь у безпеці. Вона не думала, що все це було його провиною. Схоже, хтось керував ним.

Їй потрібно було зрозуміти, хто це коїв і навіщо. Вона почне з того, що повернеться до Вульф-голу й розпитає Гевлока. Востаннє, коли вона його бачила, той мав якісь новини. Либонь, вони були про те, що Аполлон прокинувся, але Гевлок замість полегшення відчував тривогу. Можливо, тому, що він щось знав.

Євангеліна трохи непокоїлася з приводу того, чи зможе вона самотійно дістатися до Вульф-голу. Але ж не залишатися їй тут із Джексом і Хаосом.

Вона знову подумала, чи це не Джекс якимось чином змусив Аполлона пустити в неї стрілу. Однак Джексу вона потрібна була живою. Він би цього не зробив... принаймні їй так здавалося. З

Джексом було важко бути в чомусь цілковито впевненою, і це ще одна причина, чому їй потрібно якнайшвидше забратися звідси геть.

Євангеліна взяла сукню, яку приготували для неї. Піниста й квіткова, вона була гарна, наче схід сонця, але більше нагадувала пеньюар, ніж справжній одяг, — тонка й легка, з відкритими плечима, невагомими рукавами й таким глибоким вирізом, що спокушатиме кожного вампіра.

Вона не здивувалася, побачивши вампірку, що стояла на варті по той бік дверей її кімнати, — вампірку із червоними губами, яка вкусила її минулої ночі.

— Чи не могли б ви підказати мені, де вихід? — чемно спитала вона.

Вампірка подивилася на Євангеліну, як на дитину — одне зі створінь, яких вона вочевидь не надто жалувала.

— Тобі заборонено...

— Не продовжуй, — урвала її Євангеліна. Вона знала, що ця вампірка, мабуть, могла б зламати їй шию самими пальцями, але також знала, що була не просто потрібна Хаосу живою, — йому потрібна була її добровільно віддана кров, щоб відімкнути Арку Валорів. Тож вона сумнівалася, що будь-кому з охоронців дозволено ламати якусь частину її тіла. — Якщо ти скажеш мені, що я не можу піти, я дуже розгніваюся на Хаоса, а по тому він дуже розгнівається на тебе. Тому краще нехай ніхто ні на кого не гнівається. Просто пропусти мене й скажи, будь ласка, де вихід.

Вампірка вишкірилася й відступила вбік, даючи зрозуміти, що пропустить Євангеліну, але не скаже їй, як вийти звідси.

Євангеліну це влаштовувало. Вона була тут раніше й знайде вихід сама. Востаннє вони з Джексом вибралися сходами, що вели до кладовища над ними.

Євангеліна рішуче підіймалася всіма сходами, які йшли нагору. Навколо були порожні клітки й ланцюги, не раз їй доводилося надавати ходу через звуки чийхось кроків. Досягнувши, як вона сподівалася, найвищого залу, Євангеліна вже задихалася від утоми. Вона трохи нервувала.

Тут не було ні кайданів, ні кліток, лише оманливо вишукані прикраси — золоті канделябри, оксамитові канапи, тонкі, наче серпанок, драпірування. Нарешті знайшлися й двері — важкі, металеві. Вони були замкнені.

Вона потягнулася за своїм кинджалом, але його, звісно, не було. Кинджал не поклали їй на ліжко разом із сукнею. Мабуть, вона загубила його тієї ночі в саду. Ну то й добре. Євангеліні було б геть ніяково, якби Джек побачив свій кинджал на ній і зрозумів, що вона носить його із собою.

На щастя, Хаос уважав, що зали треба прикрашати зброєю, тож вона легко знайшла інший клинок і вколола ним палець.

Хутко, перш ніж вампіри встигли відчути запах її крові, вона пожертвувала дверям кілька крапель. Їй усе ще не хотілося бути ні ключем, ні частиною пророцтва, але вона не могла заперечувати, що в цієї ролі була одна приємна перевага. Вона відчула себе могутньою, коли промовила: «Будь ласка, відчиніться», — і двері негайно підкорилися їй.

Свобода була холодна на смак.

Світ був такий темний, наче таємниця, і вона шкодувала, що не спробувала поцупити якусь накидку, перш ніж піти. Прокинувшись у своїй кімнаті без вікон, вона подумала, що зараз день, але була ніч. І ця ніч була не з тих, коли зручно розгулювати в легеньких сукнях і м'яких шовкових черевичках. Схоже, що, поки вона перебувала під землею, у царстві Хаоса, розташованому під кладовищем, сніг розтанув, і тепер під ногами були гілки й бруд.

Кладовище заросло деревами, їхні голі крони притлумлювали місячне світло, і, коли вона намагалася пригадати шлях до Валорфелла, вони не давали чітко розгледіти навколишній пейзаж.

На мить Євангеліна завагалася. Тепер, вийшовши на вулицю, у темряву, вона подумала, що, можливо, робить помилку. Напевно, йти до Вульф-голу було не найрозумнішим рішенням. Але єдиний інший варіант для неї — повернутися до Джекса та Хаоса.

Вдихаючи холодне повітря, яке обпікало легені, Євангеліна рушила далі. Їй здалося, що вона побачила склеп, де провела ніч із Джеком.

На мить від цього спогаду на плечах виступили сироти. Коли поколювання опустилося до зап'ястя та шраму у вигляді розбитого серця, вона злякалася, що Джекс десь поряд. Та коли стала озиратися, то побачила самі дерева. Багато дерев.

Невже ліс і раніше був такий густий? Дерев стояли так щільно, як сірники в коробці. Вона повернула назад, але, мабуть, знову заблукала, бо опинилася на краю скелі над спініним океаном.

Обійнявши себе руками, вона рушила назад тією дорогою, якою прийшла. Повітря ставало дедалі холоднішим, і, щоб зігрітися, вона наддала ходи. Її кроки звучали голосніше, ніж хотілося б. Так голосно, що вона не відразу почула в лісі ще один звук.

Цок. Цок. Цок.

Тупіт, схоже, надходив від тварини, а не від людини. Звучало це так, наче серед могил загубився кінь.

Євангеліна завмерла, згадуючи, що сталося востаннє, коли вона чула стукіт копит.

Вона обережно відступила на крок у тінь дерев.

Потім зробила ще один крок. Вона б заприсяглася, що рухалася геть безшумно, але за мить у полі зору з'явився кінь разом із вершником. Вершник мав широкі плечі та пряму поставу, і хоча вона не могла розгледіти його обличчя, вона знала, що це був Аполлон.

Вочевидь, його рани теж повністю загоїлися. Він видавався сильним і здоровим, і Євангеліна відчула дивний нестерпний потяг до нього, потяг, з яким їй довелося боротися, спостерігаючи за Аполлоном із тіні.

З того, як поволі рухався його кінь, було зрозуміло, що він тут не випадково. Він щось шукав.

Він шукав її.

Вона відчувала це всім своїм єством. Але як він дізнався, що вона тут?

— Євангеліно. — Її ім'я прозвучало, мов благання, і їй хотілося відповісти, але вона змусила себе залишитися на місці. — Якщо ти там, то тікай, — сказав він уривчасто. — Якщо ти підеш цієї ж хвилини, я не поженуся за тобою — зараз я контролюю себе. Але я не

знаю, як довго це триватиме. — Аполлон здригнувся. — Я не хочу тебе кривдити, але щось найшло на мене. Знайшовши тебе... — вичавив він із себе, — я можу думати лише про те, як вполювати тебе.

Місяць визирнув з-за хмар, і Євангеліна крізь дерева побачила обличчя Аполлона. На ньому був викарбуваний біль, такий глибокий, ніби в його серці зяяла рана. Їй хотілося вірити в найкраще й переконати себе, що все буде добре, — якщо Аполлон прокинувся від Джексового закляття, то міг побороти й те, що зараз заволоділо ним. Але вона не розуміла, що коїться. І їй почало здаватися, що вони обидва приречені.

Євангеліна спробувала затримати дихання, бо бачила, як пара вислизала з вуст тонкими білими клубочками, та вона сподівалася, що ті не видадуть її.

— Я не знаю напевно, чи ти тут. Чи цей потяг, що я зараз відчуваю, йде від тебе. Але якщо ти слухаєш, допоможи мені, Євангеліно. — Його голос пом'якшав, коли він вимовив її ім'я, а потім знову зазвучав розпачливо: — Знайди спосіб розірвати це прокляття, яке змушує мене полювати на тебе, і я обіцяю, що все життя захищатиму тебе.

Він потягнувся до сагайдака на спині й витяг золоту стрілу. Вона сяяла в місячному світлі, виблискуючи, коли рука принца затремтіла. Євангеліна намагалася не рухатися. Аполлон, вочевидь, боровся з тим, що заволоділо ним.

Або з тим, хто намагався володіти його діями.

Євангеліна відкинула була думку про те, що за цим стоїть Джекс. Але геть не відмовилася від неї. І тепер, коли вона вся тремтіла посеред темного лісу, то знову подумала, чи не Джекс організував усе це, щоб стати єдиним, від кого вона залежить, але...

Її рот затиснула чиясь долоня, плечі обхопила міцна рука.

«Жодного звуку, Лисичко».

12

Джекс узяв її в оберемок і поніс подалі від Аполлона.

«Відпусти!» — сердито подумала вона.

Те, що Аполлон їй погрожував, не означало, що з Джексом вона була в безпеці. Її черевички спали з ніг, коли вона звивалася в його хватці.

«Більше не хочеш мене вкусити?» — прозвучав у неї в голові глузливий Джексів голос.

Щоки Євангеліни раптово спалахнули, але це не завадило їй вгатити Джексові потилицю в обличчя.

Він на мить послабив хватку, але потім ще міцніше притис її до грудей.

«Припини боротися зі мною, інакше він тебе вб'є», — подумки сказав Джекс.

Він стиснув їй рот рукою і повернув її голову, коли Аполлон проїжджав крізь смугу далекого місячного світла. Той був схожий на казку, що ожила, на романтичного героя... Доки вона не побачила, що його очі палають червоним. Отим жахливим кольором, якого вони набули, коли він напав на неї востаннє.

Євангеліна припинила пручатися. Вона знала, що не була в безпеці в обіймах Джекса, але тієї миті він здавався меншим із двох жахливих лих. «Що ти з ним зробив?»

«Гадаєш, це я зробив?» — подумки спитав Джекс. Вона спиною відчувала його прискорене серцебиття — акомпанемент до його гнівних слів.

«Не вдавай таке обурення, — подумала у відповідь вона. — Ти неодноразово казав мені, що ти монстр, і попереджав, що якщо я не зроблю того, чого ти хочеш, то зненавиджу тебе».

Джекс сильніше притиснув її до грудей, і цього разу його слова звучали вже не в її думках.

— Я вже казав, що для того, щоб ненавидіти мене, ти маєш бути живою. Я не зачаровував твого чоловіка, у мене не було наміру, щоб він вполював і вбив тебе. Я визнаю, — чітко промовив він, — що за одну з твоїх ран частково відповідаю я. Бо то я кинув ножа Аполлонові в плече, щоб він припинив стріляти в тебе. Я міг би збрехати й сказати, що тієї миті не думав про дзеркальне прокляття. Проте я добре знав, що будь-яка травма, завдана йому, також зашкодить і тобі. Я просто думав, що отримати удар ножом краще, ніж померти.

Джекс різко відпустив її.

Євангеліна хитнулася вперед. Він спіймав її за плече, але швидко прибрав руку.

— Це закляття не моя вина, але я знаю, що воно собою являє, — прогарчав Джекс. — Гадаю, ти теж уже здогадалася.

Вона знову зиркнула на Аполлона, і цього разу побачила не тільки його червоні очі, вона побачила повну картину — його верхи на коні, з луком у руці, сагайдаком за спиною та рішуче стиснутими зубами. Він знову був одягнений, як лучник з улюбленої історії її дитинства.

Євангеліна завжди обожнювала «Баладу про лучника та лисицю», бо теж була лисицею, хоч і геть іншою, ніж дівчина з казки. Але вона все одно була лисицею... І нараз Євангеліна збагнула, чому Аполлон полює на неї.

— Аполлон — лучник, — видихнула вона.

— Ні, — різко сказав Джекс. — Аполлон не лучник. Але, здається, хтось відновив прокляття лучника й наклав його на нього. Ось чому він намагається вбити тебе, і він продовжуватиме робити ці спроби, доки тебе не вб'є. Хтось хоче твоєї смерті. І клянуся, Лисичко, цей хтось — не я. Але якщо ти мені не віриш, то продовжуй вештатися лісом.

У Євангеліни почервоніли вуха, але вона все ще чула тихий голосок, який говорив їй, що вона ось-ось зробить помилку. Але в чому полягала ця помилка — у тому, щоб довіритися Джексу, чи в тому, щоб втекти від нього?

«Ти знаєш, що мої слова правдиві, Лисичко».

Але чи справді це так?

Їй так хотілося повірити Джексу. Вона вірила, що він не хоче її смерті. Але нагадала собі, що він уже дурив її. І навіть якщо Джекс цього не скоїв, після всього, що він вчинив, вона запряглася ніколи йому не довіряти.

Вона зробила крок у глиб дерев, подалі від Аполлона й Джекса.

Джексові очі спалахнули. Він, здається, хотів її зупинити. Але натомість просто стояв, стиснувши руки в кулаки.

Йти босоніж було боляче. Але Євангеліна рушила вперед, якомога далі від обох юнаків. Вона продовжувала йти густою лісистю частиною кладовища, де спали дракончики і...

Хрусь.

У неї під ногою гучно зламалася суха гілка.

І тоді все сталося водночас. Євангеліна не бачила, як Аполлон повернув у її бік; вона лиш почула тупіт його коня, який шаленим галопом скакав до неї.

«Лисичко, біжи!»

Але вона вже бігла так швидко, як тільки могли її бідні побиті ноги. Та це була не та швидкість. Вона чула, як наближається Аполлон.

— Євангеліно! — Його голос був дзвінкий і глибокий, більше схожий на благання, ніж на погрозу.

Чи знав Аполлон, що якщо вб'є її, то помре сам?

На мить Євангеліна застигла, озирнувшись через плече, і побачила, як він кинув на неї сповнений відчаю погляд і спрямував стрілу прямо їй у серце.

Євангеліна помчала швидше.

Стріла пронеслася повз неї, але подряпала їй щоку.

Вона бігла в найгіршому можливому напрямку, до неминучої скелі, об яку розбивалися шалені хвилі.

— Стрибай! — закричав Джекс.

Раптом він із нізвідки опинився поруч із нею.

— Я не вмію плавати, — вигукнула вона.

— Тоді тримайся.

Він міцно обхопив її за талію, і разом вони полетіли вниз.

13

Євангеліна не могла дихати.

Вона вдарилася об крижану воду, наче об землю. Інстинктивно заборсалася, але Джекс міцно тримав її. Його руки були непохитні, він тягнув її вгору крізь супротив хвиль. Солоня вода затекла їй до носа, вени наповнював холод. Вона відкашлювалася й плювалася, хапаючи повітря, коли Джекс плыв до берега, тягнучи її за собою. Він притиснув її до себе й виніс із води, так ніби від цього залежало його життя, а не її.

— Я не дам тобі померти. — Крапля води скотилася з Джексових вій їй на губи. Вона була ніжна, наче дощ, але погляд його очей був шалений, мов буря.

Вона б не побачила виразу його обличчя, якби не півмісяць, що з кожною секундою світив чимдалі яскравіше, окреслюючи гострі Джексові вилиці, поки той занадто палко дивився на неї.

Раптом вона вже не стала чути шум океану, бо його заглушив стукіт її серця, а може, то було його серце.

Груди Джекса здіймалися, одяг промок, пасма волосся падали йому на обличчя, але тієї миті Євангеліна знала, що він витягне її не тільки з крижаної води. Він пронесе її крізь вогонь, дістане з пазурів війни, з міст під облогою, зі зруйнованих світів. І за один нерівний удар серця Євангеліна зрозуміла, чому так багато дівчат загинуло від його поцілунку. Якби Джекс не зрадив її, якби через нього її не звинувачували у вбивстві, вона теж була б трохи зачарована ним.

— Відпусти.

Вона звивалася в його руках, відмовляючись піддаватися чарам.

— Я ж тебе нікуди не тягну, — пробурчав Джекс. — Камені на березі поріжуть тобі ноги. А ти ж не хочеш стікати кров'ю, коли ми повернемося до вампірів?

— Я не хочу туди повертатися, — прохрипіла вона, все ще задихаючись після крижаної купелі.

— Ніхто й ніколи не хоче туди повертатися. Але Аполлон продовжуватиме полювати на тебе, поки ти не помреш.

Вона із зусиллям зробила ще один вдих.

— Якщо все так, як ти кажеш, то чому б тобі не використати свою магію, щоб зупинити його?

— Ні. — Джекс притиснув її до своїх мокрих грудей і повільно попрямував вдовж пляжу. — Прокляття розвіється лише тоді, коли лучник уб'є свою здобич. Але... — Поки він вагався, казати чи ні, з його золотавого волосся скрапувала вода. — Кожне прокляття має... лазівку. Якщо ти відімкнеш Арку Валорів, з Аполлона можна буде зняти ці чари.

Євангеліна примружилася. Слова Джекса перегукувалися з тим, що сказав їй Хаос, а втім...

— Це здається вельми зручним.

— Тоді ти вочевидь неправильно розумієш ситуацію, — голос Джекса зазвучав сердито. — Арка Валорів залишалася замкненою тисячі років, бо її майже неможливо відчинити. Якби був інший спосіб зняти це закляття з Аполлона та переконатися, що ти не помреш, я б це зробив. Тому що навіть якщо ти погодишся її відімкнути, імовірно, Аполлон уб'є тебе ще до цього. Прокляття лучника не дасть йому спокою, доки ти не помреш.

Євангеліна хотіла й далі сперечатися. Вона не бажала поступатися Джексові ні в чому. Але їй було все важче повірити, що Джекс наражатиме її на таку небезпеку, особливо зараз, коли вона відчувала, що його серце калатає так само шалено, як і її.

Однак, якщо Джекс говорив правду, якщо цього разу прокляття на Аполлона наклав не він, то це зробив хтось інший.

Ця думка навертала на спогади.

Євангеліна згадала останнього, хто намагався її вбити, до Аполлона: Тіберій. Як було їй відомо, той був замкнений у Вежі й навіть не підозрював, що його брат живий. Тому навряд чи це зробив він. Але, можливо, то був хтось інший із Протекторату.

Євангеліна небагато знала про Протекторат — це було таємне товариство, яке більшість вважала міфом. Вона знала про їхнє існування тільки тому, що їхньою основною метою було гарантувати, що Арку Валорів ніколи не відімкнуть, тому Тіберій і намагався її вбити.

Вона не знала, скільки членів Протекторату залишилося. Можливо, там були ще люди, які знали, що вона є ключем. Але якби вони справді хотіли її смерті, все, що їм потрібно було б вчинити, це вбити Аполлона, після того як вони наклали на нього дзеркальне прокляття. Не схоже було, що це вчинили вони. Хіба що дзеркальне прокляття наклав хтось інший, що також здавалося малоімовірним.

— Нам потрібно допитати охоронців, які стерегли Аполлона.

— Я вже допитав їх, поки ти спала, — відповів Джекс. — Вони сказали, що, окрім тебе й мене, інших відвідувачів не було.

— Чи міг хтось стерти їхні спогади? — Першою Євангеліна подумала про Марісоль, яка була чаклункою. Але Марісоль не знала, що Аполлон живий.

— Сумніваюся, що хтось стер їхні спогади, — відповів Джекс. — Наскільки нам відомо, це прокляття могли накласти ще до того, як його отруїли. Той бал залишив по собі купу заздрісних дівчат і зруйнував чимало батьківських надій.

— Гадаєш, що все було саме так? — Євангеліна підвела на нього очі.

Із золотавого волосся Джекса скрапувала вода, відбиваюче місячне світло. Навіть після стрибка зі скелі та падіння в океан він усе ще був схожий на жорстоку казку — пропащого принца, який відмовлявся здаватися.

— Навряд чи це має значення. Шукати того, хто це зробив, — марнування часу, адже закляття це все одно не зніме. Ніхто не знає, як його розвіяти. Єдина можливість врятувати тебе й Аполлона — відімкнути Арку Валорів.

Євангеліна ще мить розглядала невблаганне обличчя Джекса. Попри те що досі не довіряла йому, вона не вірила, що це зробив він.

— Це Хаос наклав це закляття?

— Ні, — відповів Джекс. — Хаос не зробив би нічого, що наразило б тебе на реальну небезпеку. Він не ризикнув би втратити ще один ключ.

— Ти щойно сказав «ще один» ключ?

Ідеальний рот Джекса викривився в похмуро-глузливій посмішці.

— А ти думала, що ти унікальна?

Євангеліна не відповіла. Насправді вона саме так і думала.

— За словами Хаоса, остання дівчина-ключ прожила найдовше, — вів далі Джекс. — Вона встигла здобути один із чотирьох зниклих каменів арки до того, як Протекторат відрубав їй голову.

Євангеліна, яка вся тремтіла від холоду після опівнічної купелі, раптом відчула себе дуже смертною, ніби її перетворили із заліза на тонке скло.

14

Тієї ночі в ліжку Євангеліни з'явився Люк. Хлопець лежав на боці, спершись на лікоть, каштанове волосся спадало йому на одне око, і він усміхався, наче юний спокусник, який щойно вперше в житті прокрався до чиєїсь спальні.

— Привіт, Єво!

Вона спробувала відсахнутися від нього, але її руки та ноги були такі важкі.

Він оголив ікла, білі й гострі. А потім вони уп'ялися їй у горло, роздираючи тіло, поки він пив її кров. Він пив, і пив, і пив, і стогнав від насолоди, а вона ридала від болю... доки не перемістилася в інший сон.

Вона знову опинилася в лісі, під босими ногами шурхотіло листя, а оголені плечі вкривав туман. Її шия більше не кровила, але кров у жилах заструменіла швидше, коли вона побачила Аполлона на білому коні.

— Я не хочу цього робити. — Його низький голос надломився, він вихопив стрілу й поцілів їй у груди.

Вона відчула, як стріла пронизала їй серце, розриваючи надвоє, а тіло обм'якло в чіхось руках, яких раніше там не було.

Руках Джекса. Вони були прохолодні, і він тримав її в себе на колінах.

— Я з тобою, — промовив він.

Джекс говорив так ніжно, так не схоже на себе, що це знову нагадало їй, що то був лише сон. Її здивувало те, як добре їй було. Як безпечно

почувалася вона поруч із ним.

Євангеліна приїхала на Величну Північ у пошуках кохання. Але, можливо, вона просто не хотіла залишатися сама, не хотіла бути забудою, людиною, яка може зникнути й ніхто цього не помітить. Вона хотіла бути важливою для когось. Якщо її серце зупиниться, їй хотілося, щоб це хтось відчув — так, як зараз вона відчувала серце Джекса, поки її голова лежала в нього на грудях.

Він подарував їй усмішку, водночас прекрасну й порочну.

— Я розчарований, що ти так легко забула, що я таке.

Тоді він випустив її з рук.

Вона здригнулася й прокинулася.

І широко розплющила очі.

Джекс дивився на неї згори вниз із темної тумбочки, на яку він усівся. Довгі ноги недбало звисали з її краю, а руки гралися з яблуком і ножем.

— Ти розмовляєш уві сні, — протягнув він. — Ти промовляла моє ім'я. Багато разів.

Євангеліна відчула, як її шия запашіла.

— Вочевидь, мені снівся кошмар.

— Мені так не здалося, Лисичко, а я був тут усю ніч.

Її серце затріпотіло від думки, що він спостерігав за тим, як вона спала. Може, тому він їй і наснився?

— Не хвилюйся, я не скажу твоєму чоловікові, що ти одержима мною. — Джекс підкинув своє біле яблуко й упіймав його на вістря кинджала. Кинджала, який вона з черговим уколом приниження впізнала. Це був клинок із синім та фіолетовим камінням, той, який вона поцупила в нього, а потім загубила.

— Сподіваюся, ти не заперечуєш, що я забрав його в тебе. — Джекс покрутив ніж, так доки камені не заіскрилися в сяйві свічки. — І не переживай, я також не скажу Аполлону, що знайшов у тебе свій ніж. Зрештою, ми з ним друзі, і я б не хотів, щоб він ревнував.

Євангеліна пирхнула.

— Як ти можеш казати, що ви все ще друзі, після всього, що ти з ним скоїв?

— І що я скоїв? — із викликом спитав Джекс.

— Ну, не знаю, наклав на нього декілька проклять...

— На кожного принца накладають прокляття. Принца без проклять швидко забудуть, і повір мені, коли я кажу, що Аполлон хоче, щоб його ім'я залишилося в історії. А тепер... — Джекс кивнув на сукню, розкладену на краю ліжка — того самого ліжка, у якому її полонили минулої ночі. — Тобі час одягнутися.

Євангеліна насупилася, розглядаючи одяг, хоча насправді сукня була казкова. У неї були довгі рукави з розрізами, які завжди здавалися їй романтичними, невагомі, дуже ніжного рожевого відтінку. Ліф був більш насиченого кольору, вкритий складним переплетенням рожево-золотистих шнурів, що спускалися аж до стегон, звідки починалася повітряна спідниця із шарів неймовірно тонкої тканини, ледь присипаної блискітками.

Але від того, що минулої ночі Джекс допоміг їй вибратися із чергової халепи, вони не стали союзниками. І сон про те, що в його руках вона була в безпеці, вочевидь, був оманною.

Вона схрестила руки на грудях.

— Годі наказувати мені, що робити.

Джекс проігнорував її коментар.

— Коли одягнешся, почнемо шукати зниклі камені арки. — Він зіскочив із тумбочки, підійшов до ліжка й кинув їй сукню.

— Джексе! — Вона піймала її. Сукня була надзвичайно м'яка на дотик, сяяла чистотою, а такою Євангеліна не почувалася. Та вона не буде його попихачем. Вона впустила сукню на ліжку. — Я не погоджуюся допомагати тобі відмикати арку.

Він подивився на неї так, наче почув від неї несмішний жарт.

Але вона не жартувала.

— Я хочу знати, чому тобі так треба її відімкнути.

Джекс подарував їй сліпучу посмішку, досконало прекрасну й геть жорстоку.

— Мені лестить, що тебе так цікавлять мої бажання. Але тобі справді треба більше думати про свого чоловіка, ніж про мене. — Його погляд став гострим як ніж. — Якщо ти забула, Лисичко, на Аполлона

наклали прокляття лучника, і, якщо ти не погодишся відімкнути Арку Валорів, щоб розвіяти його, він уб'є тебе. Так само, як лучник убив свою лисицю.

Джекс зняв яблуко з ножа й з недоречною веселістю підкинув його.

Євангеліна зчепила зуби; вона знала, що сперечатися з ним немає сенсу. Але він стільки всього вже зіпсував, що вона не дозволить йому спотворити ще й улюблену казку.

— Ти цього не знаєш, — відповіла Євангеліна. — Ніхто не знає достеменно, чи убив лучник лисицю.

— О... — Сміх Джекса був так само різкий і неприємний, як і його посмішка. — Лучник точно вбив лисицю.

— Я так не думаю. Він міг перебороти прокляття! Або лисиця могла знайти спосіб, як його зняти. Ніхто не знає, чим закінчилася історія, могло статися все що завгодно.

— Але не сталося, — відповів Джекс. — Балади ніколи не закінчуються щасливо, це всі знають. Нікому не потрібно читати історію до кінця, щоб знати, що руки в лучника в крові. Відімкни арку, Євангеліно, або помри, як і лисиця.

Джекс припинив підкидати яблуко й простромив його кинджалом.

Євангеліна насупилася, коли темний сік із нього закріпав на підлогу.

Вона справді не хотіла йти йому на поступки. Але те, що вона відмовлялася відімкнути арку, починало здаватися впертістю, а не розважливістю. Після того що сказала ЛаЛа, Євангеліна вже не дуже боялася, що в арці міститься щось жахливе, але вона все одно не хотіла віддавати те, що там було, Джексові. Вона не бажала працювати разом із ним, мати з ним бодай щось спільне. Але їй було необхідно розірвати прокляття лучника, інакше вона проведе решту свого життя, тікаючи від Аполлона, а той проведе решту свого, полюючи на неї.

Напевно, це й було своєрідне «довго й щасливо». Закляття нерозривно зв'язували їх обох, обіцяючи, що їхні життя будуть навіки переплетені, але вона не хотіла, щоб вони були разом у такий спосіб.

— Гарзд, — сказала Євангеліна.

— Це означає, що ти відімкнеш арку? — Джекс вигнув брову. Ледь помітний рух, але вона бачила, що він був щиро задоволений.

Якусь мить їй хотілося ще поопиратися. Але тепер, коли вона все вирішила, Євангеліна була готова діяти. Що швидше вони знайдуть камені, щоб відімкнути арку, то швидше вона позбудеться Джекса.

— Так, я допоможу тобі відчинити арку, — мовила вона. — Але ж не буду я одягатися, поки ти тут.

— Шкода, — пробурмотів Джекс.

А тоді він пішов.

І Євангеліна була вдячна, що він не бачив, як вона раптом почервоніла.

15

Джекс щось весело насвистував, поки вони з Євангеліною йшли тьмавим коридором на зустріч із Хаосом. Вона ніколи раніше не чула, щоб Джекс свистів. Мабуть, це тому, що вона нарешті погодилася відімкнути Арку Валорів. Але чомусь вона не очікувала, що це зробить його таким відверто щасливим.

Джекс свистів, на його щоках грали ямочки, і Євангеліні стало до непристойності цікаво, чому він такий задоволений. Чого саме всередині арки так сильно хотів Джекс?

Поки вона одягалася, він знайшов ще одне яблуко — синє й не надкушене, і тепер підкидав його в такт життєрадісній мелодії.

— Ти витріщаєшся.

— Просто мені цікаво, чому ти завжди носиш із собою яблука.

Джекс тихо усміхнувся.

— Повір мені, Лисичко, краще тобі не знати.

Він повільно відкусив плід, його очі потемнішали й повільно ковзнули від її губ до шиї, і далі вниз — до ключиць, а потім до грудей. Їй стало важко дихати, коли погляд Джекса зупинився на хитросплетених шнурах, що обвивали груди, а потім пройшовся по золотих мотузках, від чого їй здалося, ніби вони стягуються, ніби його холодні пальці напинають їх іще щільніше довкола неї... Аж поки їй не забракло дихання.

— Ти перша почала, — пробурмотів він.

Це вже більше скидалося на Джекса, якого вона знала, — насмішкуватого та трохи жорстокого.

— Щось чутно про Аполлона? — прохолодно спитала вона.

— Ні, — відповів Джекс. — Минулої ночі Хаос послав на його пошуки вампірів разом із кількома людьми, які можуть залишатися надворі після сходу сонця, але ніхто його не бачив, і скандальна газета про нього не згадує. Якщо він достатньо кмітливий, то намагається триматися якнайдалі від тебе, щоб йому було легше боротися з прокляттям. Але, — похмуро додав Джекс, — це не триватиме вічно.

— А як щодо Гевлока? — запитала Євангеліна.

— Навіщо він тобі?

— Хтось запитував його, чи знає він, хто наклав прокляття лучника на Аполлона?

Джекс скося подивився на неї.

— Я вже казав тобі, що нам нічим не допоможе те, що ми з'ясуємо, хто саме наклав це закляття.

— Але я однаково хотіла б це знати. Можливо, ти звик до того, що тебе намагаються вбити, але я ні.

— Тобі не пощастило, бо Гевлок теж зник. Ми спробували знайти його, після того як допитали гвардійців, що охороняли Аполлона, але ніхто у Вульф-голі не знає, де він. Припускаю, що він там само, де й Аполлон.

Джекс зупинився перед старезними дерев'яними дверима до кабінету Хаоса. Повернув залізну ручку, але двері не піддалися.

Він постукав. Та вампір не відповів. Вочевидь, його там не було.

— Відімкни їх, — наказав Джекс.

— Міг би принаймні сказати «будь ласка», — обурилася Євангеліна.

— Міг би, але тоді тобі може здатися, що я з тобою люб'язний, а я зовсім не хочу справляти хибне враження.

Джекс блискавично витягнув кинджал, вколов їй палець та вишкірився, дивлячись на цівку крові.

— Тобі варто поквапитися, поки не набігли вампіри.

Євангеліна подивилася на нього з відразою. Але швидко відімкнула двері. Втім вона сумнівалася, що вампіри напали б на неї, принаймні поки вона потрібна була Хаосові, щоб відімкнути Арку Валорів, аби

він міг зняти свого шолома. Хаос був вампіром, а Джекс таланом, але вочевидь вони обоє потребували її.

Ця думка додала Євангеліні сміливості, і коли вони з Джексом увійшли до порожнього кабінету, вона почала роздивлятися навколо. Якби не ланцюги й кайдани на стільцях, було б легко уявити, що вони у Вульф-голі. Підлога була зі старовинного полірованого каменю, крісла оббиті тонкою шкірою, а мармурова шахівниця на столі Хаоса була витвором мистецтва. Фігури були більші за стандартні, і то не звичайні королі, ферзі, коні, тури й пішаки. Їх вирізали так, щоб вони були схожі на Валорів, і, як і у величних статуй у гавані на в'їзді до Валорфелла, в усіх фігур бракувало голів.

Спостерігаючи за тим, як Євангеліна підійшла до столу, Джекс знову відкусив яблуко, і напівтемна кімната наповнилася солодким ароматом.

— Насправді тобі не варто тут нишпорити, — зауважив він.

— Насправді мені байдуже, — відказала вона. — Вампір мене не скривдить, бо я йому потрібна.

Євангеліна із цікавістю обійшла стіл.

Вона не знала, що саме шукає, просто розуміла, що для неї це єдина можливість роздивитися тут усе без будь-яких наслідків для себе. З моменту прибуття на Північ Євангеліна завжди мала найменше влади, ніж люди навколо, але тепер все змінилося. Вона була дівчиною з пророцтва. Вона була ключем — чарівною річчю, здатною на чарівні речі! Їй не потрібно було переминатися з ноги на ногу на порозі, почуватися наляканим кошнем або чемно сидіти в кріслі й чекати.

Вона схопилася за ручку шухляди столу й раптом побачила його — коштовний камінь, що стояв у кутку столу й іскрився під скляним ковпаком.

Євангеліна підняла ковпак, і камінь усередині засяяв яскравіше, розкидаючи рожеві та золоті відблиски кімнатою. Він був наче бажання, яке можна носити на шиї. Наче чарівниця взяла жменю див і якимось чином помістила їх у цей кулон, хоча «кулон» здавався заслабким словом для того, щоб описати цю коштовність.

Коли вона торкнулася ланцюжка, її пальці почало поколювати.

— Як гадаєш, Хаос придбав цей камінь для мене?

— Ні. — Вампір, що несподівано виринув із тіні, вихопив прикрасу у неї з рук.

— Віддай!

Євангеліна інстинктивно спробувала вирвати коштовність, але Хаос тримав її за зап'ястя.

— Це не для тебе, — сказав він.

Він помилявся. Вона знала, що він помилявся. Камінь не виблискував так яскраво в його руці. Їй потрібен був цей кулон.

Вільною рукою вона замахнулася на Хаоса. Байдуже, що він сильніший і більший за неї, якщо вона вдарить його в груди, то ймовірно сама постраждає більше, ніж він. Цей камінь мав бути в неї.

— Він тобі не належить! — Вона кинулася на Хаоса.

— Погана ідея, Лисичко. — Руки Джекса обхопили її та грубо відтягнули від вампіра й коштовного каменя.

— Відпусти мене, чудовисько... — Вона спробувала вдарити його головою.

Джекс прибрав одну руку з її талії й обхопив за шию, знерухомлюючи, а тим часом Хаос підійшов до столу й замкнув камінь у залізній скриньці.

Тієї миті Євангеліна відчула, ніби її занурили в холодну воду. Щойно над каменем закрилася кришка, її сміливість, її надзвичайна впевненість, її бажання нігтями видряпати Хаосу очі одразу зникли.

Вона осіла в Джексовій хватці.

— Що це щойно було? — Її шкіра розпашіла, вона важко дихала, а руки Джекса все ще тримали її.

— Ти зможеш себе контролювати, якщо я тебе відпущу? — запитав Джекс. — Чи нам краще прикувати тебе до одного зі стільців? — Здавалося, що він знову сміється — бо, звісно, Джекса розважало її приниження.

— Усе добре. — Євангеліна спробувала звільнитися з рук Джекса. Той повільно розчепив пальці, але не раніше, ніж вона відчула, як його кісточки м'яко торкнулися нижньої частини її грудей.

У животі все затріпотіло. Проте обличчя Джекса залишалося незворушним, і вона вирішила, що цей дотик був ненавмисний.

Вона похитала головою, відійшовши далі від Джекса й від кулона, який Хаос сховав.

— Що це за річ? — запитала вона.

— Ця річ — це камінь удачі, — відповів Хаос. — Один із чотирьох зниклих магічних каменів арки.

Тоді Євангеліна згадала, як Джекс розповідав про попередню дівчину-ключ, що та померла після того, як знайшла один зі зниклих каменів. Мабуть, коштовність у кулоні й була тим каменем.

Хаос відійшов від столу, його рухи здавалися більш скутими, ніж зазвичай. Він стискав і розтискав кулаки, ніби все це далось йому важко.

— На тебе камінь також вплинув? — запитала вона.

— Камінь впливає на всіх, — відповів він.

— На мене він зовсім не подіяв, — вставив Джекс.

— Тільки тому, що камінь удачі робить людей нерозважливими, а ти й так завжди нерозважливий, — відповів Хаос.

Джекс знизав плечима.

— Який сенс бути безсмертним і жити, як людина?

— Але хіба ти не можеш померти? — запитала Євангеліна.

— Чому тебе це цікавить? Плануєш мене вбити? — Очі Джекса заблищали.

Хаос пронизав його роздратованим поглядом.

— Не спокушай її.

— Розслабся. — Джекс бавився одним із кайданів, що звисали з підлокітника крісла. — Я вже колись дав їй шанс заколотися мені, але навіть тоді вона цього не зробила.

— І я завжди про це шкодуватиму, — відказала Євангеліна. Але з жахом відчула, що це неправда.

Вона нагадала собі, що Джексу не можна довіряти. Це через нього вона опинилася в цій халепі. Але знову ж таки, це теж неправда. Цього разу закляття на Аполлона наклав не Джекс.

Вона пам'ятала, як після втечі від Аполлона несамовито калатало Джексове серце, коли той притискав її до себе, витягаючи з океану. Тоді їй не здавалося, що Джекс усе контролює. Він був наче

відчайдушний казковий воїн, готовий на все, щоб врятувати її. Вона знала, що за його бажанням зберегти її життя ховалися геть не благородні мотиви. Але в цьому разі здоровий глузд не міг перебороти її почуття. Вона розуміла, що краще б їй було ненавидіти його, але більше не могла знаходити в собі сили на це.

Хаос прочистив горло.

Євангеліна звела на нього очі й побачила, що вампір стоїть перед столом, схрестивши руки на широких грудях, і занепокоєно спостерігає за нею. Важко було із цілковитою упевненістю стверджувати це, бо вираз його обличчя приховував шолом. Та йому не варто було хвилюватися. Можливо, в Євангелії і не було ненависті до Джекса, та все одно вона знала, що йому не можна довіряти.

— Залишилося знайти три камені, — пояснив Хаос. — Кожен із них має чарівні властивості. Євангеліно, позаяк ти є ключем, то ти найсильніше відчуватимеш магію кожного з них, і це допоможе тобі їх упізнати. Утім, як ти, ймовірно, вже зрозуміла з каменю удачі, ці чари роблять їх небезпечними.

— Яку силу мають інші камені? — Вона пам'ятала, що примарний бібліотекар розповідав їй про них, але не могла пригадати, що саме.

Джекс вмовився на підлокітнику стільця й почав глузливо загинати пальці.

— Один для щастя. Один для правди. Один для веселоців. Один для молодості.

— Звучить геть не погано, — зауважила вона.

Джекс кинув на неї презирливий погляд.

— Камінь веселоців може звести з розуму ще швидше, ніж камінь удачі. Люди підуть на вбивство, щоб зберегти свою молодість. Цей камінь також може викликати ревності або інфантильність, тому його буде непросто здобути. А камінь правди... — Джекс оскалився. — Правда ніколи не буває такою, якою ти хочеш її бачити, Лисичко.

16

Євангеліні варто було б придивлятися уважніше до таємного ходу.

Хаос вів її з Джексом до місця, де, за словами вампіра, вона зможе розпочати пошуки зниклих каменів. Але замість того, щоб дивитися під ноги чи читати написи, виведені на темних стінах, вона все прокручувала в голові Джексове глузливе: «Правда ніколи не буває такою, якою ти хочеш її бачити».

Він промовляв це як попередження, наче його правда була так само руйнівна, як і його поцілунки. Проте ці слова лише змусили її задуматися на тим: у чому ж полягала правда Джекса? Чого він хотів від Арки Валорів, і чому він не хотів, щоб вона дізналася про це?

Схоже, Джексу подобалося знущатися з неї, тож, мабуть, саме тому він і тримав це в секреті. Втім таке пояснення не здавалося Євангеліні надто переконливим. І в неї з'явилася нова ідея — витягнути з Джекса потрібну інформацію, щойно вона здобуде камінь правди.

— Ми на місці. — Хаос зупинився біля дверей, прикрашених зображенням голови вовка, поперек якої зяяли порізи чи то від звірячої лапи, чи то від руки з гострими кігтями. Хаос простягнув Євангеліні залізний ключ, що висів на оксамитовій стрічці. — Я знаю, що ти можеш відімкнути будь-які двері, Євангеліно, але тобі, певно, не варто проливати тут кров.

Євангеліна розуміла, що мала б відчувати страх. Чи то цьому заважало закляття історій про вампірів, чи то вона просто почувалася впертою. У світі безсмертних у неї була одна сила, і їй не подобалося, коли їй забороняли її використовувати.

Звісно, вона не сказала цього вголос, повертаючи в замку ключ, який дав їй Хаос.

По той бік дверей були дебеті й міцні книжкові полиці, заставлені старовинними фоліантами, які вишикувалися вздовж округлих стін, аж до стелі, такої високої, що знадобилося б кілька драбин, щоб дістатися до неї. На щастя, там і справді було кілька драбин зі старезного червоного дерева, а також кілька балкончиків, розсипаних по верхніх полицях, наче залізні зірки.

Коли Євангеліна увійшла, повітря змінилося — запахло давніми сторінками, які вабили її, наче пісня сирени. Як і всі шанувальники казок, вона завжди любила запах книжок. Їй подобався паперовий пил у повітрі, те, як він кружляв у світлі, мов маленькі бризки магії. І найбільше їй подобалося те, як казки завжди нагадували їй про матір і про безкінечні людські можливості.

Підлога під її черевиками була вкрита гобеленовим килимом із вишитим зображенням арки, обабіч якої чатували два лицарі в обладунках, один із яких був без голови. На килимі стояв круглий столик із лампою та кількома щоденниками, а за ним — два темні оббиті оксамитом крісла, на яких, на щастя, не було жодних кайданів.

— Тут дуже затишно, але як це допоможе мені знайти решту каменів? — запитала вона. — Я думала, що всім книгам не можна довіряти через заляття історій.

Насправді раніше це не заважало їй шукати відповіді в книгосховищах, хоча вони ніколи не давали результатів. Коли Євангеліна досліджувала королівську бібліотеку в пошуках інформації про Валорів, то не знайшла там жодної книжки про них. Тоді вона подумала, що виною всьому було заляття історій. Але, вочевидь, заляття історій було тут ні до чого — за всім цим стояв Хаос. Схоже, що він сховав усі книги про Валорів у цій бібліотеці.

На корінцях були такі назви: «Як Північ стала величною: славна історія», «Вовчий король», «Чарівний двір Валорів», «Вульфрик і Гонора: перша епічна історія кохання Півночі».

Там були також назви, що стосувалися інших Великих домів, але більшість книжок була пов'язана з таємничими Валорами.

— Ти зібрав усе це, щоб відшукати камені для арки?

— Я подумав, що в моїй бібліотеці їм буде найбезпечніше. Через закляття історій щоразу, як хтось читає ці книжки, слова в них трохи змінюються. — Хаос провів пальцями по старому шкіряному корінцю, і Євангеліна побачила, як назва змінилася з «Кастор Валор: принц серед принців» на «Кастор Валор: поганець серед принців». — Однак, оскільки я рідко дозволяю їх читати, більшість історій усередині збереглася.

Євангеліна похитала головою, розглядаючи незліченні шкіряні корінці. Деякі слова миготіли перед очима тільки тому, що вона дивилася на них.

Вона навіть не знала, із чого почати.

— Можливо, варто витягнути камінь удачі, просто щоб...

— Ні, — в один голос відповіли Хаос і Джекс.

— А що, як ми просто використаємо його, щоб знайти потрібну книжку?

Джекс, здавалося, вагався, але Хаос похитав головою.

— Остання дівчина-ключ, яка знайшла камінь, почала носити його на собі. Вона вірила, що той принесе їй удачу, і так воно й сталося. Але він також зробив її занадто необачною, і це зрештою призвело до її смерті.

— А що, як його використає Джекс? — Вона повернулася до Джекса. — Ти сказав, що камінь на тебе не вплинув.

— Не вплинув. Але він також нічим не допоможе мені. Тільки пророкований ключ може знайти й об'єднати всі чотири зниклі камені.

Євангеліні хотілося думати, що Джекс перебільшує або ж що йому просто набридло стирчати в бібліотеці. Та потім вона згадала їхню подорож до сховища сімейства Фортуні, як він спостерігав за нею, відслідковуючи її реакцію, коли вони проходили повз усі ті скарби. Вона також розуміла, що Хаос, який мав вагомні причини бажати, щоб арку відімкнули, мабуть, витратив багато часу на пошуки зниклих каменів, і з огляду на те, скільки йому було років, часу в нього було по саму зав'язку. Але, зрештою, він заволодів лише одним каменем, який знайшла попередня дівчина-ключ.

Тепер Євангеліні потрібно було відшукати три камені, що залишилися. Цікаво, чи справді Хаос із Джексом вірили, що вона здатна це зробити... чи просто хотіли подивитися, скільки каменів вона встигне зібрати до того, як помре.

***

Наступного дня, коли Євангеліна прокинулася у відведеній для неї кімнаті, вона майже очікувала, що зараз Джекс сяде на край її ліжка, кине їй сукню й скаже, що час братися до роботи — йти шукати камені.

Натомість на таці зі сніданком поряд із чайником лежала записка.

Лисичко!

Маю поїхати. Потрібно дещо зробити.

Спробуй не померти, поки мене не буде.

Дж.

— Спробуй не померти, — пробурмотіла Євангеліна. Вона не знала, чому здивувалася більше — бездушним словам Джекса чи тому фактові, що він зник майже одразу після того, як вона погодилася зробити те, чого він хотів. Але вона, однак, була здивована й, мабуть, трохи ображена.

Що ж такого важливого йому потрібно було зробити? Вона знала, що він не міг допомогти їй знайти зниклі камені, але також знала, як відчайдушно вони були йому потрібні. Він так сильно хотів зберегти їй життя, але залишив її саму в замку вампірів.

Либонь, вона мала рацію вчора: Джекс і Хаос просто хотіли, щоб вона здобула якомога більше каменів, перш ніж ці пошуки відправлять

її в засвіти.

Убравшись в одну із численних суконь, які доставили з Вульф-голу, Євангеліна попрямувала таємними тунелями назад до секретної бібліотеки Хаоса. Попри записку Джекса вона чекала, що він ось-ось беззвучно з'явиться поруч із нею або вирине з прихованих дверей у стіні. Але Джекс не з'являвся.

Без його кепкувань, сміху й підкидання яблук у бібліотеці панувала тиша. Єдиним звуком було потріскування ліхтарів, які наповнювали це приховане приміщення теплим медовим світлом.

Євангеліна спробувала втішитися книжками. Історії завжди були її друзями. Але вони були мало схожі на казки, які вона любила.

Хаос мав рацію стосовно того, що оповіді в книжках змінюються. Майже в кожній історії, яку вона читала, слова перекручувалися прямо перед очима. Зазвичай це були дрібниці. Вона бачила, як в описах Гонори Валор її очі з жовтаво-брунатних стали карими. У розповідях про Вульфрика його волосся із золотавого перетворилося на руде.

Але деякі речі, здавалося, залишалися незмінними, як-от імена дітей Валорів та їхні визначальні характеристики. Аврора була мила, і її завжди описували як найвродливішу дівчину на світі. Її брат-близнюк Кастор, за чутками, був вельми благородний. Веспер могла передбачати майбутнє. Темпест і Ромул — ще одна пара близнюків — були великими винахідниками, які створили магичні арки. Дейн був перевертнем, а Лісандер мав дар маніпулювати спогадами. У кожній історії стверджувалося, що вони були вродливі, добрі та щедрі. Сім'я була дуже згуртована, захищала й любила одне одного, а потім...

Сталося щось жахливе.

Євангеліна не змогла з'ясувати жодних подробиць цієї трагедії. Втім вона знала, чим все закінчилося — Валори побудували Арку, замкнули щось у ній, а потім їм усім відрубали голови. Так завершилася епоха Валорів і розпочалася епоха Великих домів.

Саме в проміжку між цими епохами були створені та заховані камені. На жаль, Євангеліна мало що змогла знайти про той загадковий межичас.

Єдине, що вона відшукала, — це історії, які тільки натякали на те, що сталося.

Вона знайшла оповіді з давніх часів — епохи Валорів, коли лицарі завжди перемагали, добро завжди долало зло, чесність завжди винагороджувалася, а казки завжди завершувалися щасливо.

Потім були розповіді про нові часи — епоху Великих домів. Поки вона читала, ця назва раз у раз ряботіла й змінювалася на «епоху Великих проклять».

Один із томів, «Історія відомих обезголовлень», містив цілу главу про смерть Валорів, але в ній не згадувалося про Арку.

У ній їй трапився такий уривок:

Мряка, наче сльози, вкрила Валорфелл, оповила вулиці тінями та холодом, поки люди мовчки тужили у своїх домівках. Більшість оплакувала величних Валорів, але мало хто робив це відкрито через страх, що Великі дома повбивають і їх.

Потім автор почав проклинати імена всіх Великих домів: Фортуни, Слотервудів, Меррівудів, Редторнів, Гокліфів, Касстель, Бладгрейвів, Верітів, Рейвенкроссів, Дарлінгів, Гевоків, Белльфлаверів та Акадців.

Аполлон походив із роду Акадців, і, прочитавши це ім'я, вона уявила, як він сидить на своєму статечному коні й намагається опиратися закляттю, і їй стало цікаво, де він зараз. На Євангеліні не було жодних ран, отже, вона припускала, що й він неушкоджений, принаймні фізично. Але яких душевних страждань коштувало йому все це? У першу ніч, коли він прийшов до тям, вона побачила його в саду, і вже тоді він здавався їй не тим, за кого вона вийшла заміж. Він був поранений і зацькований. Якийсь час він це витримає. Але що, як закляття триватиме довго? На кого тоді перетвориться Аполлон?

***

Наступного дня Євангеліна вирішила дізнатися більше про Великі дома. На час заснування їх було тринадцять, і саме вони найбільше виграли від падіння Валорів, тож вона замислилася, чи це не Великі дома замкнули арку та заховали камені. Особливо зважаючи на те, що камені були магичні та, ймовірно, дарували своїм власникам щастя й багатство.

Розпочати вона вирішила з дому Слотервудів, адже ЛаЛа виходила заміж за лорда Робіна Слотервуда. На жаль, Євангеліна не знайшла жодних згадок про цей дім у назвах книжок. Або, якщо вони там і були, то закляття історій їх змінило. Таке траплялося досить часто.

Наступним вона шукала дім Мерривудів, який під час читання змінився на «Лиховудів». Але нічого в цій родині чи в однойменному селищі не здавалося лихим.

За переказами, селище Мерривуд було чарівне. Побудоване в лісі, де відбувалися магичні ярмарки, жили казкові лисиці та трійко пройдисвітів із сумнівною репутацією, які, як казали, були привітні та вродливі, але завдавали всім тільки прикрощів. Тріо складалося з принца Кастора Валора, Лірика Мерривуда — сина лорда Мерривуда — та зухвалого лучника.

Імені лучника там не було, але Євангеліна одразу подумала, чи не був це лучник із «Балади про лучника та лисицю».

— Знайшла щось цікаве?

Вона сполошилася, почувши оксамитовий голос, і випустила томик із рук. Той важко гупнувся об підлогу.

— Пробач, не хотів тебе налякати. — Хаос, вбраний у шкіряні обладунки, що ідеально підкреслювали скульптурно досконалу статуру вампіра, розслаблено обперся на крісло навпроти. Вона бачила, що вибачення було геть не щире. Його розважало те, як вона підскочила. Навколо його очей з'явилися м'які, несподівані зморшки — ледь помітний натяк на щось людське.

Але Євангеліна все ще пам'ятала його очі, коли дивилася в них і бачила смерть, коли вони здавалися зовсім нелюдськими.

Вампір нахилив голову, погляд зупинився на стосі книжок на її столі.

— Читаєш про Великі дома?

— Так, але є один дім, про який я не знайшла жодної інформації. У тебе є щось про дім Слотервудів?

— У домі Слотервудів немає нічого цікавого. Вони просто купка безхребетних негідників.

Хаос підійшов до стелажів і дістав книжку з темно-лавандовою палітуркою.

— Спробуй цю.

Він простягнув їй томик, який щойно взяв із полиці. Той був тоненький, із золотим тисненням, перев'язаний широкою чорною стрічкою.

«Зліт і падіння Валорів — першої славетної королівської родини Величної Півночі».

Поки вона читала, заголовок змінювався, деякі літери перетворювалися на гілки, інші на зброю, від чого в Євангеліні трохи паморочилося в голові.

З першою сторінкою книжки відбувалося те саме. Літери та слова постійно ряботіли, наче фоліант відчув таке збудження від того, що хтось нарешті взяв його до рук, що не міг оговтатися від щастя.

— Здається, ця книжка дещо перехвилювалася. — Євангеліна затнулася, підвела очі й побачила, що Хаос уже пішов.

Але з бібліотеки зник не тільки він. Відклавши книжку, яку дав їй Хаос, бо слова в ній мінялися без упину, — вона простягнула руку, щоб знайти том, який випав у неї з рук, коли увійшов Хаос.

Але книжка зникла разом із вампіром.

Залишився тріпотливий аркуш паперу.

Це Хаос забрав фоліант чи він просто зник? Євангеліна не пригадувала, щоб через закляття історій зникали книжки. Але це мало більше сенсу, ніж думка, що Хаос поцупив одну з них.

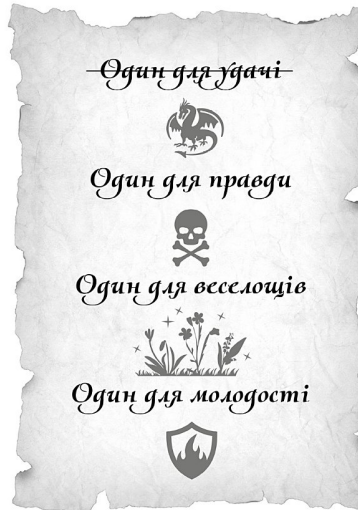
Вона обережно підняла папірець, гадаючи, чи не випав він зі зниклого тому.

Сторінка була стара й пожовкла, почерк незнайомий, але слова були з тих, які вона запам'ятала.

Євангеліна стала розглядати аркуш. Слова «Один для удачі» були перекреслені, можливо, тому, що камінь удачі вже знайшли, а під ними був намальований маленький дракон. Під словами «Один для правди» були зображені череп та кістки. А слова «Один для веселоців» супроводжувалися малюнком весняних квітів у саду, присипаних маленькими зірочками. А на малюнку під словами «Один для молодості» був щит, охоплений полум'ям.

Євангеліна подумала, чи не остання дівчина-ключ написала це. Малюнки, мабуть, були підказками, де, на її думку, були камені.

Але що вони означали?

Наступний тиждень стікав геть повільно, наче віск зі свічки. Євангеліна кожен день проводила в бібліотеці, намагаючись розшифрувати малюнки із записки останньої дівчини-ключа. І схрещені кістки, і квіти були надто поширеними символами, і хоча щит із полум'ям був більш незвичний, вона не знайшла згадок про нього в жодній із книжок. Хаос також не впізнав цього зображення. Він щодня навідувався до неї, але не затримувався надовго. А Джекс...

Вона намагалася не думати про Джекса. Євангеліні не подобалося, що їй ставало боляче від думки, що він покинув її тут.

Головною розвагою для неї була щоденна газета, яку їй приносили разом зі сніданком. Спочатку Євангеліна читала її, щоб перевірити, чи з'явилося щось нове про Аполлона, і, мабуть, було цікаво дізнатися, чи пишуть щось про Джекса. Але зараз газета втішала її тим, що була єдиною ниточкою, яка зв'язувала її зі світом за межами підземного замку Хаоса.

Сьогодні заголовок був трохи розмазаний. Євангеліна не змогла розібрати перше слово, але й двох інших було достатньо.

Щоденні пересуди

ВТІХА й ВЕСІЛЛЯ

Автор Крістоф Найтлінгер

Усі люблять тематичні вечір-
ки, але не так сильно, як май-
бутня леді ЛаЛа Слотервуд та її
наречений, молодий лорд Робін
Слотервуд. Щоб відсвяткувати
нещодавній й дуже раптові зару-
чини, пара влаштовує вечірку не-
баченого розмаху. Подейкують,
її відвідають представники всіх
Великих домів.
Мое запрошення, мабуть, за-
губилося на пошті, бо поки що
воно до мене не надійшло. Але
я довідався, що вечірка тривати-
ме цілий тиждень і що костюми
обов'язкові.

Євангеліна подумала, що у Вульф-голі на неї, либонь, чекає запрошення, і їй так захотілося прийняти його, піти на цю вечірку та відсвяткувати разом з усіма. Це була дрібниця, але її серце вже й так мало не лускалося від самотності, і на мить вона подумала, що цей маленький укол болю може розтроцяти його вщент.

Вона одразу відчула себе вередою через те, що сумує, що пропустить вечірку. Але вона хотіла б побачити ЛаЛу, навіть без вечірки. Євангеліна хотіла б бути поряд, навіть якби це ЛаЛа, а не вона сама була в розпачі. Їй просто хотілося залишити це місце. Хотілося людського товариства.

Вона б раділа навіть Джексу.

Євангеліна відчула ще один болючий укол від думки, що той досі не повернувся. Спробувала заспокоїтися, і тут на очі їй трапилася наступна стаття.

КОЛИШНЬОГО ПРИНЦА ТІБЕРІЯ АКАДСЬКОГО ЗАТРИМАНО ПІСЛЯ СМІЛИВОЇ СПРОБИ ВТЕЧІ

Автор Крістоф Найтлінгер

Стаття була малоінформативна, більше припущень, ніж фактів. Проте, поки Євангеліна читала про Тіберія, на руках виступили сироти.

Їй не було страшно. А мало б бути. Тіберій намагався її вбити, двічі. Як учасник Протекторату, Тіберій вважав, що вона має померти, тому що здатна відімкнути Арку Валорів, і, як і решта організації, він присвятив себе тому, щоб арка назавжди залишилася замкненою.

Раптом Євангеліна подумала, що члени Протекторату, мабуть, займаються не тільки тим, що вбивають дівчат із рожевим волоссям. Можливо, Протекторат приховував і зниклі камені.

Авжеж, було дуже необачно навіть думати про те, щоб відвідати Тіберія у в'язниці й розпитати, що він знає про камені. Якби Джекс був тут, він неодмінно розкритикував би цю ідею. Але Джекс зник, а для Євангеліни надія завжди горіла яскравіше, ніж страх.

Євангеліна уважно прислухалася до звуку кінських копит чи кроків, а чи будь-яких інших звуків, які могли свідчити про те, що Аполлон знову полює на неї.

На устеленій листям стежці старого північного лісу панувала тиша. Євангеліна пришвидшила крок, її щиколотки лизав туман, а морозна земля надто гучно скрипіла під чобітьми. Мабуть, якби вона попросила Хаоса піти з нею, то зараз почувалася б у безпеці, але навряд чи йому сподобалася б Євангелініна ідея відвідати чоловіка, який намагався її вбити. Тож вона не сказала йому ані слова й вислизнула посеред білого дня, поки вампіри спали.

До Вежі, де тримали Тіберія, вела стара стежка. Але дороговкази були зайві. Високу споруду Євангеліна добре бачила із цвинтаря над лігвом Хаоса.

Вежа стирчала понад старим лісом, що простирався за кладовищем. За переказами, її збудували лише після того, як закінчилася доба Валорів. Їхнє правління, мовляв, було таке чудове, що їм не треба було клопотатися про те, де ув'язнювати людей, адже ніхто не вчиняв серйозних злочинів.

У це було важко повірити, особливо роздивляючись Вежу зараз. Геть не зрозуміло, якого кольору було колись її каміння, тепер уже старе й потерте. Вікон не було. Дверей теж. Ув'язнені не мали жодного зв'язку з навколишнім світом.

Євангеліні стало трохи шкода Тіберія. Вона переконувала себе, що безглуздо переживати за людину, яка намагалася тебе вбити, але

востаннє, коли вона бачила Тіберія, вигляд у нього був геть не погрозливий, він був у розпачі.

Він схлипував, коли зізнавався, що випадково вбив свого брата. Саме тому вона й сподівалася, що він погодиться допомогти їй сьогодні.

І хоча їй було щиро шкода, що умови у в'язниці були такі суворі, проте це могло полегшити виконання того, що вона задумала. Але спершу потрібно було знайти, як потрапити всередину. Тут не було дверей, які було б видно, ні навіть охоронців, які могли б впустити її досередини.

На щастя, Євангеліна знала, як розшукати дверний прохід.

Вона порилася в кошику з хлібом, який принесла для Тіберія, і витягла звідти кинджал. Вампіри напрочуд недбало поводитися зі зброєю, тож ніж на заміну Джексового знайшовся легко. Кинджал, який вона обрала, був золотий із блискучим наконечником та з руків'ям, інкрустованим рожевим коштовним камінням.

Один дотик, і з її пальця полилася кров.

Вибачившись про себе перед Аполлоном, який тепер також мав кривавий поріз, вона почала почергово притискати палець до каменів, повторюючи:

— Будь ласка, відчиніться. Будь ласка, відчиніться. Будь ласка, відчиніться.

Вона втратила лік каменів, до яких зверталася. Здавалося, вона поговорила вже з усім периметром Вежі, перш ніж один із каменів змилостивився та зсунувся, і за ним широко прочинилися приховані двері.

Євангеліна глибоко вдихнула й одразу закашлялася. По той бік дверей повітря мало присмак праху.

Двоє гвардійців, які, здається, грали в карти, негайно підхопилися на ноги. Один від здивування перекинув свій табурет, і той голосно застукотів об вологу кам'яну підлогу.

— Сюди не можна, — промовив він, тоді як інший охоронець, вочевидь, впізнав її рожево-золоте волосся й дивився на неї роззявивши рота.

— Ось що я вам скажу, — життєрадісно мовила Євангеліна. — Я мовчатиму про те, що двері тут погано охороняються і я просто зайшла в них із вулиці, а ви дозволите мені трохи поговорити з Тіберієм. — Вона струснула своїм рожевим волоссям перед тим гвардійцем, який досі не збагнув, хто вона така.

Той усе ще мав такий вигляд, наче хотів сперечатися з нею або й запроторити її до камери, але другий штовхнув його ліктем і сказав:

— Нам дуже шкода, ваша високосте, але відвідувати Тіберія заборонено.

— Тоді просто нікому не кажіть, що я заходила, — відповіла Євангеліна. І перш ніж хтось із охоронців встиг заперечити, вона попрямувала холодними кам'яними сходами вгору.

Щойно її черевики торкнулися першої сходинки, їй почувся голос Джекса: «Це твоя найгірша ідея, Лисичко».

Голос був такий чіткий, що вона зупинилася й озирнулася, але позаду були лише гвардійці, що зачиняли двері, через які вона щойно увійшла.

Євангеліна почекала ще секунду на випадок, якщо Джекс постукає або прослизне в щілину, перш ніж двері зачиняться. Але Джекс так і не з'явився, і вона більше не чула його голосу.

Євангеліна похитала головою і почала підійматися сходами, вирішивши не думати про Джекса. Поки Тіберій був за ґратами, він не міг їй нашкодити. Вона запропонує йому трохи хліба. Вони поговорять. Вона скаже йому, що він може допомогти врятувати свого брата. Він розповість їй, де сховані три зниклі камені. І все буде добре на Величній Півночі.

Євангеліна піднялася ще одним прольотом сходів. Вона вже була на третьому поверсі, але досі не бачила жодних ознак перебування Тіберія поблизу. Ніде нікого не було. Усі камери, повз які вона проходила, були порожні, тільки вітер гуляв у них, прориваючись крізь щілини.

Їй на черевик заповз павук. Вона відскочила на крок, мало не впавши.

— Дівчина, яка поклала кінець королівській родині, злякалася павука, — хтось глузливо захихикав неподалік.

Плечі Євангеліни закам'яніли, вона випросталася й почала вдивлятися далі в коридор, де нарешті побачила Тіберія Акадського. Той продовжував неголосно сміятися, і вона почервоніла. Навіть у в'язниці Тіберій не втратив своїх королівських манер. Він тримав у руці кухоль із водою так, наче то був келих із вином.

— Я б запропонував і тобі випити, — сказав він, — але не маю отрути, щоб туди додати.

— А я вже подумала була, що ти засвоїв урок і більше не труїтимеш людей.

— Але ж ти не людина. Ти ключ. — Тіберій скривив губи, підходячи до ґрат. — Чого тобі треба?

Євангеліна витягла з кошика буханець хліба.

Тіберій із підозрою подивився на їжу. Але Євангеліна бачила голод у його погляді. Вона гадала, що про нього добре піклувалися, адже він був принцом. Але, на щастя для неї, це було не так. Його титул тут не мав значення, і Протекторат явно покинув його. У камері були протяги, темряву освітлювали лише кілька смердючих лойових свічок.

Євангеліна відламала шматок хліба й стала повільно його жувати.

— Бачиш, він цілком безпечний. Я тобі не ворог, Тіберію. Насправді я прийшла сюди, щоб повідомити хороші новини. Твій брат Аполлон живий.

Тіберій замовк. А потім вишкірився.

— Ти брешеш.

— Ти намагався вбити мене, двічі, — нагадала йому Євангеліна. — Невже ти гадаєш, що я прийшла сюди тільки для того, щоб тобі збрехати? Аполлон справді живий.

Вона замовкла, слова зависли в повітрі, доки глузлива маска не сповзла з Тіберія, і вона не побачила, що той повірив. Напевне, він не хотів їй вірити, але з власного досвіду Євангеліна знала: те, що люди хотіли відчувати й що вони насправді відчували, рідко збігалося.

— Я знаю, якби в тебе була така можливість, ти б і далі намагався мене вбити, але я також вірю, що ти любиш брата, і тому я тут. Отрута, яку проковтнув Аполлон, занурила його в стан підвішеного сну, зовні

схожий на смерть. Десь два тижні тому він прокинувся, але він досі не при собі. На нього наклали ще одне прокляття.

— Що за прокляття?

— Дуже давнє. Те, яке наклали на лучника з «Балади про лучника та лисицю».

— Ну ж бо вгадаю: ти лисиця мого брата. — Тіберій вищирився. — Просто ідеально. Аполлон живий, а ти скоро помреш.

Він нарешті схопив запропонований буханець і почав зі смаком жувати хліб.

— Є дещо, про що я не сказала, — додала Євангеліна. — Якщо твій брат вполює мене, він теж помре. Аполлон і я пов'язані. Будь-яка рана, яку я отримаю, з'явиться й на ньому.

— Мені байдуже, — відповів Тіберій.

Але Євангеліна не могла повірити, що він справді такий бездушний, яким хоче здаватися. Вона знала, що він любить Аполлона. Вона бачила, як він ридав, як його розривало від горя через смерть брата.

Євангеліна поставила кошик і дістала золотий ніж. Відсунувши плащ, вона закасала задовгий рукав сукні.

— Що ти робиш? — ошелешено спитав Тіберій, коли Євангеліна приклала лезо до руки й вирізала на своїй шкірі три слова.

«АПОЛЛОНЕ, ДЕ ТИ?»

Порізи були неглибокі, легкі подряпини, не до крові. Євангеліна навіть не відчувала болю, бо з напруженням чекала, коли Аполлон відповідь і Тіберій повірять усьому, що вона йому щойно сказала.

— Ти геть здуріла? — запитав Тіберій.

— Дивися. — Євангеліна охнула, коли з'явилася перша літера. Аполлон не просто подряпав її шкіру: він вирізав свою відповідь так, що виступила кров.

«НЕ ШУКАЙ МЕНЕ»

Кожне слово віддавало болем. Потім запекла її друга рука, коли нові слова з'явилися вже на ній.

«Я НЕ ХОЧУ ВБИВАТИ ТЕБЕ»

Тіберій провів рукою по зблідлому обличчю.

Від слів, які написав Аполлон, тілом Євангеліни пробігли дрижаки, але вона почувалася переможно. Тіберій, вочевидь, повірив їй, і вигляд у нього був наляканий.

— Якщо Аполлонові вдасться вполювати мене, він помре — цього разу насправді, і ти назавжди втратиш брата. Але якщо допоможеш мені зняти з нього закляття, ти повернеш собі брата, а я подбаю про те, щоб тебе звільнили. — Останню фразу Євангеліна додала поспіхом і трохи пошкодувала про це, але вона мала бути якомога переконливішою.

Тіберій почухав шию, все ще спостерігаючи, як із її руки на брудну підлогу в'язниці крапає кров.

— Припустімо, я тобі повірив — що ти хочеш, щоб я зробив?

— Скажи мені, де заховані камені Арки Валорів. Я знаю, що ти боїшся того, що замкнене у Валорії, але я вірю, що знайду там щось, що дасть змогу зняти прокляття з Аполлона й зберегти йому життя. Мені просто потрібно відшукати зниклі камені арки. Будь ласка, скажи мені, де вони. Допоможи мені врятувати твого брата.

Тіберій повільно й важко вдихнув.

— Ні.

— Як це, ні?

— Я тобі відмовляю. Я не маю наміру робити те, про що ти просиш. Все це нічого не змінює, Євангеліно. Я радше спостерігатиму, як ти помреш, ніж допомагатиму тобі знайти камені.

Вона не могла повірити тому, що чує.

— Як ти можеш таке говорити? Це життя твого брата.

Очі Тіберія оскляніли, але голос був рішучий.

— Я вже оплакав його смерть, і краще одна його смерть, ніж смерті тисяч людей і кінець Великої Півночі, такої, як ми її знаємо, що й станеться, якщо ти відімкнеш цю арку, Євангеліно Фокс.

— Ти не можеш цього знати.

— Я знаю більше, ніж ти. Що тобі взагалі відомо про камені, які ти шукаєш? Це не просто шматки скелі. І їх заховали не тільки для того, щоб арка залишалася замкненою. Ці камені можуть кликати один одного. Вони прагнуть возз'єднатися, і коли востаннє всі чотири

камені зібрали в одному місці, один із Великих домів було зруйновано. Я бачив руїни — я відчував, як камені висмоктують із них сили. Навіть якщо просто зібрати їх разом, це може призвести до катастрофи. — Крізь ґрати Тіберій зустрівся з нею очима, і його погляд усе ще був скляний і похмурий. — Я люблю свого брата, але його життя не спокутує цього ризику. Якщо в тебе є серце, нехай він поцілить у нього стрілою. Перетворіться на ще одну трагічну північну баладу й захистіть нас від сили, замкненої у Валорії.

19

Євангеліна вирішила, що ліс зачарований. Вона мала б помітити це раніше — аромат соковитої зелені дерев був трохи засолодкий, ніби сніг змішали із цукром, перш ніж усіяти ним хвою та листя.

Їй подобався цей запах, але вона залюбки проміняла б його на звичайний, не зачарований сніг, аби тільки ліс припинив постійно змінюватися.

Євангеліна не знала, скільки часу вже йшла стежкою. Це була та сама стежка, якою вона дісталася до Вежі, тільки замість того, щоб привести її назад до підземного замку Хаоса, стежка все в'юнилася й в'юнилася поміж деревами. Небо над нею багряніло. Скоро настане ніч, і Євангеліні стало моторошно від думки, що тоді вона тут остаточно заблукає.

На додачу до всього її подорож була марна. Як же вона помилялася. Навіть зараз важко було повірити, що любов до брата в Тіберія затьмарило давнє пророцтво.

Вона ніколи не розкаже про це Аполлону... Якщо зможе його врятувати.

Її подих вихоплювався з рота сивими струменями. Вона опустила погляд на слова, вирізані на руці: «Я НЕ ХОЧУ ВБИВАТИ ТЕБЕ».

Позаду неї зашелестіло листя, закаркав птах, і Євангеліна здригнулася.

Вона хутко дістала золотий кинджал із кошика, виставила його просто себе й обернулася.

— Привіт, Єво. — З-поміж запорошених снігом дерев вийшов Люк, блиснувши усмішкою, яка була б хлоп'ячою, якби не гострі ікла.

— Що ти тут робиш? — запитала Євангеліна. Їй відлягло від серця, що це був не Аполлон, але ножа вона не опустила. Можливо, на Люкові й не було чарів, які спонукали б його полювати на неї, але в останні дві зустрічі він намагався її вкусити.

— Ніж тобі не знадобиться. — Люк закопилів гарненькі вуста. — Я прийшов попросити пробачення за той день. Я не хотів тебе вкусити. Ну, гаразд... Я хотів тебе вкусити, але не хотів тебе кривдити. Я за тобою скучив. — Він дивився на неї крізь вії, золоті цятки в його очах мерехтіли в темряві.

Її серце затріпотіло. Як прикро, що воно й досі так реагує на нього. А може, на неї так впливали вампірські чари, а не принади самого Люка.

Вона не знала, коли саме перестала кохати Люка. Насправді вона не пам'ятала моменту, коли розлюбила його. Просто її любов до Люка зникла разом із тією дівчиною, якою вона була раніше. Тією, яка вірила, що перше кохання, справжнє кохання та кохання на все життя було одне й те саме.

Раніше вона гадала, що кохання схоже на будинок. Звівши його, людина залишалася жити в ньому назавжди. Але тепер їй здавалося, що воно більше нагадує війну, де раз у раз з'являються нові вороги та насуваються нові баталії. Виграти в коханні для неї означало не так перемагати в битві, як продовжити боротьбу й бути готовою померти за кохану людину знову й знову.

Тривалий час Люк і був такою людиною. І попри те, що він більше не був її коханим, все одно, коли вона дивилася на нього, то легко могла уявити, що він міг би стати ним знову.

Люк зробив крок до неї, закоплені губи вигнулися в лукавій, до болю знайомій усмішці. Останнім часом усе навколо було чуже. Вона так довго просиділа в бібліотеці Хаоса на самоті, що тепер, поруч із Люком, навіть у темному лісі, їй стало напрочуд тепло.

— Знаєш, — прошепотів він, — укус — це майже як поцілунок, тільки краще, якщо все правильно робити. — Люк повернув голову й потягнувся до її шиї.

— Ні! — Євангеліна вперлася обома руками йому в груди й відірвала погляд від його очей, сфокусувавшись на ночі, зірках і верхівках дерев,

спробувавши струсити із себе вампірські чари.

— А якщо тільки один кусь?

Євангеліна гнівно подивилася на нього.

Люк зітхнув.

— Єво, ти мене вже зовсім не любиш?

На мить Євангеліна розгубилася. Вона думала, що він просто хотів її вкусити. Але дивлячись на Люка зараз, бачила тінь самотності на його безсмертному обличчі. Вампірське життя, вочевидь, виявилось не таким, як він того очікував.

Люк подивився на нічне небо. Єдине небо, яке він міг бачити тепер, коли став вампіром. Там була жменька зірок, розсипаних, як коштовне каміння з розірваного намиста, і молодий місяць, який ніколи не дарував сонячного тепла, а лише глузливо посміхався своїм гострим серпом. Євангеліна не могла уявити собі, як це ніколи не виходити на вулицю вдень. Вона подумала, чи не цього він насправді шукав. Не її, а шматочок сонячного світла. Частинку його минулого, за яку він міг би триматися.

Вона думала, що перетворення на принца зробить його щасливим — принаймні на якийсь час. Та це, либонь, потребувало забагато зусиль і дарувало замало розваг. Хоча було важко уявити, що королівська рада насправді довірить Люкові ухвалювати якісь важливі рішення.

— Що ти тут робиш, Люку?

— Я чув, як охоронці казали, що бачили тебе біля Вежі, тож я вислизнув, щойно смеркло. Я шукав тебе, щоб спитати, чи ти не хочеш піти зі мною на вечірку.

— Я не можу.

— Ти навіть не знаєш, що це за вечірка. — Люк поліз у задню кишеню й витяг запрошення на золотому папері з написом блискучим білим чорнилом, таким яскравим, що вона змогла прочитати його в місячному світлі.

Угорі були надруковані слова «Веселоці, вітха й весілля».

— Це костюмований бал. — Люк пограв бровами. — Усі Великі дома будуть там, тобі сподобається...

Люк говорив далі, але всю увагу Євангеліни привернув лист, що виявився запрошенням на заручини ЛаЛи.

Сьогодні вранці, коли вона побачила статтю про вечірку, перше слово в назві було змазане, але тепер, перечитуючи запрошення, вона зрозуміла, що слово це було «веселощі».

Одне воно не переконало б її, що на вечірці міг бути камінь веселощів, але потім вона згадала, як Люк сказав, що там будуть присутні всі Великі доми. І в неї виникла шалена ідея.

Згадавши, скільки Великі доми отримали після падіння Валорів, вона подумала, що саме вони й заховали зниклі камені арки. І тепер їй стало цікаво, чи не візьмуть вони їх із собою на цю вечірку. Вона згадала слова Тіберія: «Ці камені можуть кликати один одного. Вони прагнуть возз'єднатися».

Можливо, на балу в ЛаЛи втрачені камені знову зберуться всі разом. Від цієї думки всередині неї заклопотіло радісне передчуття. І Євангеліна вирішила, що має потрапити туди.

— Дякую тобі! — Вона поцілувала Люка в щоку.

Той лукаво усміхнувся.

— Це означає «так»?

На мить їй хотілося сказати «так», здебільшого для того, щоб подразнити Джекса. Але зрештою вона відповіла Люку:

— Ні, але дякую за запрошення.

Перш ніж він встиг заперечити або ще раз запропонувати їй вкусити, Євангеліна поквапилася геть від нього, сподіваючись, що ліс нарешті дасть їй змогу втекти.

20

Коли Євангеліна повернулася до підземного замку, Хаоса там не було. Вона подумала, що той вирушив на її пошуки, але поряд не було нікого, хто міг би підтвердити її здогадку.

Вона підозрювала, що Хаос попередив своїх підданців про наслідки, якщо з нею щось станеться. Вона бачила тут інших вампірів тільки в перші дні, а далі — самого Хаоса. Звісно, Євангеліна й не намагалася їх знайти. Зараз вона шукала Хаоса лише тому, що хотіла попросити його дати їй карету, щоб відвідати вечірку ЛаЛи. Утім це могло почекати до завтра.

Не знайшовши Хаоса в його кабінеті, Євангеліна пішла спати.

Через деякий час крізь сон їй здалося, що вона почула, як він увійшов, — вона справді когось почула. Але коли розплющила очі, нікого в її покоях не було.

Покої були порожні й холодні, але Євангеліна не могла позбавитися відчуття, що кілька секунд тому хтось навідувався до неї.

***

Наступного дня, щойно посутеніло, Євангеліна рушила до кабінету Хаоса. Вона мало не пританцьовувала від думки, що невдовзі покине це місце, і якщо все піде добре, то знайде камені, які допоможуть їй зняти прокляття з Аполлона.

Згадавши про Аполлона, вона потерла зап'ястя в тому місці, де під рукавом були вирізані ним слова. Неглибока рана більше не боліла, але

вона відчувала важкість у грудях, повертаючи за ріг до майданчика для ігор.

І...

Джекс.

Вона зашпорталася, перечепившись об кам'яну підлогу.

Він був за кілька кроків від неї, сидів на ігровому майданчику за полірованим дерев'яним столом із дошкою для шашок, наполовину вкритою червоними й чорними фігурами. Над ним висіла клітка, наповнена воцаними свічками, які кидали вохристе світло і на фігури, і на гарненьку дівчину, з якою грав Джекс.

Дівчина вистукувала нігтями по столу, кокетливо закусивши губу, і час від часу відривала очі від дошки, щоб пустити бісики в Джекса.

Той розвалився в чорному оксамитовому кріслі, наче примхливий принц. Золотаве волосся виблискувало у світлі, пасма були недбало розчесані, ніби не гребінцем, а то дівчина щойно провела по них пальцями.

Євангеліну охопили дивні емоції — вона не була впевнена, що саме відчуває. Це достоту були не ревності. Джекс зі змученим виглядом пересував червону шашку дошкою. Втім, якщо Джекс так нудгував, чому він не пішов до Євангеліни? І взагалі, планував він повідомити їй, що повернувся?

Євангеліні не подобалося, що це її непокоїло. От і добре, що Джекс не пішов до неї. Проте, побачивши його тут, вона відчула себе маленькою та нікчемною.

Вона гадала, що понад усе Джекс хотів відімкнути Арку Валорів, але спершу він утік і залишив її саму, а тепер сидів і грав у шашки.

Джекс навіть не дивився в її бік.

— Я також граю в шахи.

Євангелініні щоки запалали. Вона не збиралася посилати йому цю думку.

— Я просто здивована. Не думала, що ти граєш в ігри, де нікому не треба робити боляче.

— Ой, є ж іще одна гра, — вставила дівчина. — Та, де треба...

— Ти можеш іти, — перервав її Джекс.

Дівчина так і застигла з розтуленим ротом.

— Ти... я... ти... — пробелькотіла вона, закопилівши губи, а потім вираз її кругленького личка затьмарився.

За мить вона підвелася й тихо покинула майданчик.

— Не можна так робити, — мовила Євангеліна.

— І чому ж це? — Джекс відкинувся на спинку крісла й ліниво дивився на неї. Його вбрання було таке ж недбале, як і його поза: напіврозстебнутий темно-синій оксамитовий дублет, брудно-сірі штани, приспущені на низькому поясі, потерті шкіряні черевики з пряжками. — Хочеш, щоб я її повернув?

— Ні, — занадто швидко відповіла Євангеліна.

Кутик Джексового рота поліз угору.

— Лисичко, ти ревнуєш?

— Зовсім ні... Мені просто не подобається, коли ти використовуєш свою силу, щоб контролювати людей.

— Раніше ти сама мене про це просила.

— На те була серйозна причина.

— Гадаю, ти зробила б Півночі неабияку послугу, якби позбавилася своєї зведеної сестри, але цю помилку ми можемо виправити пізніше.

— Джекс катав чорне яблуко вздовж краю столу. — Ти чогось хотіла? Чи лише моєї уваги?

На його щоці з'явилася ямочка, а рот вигнувся в глузливій посмішці.

За цим Євангеліна геть не скучила.

— Ти не в тієї дівчини питаєш, Джексе. На відміну від неї, я знаю, що ніяке ти не божество.

— Але молитися до моєї церкви прийшла саме ти. — Він закинув ноги на стіл. — Що ти там казала? «Я знаю, ти розумієш, що таке розбите серце». — Він тихо розсміявся.

Євангеліна відчула, як щоками в неї пішли червоні плями, від чого Джекс загиготів ще дужче.

— Вочевидь, я помилялася, — відповіла вона.

Вона також була страшенно наївна, коли вірила, що Джекс може зрозуміти людські почуття чи непокоїтися за когось, крім самого себе.

Євангеліна не сказала цього вголос. Вона просто розвернулася, щоб піти. Вочевидь, вона була не в собі, коли трохи сумувала за ним.

— Стривай. — Джекс підхопився з місця й узяв її за руку. — Що це?

Вона спробувала вирватися, але пальці Джекса були напрочуд швидкі. Він відсунув край її рукава, відкривши передпліччя з грубо вирізьбленими Аполлоном словами: «Я НЕ ХОЧУ ВБИВАТИ ТЕБЕ».

Ніздрі Джекса роздулися.

— Здається, твій чоловік зовсім розучився писати любовні листи.

— Це дрібниці. — Євангеліна смикнула руку. Але Джекс був значно сильніший.

Він одним рухом притягнув її до себе. Так близько, що раптом вона побачила деталі, яких не помічала раніше. Сорочка під його дублетом була пожмакана, а під очима в нього залягли темні кола. Що ж саме він робив останні десять днів?

— Де ти був? — запитала вона.

— Я вбивав невинних дівчат і топив цуценят.

— Джексе, це не смішно.

— Як і те, що вирізано на твоїй руці. — Він зиркнув на напис. — Коли це сталося?

Євангеліна стиснула губи.

Якщо Джекс так засмутився через її рани, вона навіть думати не хотіла про те, як він відреагує, якщо вона скаже йому, що отримала їх під час відвідин Тіберія. Джекс тоді прикує її до однієї зі стін, щоб вона більше нікуди не ходила.

Їй потрібно було відволікти його чимось іншим.

Євангеліна нарешті вирвала руку, дістала газетну вирізку, у якій згадувалося про святкування заручин ЛаЛи, і ткнула йому до рук.

Джекс глянув на статтю, і його обличчя посурорішало.

— Ні. Ти не підеш на вечірку в домі Слотервудів.

— Не тобі це вирішувати. — Євангеліна ткнула пальцем у сторінку. — Я знаю, що перше слово розмазалося, але це «веселоці», як у камені веселоців!

— Це не означає, що там будуть камені.

— Але я гадаю, що вони там будуть. Бачиш, тут пишуть, що будуть присутні члени всіх Великих домів? У мене є теорія, що камені арки приховали поміж себе Великі доми й що вони візьмуть їх із собою на вечірку.

Джекс зверхньо подивився на неї.

— Навіть якщо твоя здогадка, що камені у Великих домів, слухна, навіщо їм брати їх із собою?

— Поки тебе не було, я дізналася, що камені кличуть один одного — вони прагнуть возз'єднатися. Коли Хаос показав мені камінь удачі, я відчула його силу й жадала його понад усе на світі. Тому думаю, що той, хто володіє ними, носитиме їх із собою, щоб не випускати з поля зору.

Джекс почесав підборіддя. Схоже, він не був категорично проти цієї ідеї, але й не дуже їй радів.

— Хаос не повинен знати, що ми поїдемо до Слотервудів.

— Чому?

— Бо якщо він довідається про це, то не відпустить нас. — Джекс зім'яв газету в руці. І Євангеліні здалося, що його пальці тремтіли, але вона не була в цьому впевнена.

— Що не так із домом Слотервудів?

— Це через дім Слотервудів ми всі опинилися в цій халепі, Лисичко.

21

Євангеліна не знала, що саме Джекс сказав Хаосу про їхні плани. Але наступного вечора в її спальні з'явилися елегантні сукні, черевички, капелюхи, плащі й прикраси на будь-який смак — багато рожевого шовку й кремового атласу з вишитими вручну квітами.

Дивлячись на все це, Євангеліна несподівано відчула докори сумління за те, що вони приховали правду від Хаоса.

Коли Євангеліну заразили вампірською отрутою, той тримав її, щоб вона не випила людської крові й не завершила перетворення на вампіра. Вона так і не подякувала йому, бо їй досі було ніяково через те, як їхні тіла перепліталися тієї ночі. І вона не знала, що й думати про те, як Хаос розгладив її спідню сорочку перед тим, як піти. Він, звісно, був монстром, але, мабуть, був також і джентльменом. Джентльменом-монстром.

Чому він був би проти їхнього візиту до Слотервудів? Вона ще раз спробувала знайти відповідь у бібліотеці, але хутко згадала, що книжок про дім Слотервудів там немає, і, коли вона вперше запитала про це Хаоса, той змінив тему.

Вона просила Джекса пояснити, що саме він мав на увазі, коли казав: «Це через дім Слотервудів ми всі опинилися в цій халепі». Але той відмовлявся говорити на цю тему, і Євангеліна з подивом зрозуміла, що він робив це заради Хаоса. Їй було складно уявити, що Джекс здатний на вірність і дружбу. Значно легше було повірити, що той геть безпринципний. Проте, пам'ятаючи, як сильно Джекс віддавався своїм

почуттям, вона гадала, що коли б він був вірний комусь, то залишився б таким до смерті.

Від цієї думки їй спиною пробігли дрижаки, і Євангеліна заходилася знову збирати речі. Вранці вона поїде з Джексом у дім Слотервудів, а їй ще потрібно було спакувати валізу.

Вона обрала рожеву оксамитову сукню з підкладкою з білого хутра, подумавши, що та добре пасуватиме для прогулянки в кареті. І тут вона помітила на краю ліжка книжку з лавандовою палітуркою — «Зліт і падіння Валорів — першої славетної королівської родини Великої Півночі».

Принаймні так мала читатися ця назва. Позолочені літери спалахували й розсипалися, наче феєрверк. Відтоді як Хаос дав їй цю книжку понад тиждень тому, зміст постійно змінювався; щодня вона намагалася почитати її, але літери занадто метушилися. Тільки тепер це були не лише кілька літер — увесь заголовок розпадався й складався в назву дуже знайомої їй казки.

Євангеліна відклала оксамитову сукню й узяла книжку до рук. На обкладинці тепер миготіли слова «Балада про лучника та лисицю», переплітаючись із зображеннями лучника та лисиці.

Вона застигла, чекаючи, що назва знову зміниться, але цього разу та була нерухома.

— У яку гру ти граєш? — запитала вона.

Обкладинка залишилася такою ж. Хоча їй здалося, що вона бачила, як лучник на ній підморгнув, ніби запрошуючи її розгорнути книжку. На хвилину їй спало на думку, що, напевно, змінилася не тільки обкладинка. Що, як історія всередині також змінилася?

Якщо ця чарівна книжка насправді перетворилася на «Баладу про лучника та лисицю», то чи не було там чогось корисного про прокляття, яке наклали на Аполлона?

Євангеліна не могла зрозуміти, чому вона не подумала про це раніше. Джекс так наполягав, що Аполлонові нічим не зарадиш, окрім як відмиканням Арки Валорів, що їй і на думку не спадало шукати щось інше. Але що коли в оригінальній легенді було простіше рішення щодо того, як зняти прокляття лучника?

Усередині неї зажевріла надія. Євангеліна сіла на край ліжка й розгорнула книжку.

На жаль, обкладинка таки виявилася оманною. На першій сторінці був портрет суворого юнака й вишуканої дівчини. Внизу був підпис «Вендженс Слотервуд та його прекрасна наречена».

Вочевидь, книжка грала з нею злі жарти, але Євангеліна не відклала її. Кілька хвилин тому вона думала про дім Слотервудів, і цей томик, здавалося, почув її.

Вона продовжила вивчати зображення. Вендженс був гарний, але в очах зачаїлося щось недобре. Його наречена була надзвичайно вродлива, але там не було зазначено її імені.

Євангеліна перегорнула сторінку й знайшла другий портрет Вендженса. Тут він здавався старшим і ще похмурішим, ніж на попередній ілюстрації, а поруч із ним була інша жінка, Глендора Редторн. Вона була не така гарна, як її попередниця, але підпис був такий самий: «Його прекрасна наречена».

Євангеліна здивувалася, навіщо йому дві наречені. Що сталося з першою?

Вона знову перегорнула сторінку, щоб дізнатися більше про Вендженса та решту Слотервудів, але там був уже інший, не пов'язаний із цими портрет: «Шанобливі доньки дому Дарлінгів».

На наступній сторінці була група молодих паничів.

Мабуть, ця книжка була не лише про Слотервудів. Це був якийсь довідник із портретами аристократів.

Розчарована, Євангеліна вирішила була повернутися до зборів. Але на наступній сторінці натрапила на зображення трьох юнаків, що стояли біля дерева, на якому висіла мішень для стрільби з лука. У одного з них був доброзичливий вигляд, другий, вочевидь, мав високе походження, а третій був викапаний Джекс.

Вона вся вкрилася сиротами. Одяг на Джексові був незвичний, ніби з іншої епохи, він нагадував їй про часи, коли не всі дороги ще були нанесені на мапи, а величезні простори світу лишалися недослідженими. Втім вродливе обличчя Джекса неможливо було сплутати ні з яким іншим.

Її погляд метнувся до низу сторінки.

Євангеліна відчула, що несвідомо затамувала подих, шукаючи ім'я Джекса, але там був лише напис: «Меррівудська трійця».

У книжці члени меррівудської трійці поставали пройдисвітами. Це були принц Кастор Валор, Лірик Меррівуд — син лорда Меррівуда — і безіменний лучник. Вона підозрювала, що останній міг бути тим самим лучником із «Балади про лучника та лисицю».

Євангеліна знову взялася роздивлятися ілюстрацію, щоб з'ясувати, ким із цих трьох був Джекс.

Юнак, що стояв біля Джекса, мав привітний вигляд — у нього була смаглява шкіра й найтепліша усмішка, яку вона коли-небудь бачила, і стріла в руці. Це нашттовхнуло Євангеліну на думку, що він либонь і був лучником. Але вона відразу згадала, що на всіх цих історіях лежить закляття. Чи діє воно на малюнки, Євангеліна не знала, але вирішила не відкидати такої можливості.

Другий молодик був вищий за свого доброзичливого приятеля, десь такого самого зросту, як і Джекс. Він гордовито задирав підборіддя, ніби вважав себе кращим за інших, і Євангеліна могла його зрозуміти. Юнак був до болю вродливий. Такий красень, що вона задумалася, чи не був він чимось більшим, ніж просто людиною.

Зазвичай таке враження на неї справляв Джекс, але в цій версії Джекс не здавався безсмертним. Євангеліна ніколи не думала, що раніше він був звичайною людиною, та якщо він належав до меррівудської трійці, то, вочевидь, колись так воно й було. І людськість йому личила — а може, йому просто личив щасливий вигляд.

На картині Джекс підкидав звичайне червоне яблуко й сміявся так, що все його обличчя світилося. Євангеліна ніколи не бачила його таким щасливим, і тепер все гадала, чому так сталося.

— Лисичко! — Почувся стукіт у двері та голос Джекса.

Євангеліна здригнулася й мало не звалилася з ліжка, коли той зайшов до кімнати. Він був неймовірно схожий на портрет з ілюстрації, але цей Джекс викликав зовсім інші почуття. Ніби скульптор взяв ніж і вирізав усю м'якість із нього колишнього.

— Ти витріщаєшся на мене. — Рот Джекса викривився в посмішці.

Щоки Євангеліни миттєво почервоніли.

— Ти увірвався до мене в кімнату.

— Я постукав і покликав тебе, і... — Він замовк.

Його погляд зачепився за книжку в неї у руках. Його очі запалали темним сріблом. І миттєво згасли, ніби це була банальна гра світла. А може, він побачив ілюстрацію? От тільки та раптово зникла. Усі сторінки були порожні.

Обкладинка книжки теж була порожня, золотий шрифт щез, і вона не знала, що саме побачив Джекс.

— Екіпаж прибуває за пів години, — стримано мовив він. — Забудь ці сумні історії та дозбирай речі.

«Сумні історії». Джекс, вочевидь, бачив не ту ілюстрацію, на яку дивилася вона.

— Стривай. — Євангеліна показала йому порожню сторінку, наче малюнок міг з'явитися знову. — Я бачила в цій книжці твій портрет.

У кутиках блакитних очей Джекса з'явилися веселі зморшки.

— Тепер я ввижаюся тобі в казках. Мені вже час хвилюватися, що ти мною одержима?

— Ні, — вперто відповіла вона, не збираючись ніяковіти. — Це був ти. Ти був одним із меррівудської трійці!

Джекс зітхнув, веселість змінилася на щось схоже на занепокоєння.

— Те, що ти бачила в цій книзі, було ілюзією. Усі учасники меррівудської трійці давно мертві, і я ніколи не був одним із них.

— Я знаю, що бачила.

— Звісно, знаєш. Але це не означає, що ти можеш цьому довіряти. Ці історії, малюнки, усі вони брешуть.

— Як і ти, — заперечила Євангеліна.

Втім, хай як було їй неприємно це визнавати, він мав рацію. Обкладинка цієї книжки щойно змінилася просто в неї перед очима — двічі, а потім її вміст повністю зник, — тобто те, що вона бачила, було більш ніж підозріле.

Але якщо Джекс говорив правду, чому кісточки його пальців раптом стали такими ж білими, як яблуко у нього в руці?

Частина II

Недобрі історії

22

У Джекса була карета, як у справжнього лиходія. Вона була гладенька, матово-чорна, ідеальна, щоб змішатися з тінями в темних алеях, але золоте оздоблення навколо вікон і коліс робило поїздку в ній несподівано заманливою.

Це був не той самий екіпаж, у якому вони подорожували раніше, коли вона марно сподівалася, що Джекс зніме любовне закляття, яке наклав на Аполлона.

Усередині підлогу карети вкривав розкішний чорний килим, на сидіннях лежали високі оксамитові подушки, стіни були чорні й лаковані, а вкриті інеєм вікна обрамлені золотим візерунком у формі в'юнких колючих гілок.

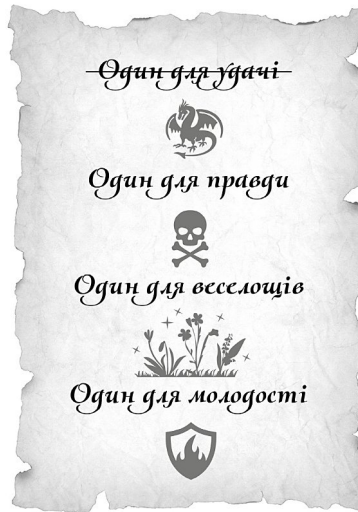
На Євангеліні була рожева оксамитова сукня, яку вона підбрала вчора ввечері, і настрої у неї був особливо райдужний.

Замок Слотервудів був розташований на відстані дня подорожі на схід від Валорфелла, і що далі вони з Джексом їхали, то холодніше ставало. За вікнами був казковий пейзаж із білосніжної криги й світло-блакитних птахів, крила яких під час польоту відливали бузковим інеєм.

Вона хотіла спитала в Джекса, що це за птахи й де вони їхали зараз, але той заснув.

Його золотава голова схилилася на вікно й трохи погойдувалася, коли карету трясло на вибоїнах у дорозі. Намагаючись не задивлятися — вона б не здивувалася, якби Джекс відчув це навіть уві сні, —

Євангеліна витягнула аркуш із підказками, який знайшла в бібліотеці Хаоса.

Навпроти неї Джекс поворушився.

Євангеліна повільно відвела очі від сторінки й побачила, як його плечі здригнулися, ніби Джексові снівся поганий сон.

Вона на мить замислилася, що саме може не давати йому спокою. Якось Джекс розповів їй історію дівчини, що змусила його серце забитися знову, — єдиної, хто вижила після його смертельного поцілунку. Вона мала бути його судженою, але натомість вдарила його ножем у серце й обрала іншого. Тоді Євангеліна подумала, що це й була найбільша трагедія в житті Джекса, але тепер вона здогадувалася, що його минуле приховувало ще глибші рани.

Євангеліна знову пригадала зображення меррівудської трійці. Джекс стверджував, що всі вони померли й що книжки брехали. Але вона не могла позбутися думки про те, що Джекс був одним із цих трьох.

Якби тільки вона знала про них більше. Все, що їй було відомо, це те, що Лірик Меррівуд був сином лорда.

Ім'я лучника там не було, але її все одно не полишала думка, що він був тим самим лучником із «Балади про лучника та лисицю».

А ще там був принц, Кастор Валор.

За переказами, усім Валорам відрубали голови. Але якщо комусь і вдалося б уникнути смерті, то це достоту був би Джекс. І якщо Джекс був єдиним Валором, який залишився серед живих, якщо він бачив, як убили всю його родину, то, звісно, це морально знищило б його. Це також пояснило б, чому він хотів відімкнути Арку Валорів — як один із Валорів, він краще за всіх знав би, що саме замкнене у Валорії.

Джекс повернув голову й чи то зітхнув, чи то застогнав. Він прокидався.

Євангеліна відвернулася до вікна, щоб він не побачив, перш ніж розплющить очі, що вона задивлялася на нього.

Пейзаж зовні змінився. Вона подумала, чи не звернули вони не туди. Кучугури й птахи зникли. Блакитне небо затягнуло каламутною сірістю, а сніг на землі перетворився на сльоту.

Якось у батьковій крамниці химерностей Євангеліна відкрила один гарненький ящик із книжками казок, привезених із Кригокраїх островів. У них були шкіряні палітурки приємного м'ятого кольору з рожево-золотим тисненням і дивними орнаментами. Їй так кортіло розгорнути їх і подивитися, що за історії ховаються всередині. Але всередині був лише попіл, наче хтось підніс сірника до центру сторінок і спалив кожне слово.

Це місце нагадувало їй ті книжки, але замість слів тут знищили увесь колір, усі почуття й надії: зелень хвої на деревах, червона фарба на дверях і синь бруківки — усе поблякло. Навіть білизну снігу наче змило, перетворивши її на сірий колір відчаю.

Здалеку здавалося, що колись тут було містечко, а тепер залишився лише кістяк мертвих хат і занедбані уламки громадських будівель. Дорога також змінилася, стала вибоїстою та крутою, карету трясло, коли та рухалася лісом зі скелетів дерев без листя.

Євангеліна здригнулася. До цього моменту вона не відчувала, що всередині екіпажа стає дедалі холодніше. Нагріті цеглини біля її ніг вистигли й тепер були наче лід. Вона спробувала щільніше загорнутися в плащ, але це не допомогло. Холод здавався живою істотою. Крізь щілини навколо дверей просочувався туман, який ледь відчутно

пахнув тлінням. Він оповивав її черевики та морозив пальці ніг, поки карета підскакувала на вибоїнах у дорозі, мало не скидаючи її із сидіння.

— Не хвилюйся, Лисичко, це просто таке місце, — мовив Джекс, але в його голосі не було звичної самовпевненості.

— Де ми? — поцікавилася Євангеліна. Її голос звучав хрипко — перелякана істота, якій хотілося завісити штори й відвести погляд. Проте вона не могла відірвати очей від тривожного пейзажу.

Поки екіпаж торохкотів собі далі, поселення зникло й певний час навколо не було нічого, крім обвуглених залишків дерев. Їй здалося, що вона угледіла заїжджий двір, але той був занадто далеко, а потім вони під'їхали до вивіски, від якої в неї перехопило подих.

ВІТАЄМО У ВЕЛИКОМУ МАЄТКУ МЕРРІВУДІВ

Вивіска була так само занедбана, як і все інше навколо, потріскана й вицвіла, і така ж безрадісна, як і почуття, що здіймалося всередині Євангеліни. Її щоки змокли від сліз. Вона ніколи не була тут раніше, але вивіска нагадала їй про те, як у книжці описували дім Меррівудів. Меррівуди були веселими, щедрими людьми, а їхній маєток був місцем тепла й любові. Але все, що залишилося від цього будинку, — це каркас колись розкішних сходів, які вели з величезної купи попелу в нікуди.

— Ось і відповідь на твої запитання про меррівудську трійцю, — похмуро промовив Джекс.

— Це вони зробили? — уточнила Євангеліна.

— Ні. Це тут усі вони загинули.

Джекс відвернувся від вікна. Він не дивився на Євангеліну, але та побачила, що світло зникло з його очей. Погляд став таким же сірим, як і світ за вікном.

Євангеліна не знала, чи справді Джекс міг відчувати людські емоції, чи це просто так на нього діяло це жахливе місце.

Тоді вона згадала слова Тіберія про камені арки: «Я бачив руїни — я відчував, як камені висмоктують із них сили. Навіть якщо просто зібрати їх разом, це може призвести до катастрофи». Тоді Євангеліна не схотіла йому вірити. Вона вже тримала один із каменів у руках і відчувала його силу, але ця сила не була аж така руйнівна. Але що ще могло спричинити таке спустошення? Що було таке потужне, щоб знищити не тільки саме місце, але й усю надію та радість у ньому?

— Що тут сталося? — запитала вона. — Це той самий великий дім, який був зруйнований каменями Арки Валорів?

Джекс глипнув на неї.

— Де ти почула цю історію?

— Мабуть, прочитала десь у книжці.

— Неправда. — Його губи стиснулися в тонку лінію. — Це риторика Протекторату. Камені тут ні до чого. Вони могутні, але в цих руїнах винні не вони.

— Звідки ти знаєш?

— Бо знаю, що тут насправді сталося.

Євангеліна змахнула сльози з очей і з підозрою подивилася на Джекса.

Він засміявся у відповідь.

— Ти трохи переграєш. Якщо не віриш мені, то, може, просто спитаєш, що саме сталося?

Євангеліна йому не повірила. Джекс геть не любив ділитися інформацією. Втім вона однаково скористається цією нагодою, щоб розпитати його.

— Що ж сталося насправді?

Він відвернувся до вікна. На мить Євангеліна подумала, що Джекс не відповість. Потім він сказав несподівано глухим голосом:

— Лірик Мерривуд, син лорда Мерривуда, мав нещастя закохатися в Аврору Валор.

Євангеліна вже знала, хто такий Лірик Мерривуд. І, звісно, вона чула про славнозвісну Аврору Валор, найвродливішу дівчину на світі.

— Лірик, — продовжував Джекс тим само здавленим голосом, — був єдиним сином лорда Мерривуда й надто добросердим, щоб зрозуміти,

що покохати Аврору було помилкою.

— Чому це було помилкою? — запитала Євангеліна. — Я думала, що Аврора вродлива, мила й добра, саме така, якою і має бути принцеса. — Останні слова пролунали дещо їдко, і Євангеліна зрозуміла, що відчуває несподівану неприязнь до Аврори, хоча, як вона знала, та не вчинила нічого лихого, окрім як була ідеальна в кожній оповідці.

— Тобі вона не подобається, — здогадався Джекс.

— Таких людей просто не буває.

— Лірик, звісно, так не вважав, — відповів Джекс тоном, з якого не було зрозуміло, чи погоджується із цим він сам. — Він був так шалено закоханий у неї, що геть не зважав на один небезпечний факт — що вона була заручена з Вендженсом Слотервудом.

— То це Аврора була його майбутньою нареченою! — вигукнула Євангеліна.

Джекс скося подивився на неї.

— Я так і сказав.

— Знаю, просто трохи розхвилювалася, бо бачила зображення Вендженса в книжці, але імені його нареченої там не було.

Джекс, здавалося, трохи здивувався, а потім продовжив:

— Лірик казав, що заручини не мають значення, бо між ними не було кохання: Аврору обіцяли Вендженсу в дружини від самісінького народження. Батько Вендженса, Бейн, був найближчим другом і союзником Вульфрика Валора. Отже, коли Вульфрик став королем, він пообіцяв, що одна з його доньок вийде заміж за старшого сина Бейна. Аврора намагалася розірвати заручини, щоб побратися з Ліриком, але батько не дозволив. Вульфрик стверджував, що вона була дурним дівчиськом, яке нічого не знає про кохання. — Джекс скривився, і знову неможливо було зрозуміти, що про це думав він сам. — Аврора знала, що переконати Вульфрика не зможе. Тож сказала батькові, що піде на шлюб із Вендженсом. Але вранці в день весілля вона втекла. Саме тоді Вендженс і дізнався про її роман із Ліриком Меррівудом, і, скажімо так, Вендженс виправдав своє ім'я ¹...

Джекс замовк, а екіпаж із гуркотом мчав уперед. Сірість і руїни залишилися позаду, і вони повернулися у світ хрусткого білого снігу.

Знову вийшло сонце, залило все своїм веселим світлом і розфарбувало заледенілі дерева райдужним мерехтінням.

Джекс відвернувся від вікна, наче йому було несила дивитися на все це.

А може, він просто не хотів бачити дорожній знак попереду.

**ВИ ВСТУПАЄТЕ
НА ЗЕМЛІ
ДОМУ СЛОТЕРВУДІВ
Ласкаво просимо, якщо ви гість!
Стережіться, якщо ні...**

Євангеліна не могла уявити собі обставини, у яких зраділа б такому дороговказові. А після розповіді Джекса напис здавався особливо зловісним.

Вона нагадала собі, що на розповідь Джекса могло діяти закляття історій. Але його слова проливали світло на побачені нею два різні зображення заручин Вендженса, і Джекс говорив гладко, не добираючи слів. У його тихому голосі звучала стримана впевненість, наче він не просто чув цю історію, а сам був її учасником.

Джекс неодноразово казав їй, що йому начхати на всіх і все. Але зараз у це було важко повірити. Мабуть, саме тому він відвернув голову від світла — щоб воно не лилося на нього, оголюючи його справжні почуття.

Від цієї думки щось всередині неї зацеміло від болю. Не впоравшись зі своїми емоціями, Євангеліна нахилилася до нього й поклала свою руку поверх його.

Джекс зітхнув, ніби від розчарування.

— Не треба мене жаліти, Лисичко. Я ж казав тобі, що це місце всіх пригнічує. — Він похмуро висмикнув руку. Але не зміг приховати журбу, що залягла глибоко в очах.

Євангеліна не могла не співчувати йому. Вона знову подумала про те, що Джексові було боляче, тому що він був Кастором Валором.

Останнім із Валорів, єдиним уцілілим із королівської сім'ї, яку мешканці Півночі, здавалося, любили, а потім жорстоко вбили. Він був другом юнака, якого також убили. Але Кастора Валора не було в цій історії, як не було й третього члена меррівудської трійці — лучника.

Євангеліна могла б не розпитувати далі. Але Джекс чітко дав зрозуміти, що не хоче, щоб його жаліли. І що більше вона думала про цю історію, то більше їй здавалося, що Джекс розповів її тільки для того, щоб вона подумала, що він відкрився, і не ставила більше запитань.

— У твоїй історії не згадуються друзі Лірика — Кастор Валор і лучник. Їх теж убив Вендженс Слотервуд?

— Тільки Кастора, — без емоцій відповів Джекс. — Він був найблагородніший з усієї групи. Намагався попередити Лірика про напад, але його теж убили.

Євангеліна вдивлялася у вродливе обличчя Джекса, шукаючи ознаки того, що він бреше — проблиск чогось, що підказало б їй, що він і є Кастор, — але збагнути, про що він думає, часом було дуже важко. Єдине, про що вона здогадувалася, — це те, що він грав якусь роль у тих подіях і що з ними якимось пов'язане його бажання відімкнути Арку Валорів.

— Якщо ти не був одним із меррівудської трійці, то звідки ти все це знаєш?

— Усі, хто жив у ті часи, знали цю історію. Аврора Валор була принцесою, Кастор — принцом, а Лірик і Вендженс — синами лордів.

— А як щодо лучника?

— Він був ніким, — холодно відповів Джекс, — хіба що для лисиці він щось значив. Але я вже розповідав тобі, чим закінчилася ця історія. — Він вищирився на неї, наче хотів відлякати.

На мить вона засумнівалася, чи резонно було вважати його Кастором. Може, Джекс насправді був лучником і хотів відімкнути Арку Валорів, щоб якимось врятувати лисицю.

Ця думка мала б бути романтичною, але натомість здалася Євангеліні фальшивою.

— А тепер, — різко промовив Джекс, — моя черга ставити запитання, і я хочу знати, де ти почула ту безглузду історію про те, що камені арки зруйнували один із Великих домів.

Євангеліна завагалася.

— Ну ж бо, Лисичко, ти не можеш чекати, що я ділитимуся з тобою, якщо сама не хочеш цього робити.

— Я ходила до Тіберія, — зізналася вона.

— Що? — прогарчав він.

— О, ні — ти не маєш права сердитися. Ти кудись зник. Написав мені якусь нещасну цидулку й залишив мене саму в замку, повному вампірів.

— І через це ти вирішила піти потеревенити з людиною, яка двічі намагалася тебе вбити?

— Я нічого не знайшла в бібліотеці. Тож подумала, що він може знати, де заховані камені.

У відповідь Джекс подивився на неї так, наче хотів зупинити карету, відвести її у високу вежу, замкнути й викинути ключ.

— Він сидить у в'язниці, — пояснила вона. — Це було абсолютно безпечно.

— Він хоче твоєї смерті. Це серйозний мотив для втечі.

— Але він не втік, — наполягала Євангеліна. — Що ще мені залишалося робити? Ти сам сказав, що всі книжки брешуть.

Джекс зі злістю провів рукою по волоссю.

— Це Тіберій запропонував піти на цю вечірку?

— Ні, він відмовився допомогти, навіть після того, як я сказала йому, що моє життя пов'язане з життям його брата.

— Ти йому й це сказала? — Ніздрі Джекса роздулися. — Якщо Тіберій розповість це комусь із Протекторату, вони знайдуть і вб'ють Аполлона, щоб позбавитися від тебе.

Якусь мить Джекс мав такий вигляд, ніби сам хотів когось убити.

— Заспокойся, Джексе. Коли я відвідувала Тіберія у Вежі, у мене склалося враження, що Протекторат покинув його напризволяще. Навіть якщо я помиляюся, не думаю, що Тіберій знову наражатиме

Аполлона на небезпеку. Він не допоможе мені відімкнути арку, але він вагався. Я не вірю, що він справді хоче вбити свого брата.

— Ти занадто добре думаєш про людей, — пробурмотів Джекс. — І ти мала розповісти мені це відразу.

— Навіщо? Щоб ти його вбив?

— Так.

— Ні, Джексе. Ти не можеш вбивати людей тільки тому, що вони створюють тобі проблеми.

— А ти не можеш врятувати й себе, й інших. Як ти збираєшся дістати ці камені? — Його голос погрубів і звучав трохи злостиво. — Гадаєш, їхні власники просто віддадуть їх тобі за красиву усмішку? Якщо камені тут, то на цій вечірці вмиратимуть люди.

— Ні, я не збираюся нікого вбивати, щоб отримати камені. І ти теж цього не робитимеш.

— Тоді навіщо ми взагалі сюди приїхали? — вишкірився Джекс.

Карета перекотилася через масивний підйомний міст, що вів до замку Слотервудів, і Євангеліна нарешті спромоглася відірвати погляд від Джекса. Вона постійно нагадувала собі, що йому не можна довіряти. Звісно, він вважав, що єдиний спосіб отримати бажане — це вбити когось.

Не можна було дозволити Джексові все зіпсувати. Євангеліна знала, що йому гірко через минуле, і співчувала йому. Мабуть, він вважав, що заручини Лалі не мають жодного значення, адже Невінчана наречена, вочевидь, однаково не вийде заміж. Але Євангеліна відмовлялася так думати. У світі, де існують талани, магія, закляття й пророцтва, вона не могла не вірити, що в кожного є шанс на своє «довго й щасливо».

Вона розправила плечі й, сповнена рішучості, повернулася до Джекса.

— Лала — моя подруга, це вечірка з нагоди її заручин, і вона буде фантастичною. На цьому святі ніхто не вмиратиме. Ти не вбиватимеш людей, поки ми тут.

Джекс відкинувся на спинку сидіння, узяв яблуко й похмуро скривив губи.

— Це жахливий план, Лисичко. — Він відкусив великий шматок, гострі зуби вгризлися в плід. — Хтось обов'язково помре. І це буде або хтось із них, або хтось із нас.

1 «Вендженс» (vengeance) у перекладі з англійської — «помста», а частина «слотер» (slaughter) у «Слотервуд» означає «жорстоке вбивство», «різанину». — Тут і далі прим. пер.

23

Угіддя були затишніші, ніж Євангеліна очікувала від місця зі словом «різня» в назві. Вони наблизилися до замку й, здавалося, потрапили в казку, яку розповідає бард перед багаттям, поки мандрівники п'ють ель і їдять печеню.

Це місце було старе. Таке старе, що навіть запах повітря тут був інший. Коли карета наблизилася до замку, Євангеліна заприсяглася б, що тут пахло пилом давніх битв і димом вогнищ, які горіли століття тому. Навіть зернисте ляне світло, що лилося з незліченних вікон, здавалося, проникало сюди з минулого.

Карета зупинилася, і Євангеліна вийшла слідом за Джексом. Можливо, камені арки вже були тут, прикрашали шиї когось із гостей. Але коли вони з Джексом наблизилися до шеренги слуг, що чекали на новоприбулих, жодного натяку на камінь веселощів вона не відчула. Слуги вишикувалися вздовж під'їзної дороги, наче іграшкові солдатики, одягнені в ошатні сріблясті плащі, що імітували обладунки.

Двоє з них кинулися до карети, щоб підхопити багаж. Покоївки й конюхи усміхалися й кивали Джексу; той дивився на них спідлоба, але все одно спромігся їх засліпити. На Євангеліну реагували по-іншому. Вона всміхалася кожному, але дехто зі слуг дивився в її бік із презирством, із примруженими очима й міцно стисненими губами.

Євангеліна намагалася не зважати на них — можливо, слугам просто було холодно або їй усе це ввижалося через втому. Але раптом вона почула слова, занадто голосні, щоб їх можна було назвати перешіптуванням.

— Я все одно думаю, що це вона вбила принца.

— Не розумію, чому всі в захваті від її волосся.

— Краще б вона повернулася туди, звідки прийшла.

Джекс поклав руку їй на плече й раптово притягнув її до себе, від чого її тіло наче прошила блискавка.

— Хочеш, я їх повбиваю?

— Ні, вони просто пліткують.

— Тоді я можу зробити так, щоб вони захотіли відрізати собі язики,
— заявив Джекс, демонструючи ямочки на щоках.

Євангеліна мало не захихотіла, хоча й знала, що це було не смішно. Вона не сумнівалася, що він пропонує це геть серйозно.

— Не смій.

— Ти впевнена? Вони на це заслуговують.

«Весь дім заслуговує на це».

Думка прозвучала так тихо, що Євангеліна не була впевнена, чи Джекс хотів, щоб вона її почула. Але перш ніж вона встигла щось на це відповісти, у дверях маєтку з'явилася ЛаЛа. Вона увірвалася привітним дощем із золотих блискіток у формі луски дракона та потягнулася до Євангеліни.

— Я так рада тебе бачити, подружко! — ЛаЛа обвила Євангеліну руками, від чого на душі в тої потеплішало. До цієї миті Євангеліна навіть не усвідомлювала, як сильно їй цього бракувало. Коли востаннє її хтось обіймав?

Напевно, цим кимось теж була ЛаЛа, і Євангеліна ще міцніше притиснула подругу до себе.

— Я так рада бути тут.

— А я тішуся ще сильніше. Більшість гостей — друзі Робіна, тому я так зраділа, коли ти написала, що зможеш приїхати. — ЛаЛа усміхнулася й відірвалася від неї. — Ви двоє прибули останніми. Зараз усі перевдягаються до вечері. Крім тих, хто поїхав полювати на якесь бідолашне звірятко. Робін теж із ними. Тож я познайомлю вас пізніше.

— Досі не можу повірити, що ти з ним заручилася, — пробурмотів Джекс.

Гарненька усмішка ЛаЛи пожорсткішала.

— Не тобі мене судити, Джексе. Євангеліна розповіла мені, що ти скоїв. Я знаю, як ти отруїв Аполлона й підставив її під звинувачення.

Джекс безтурботно знизав плечима.

— Я зробив це, щоб відімкнути арку. Думав, ти схвалиш. Чи...

— Тс-с-с... — прошипіла ЛаЛа. — Не можна про таке говорити в цьому будинку.

Джекс застогнав.

— Спочатку я не можу нікого вбивати й відрізати язика...

— Кому ти хотів відрізати язика? — спитала ЛаЛа.

— Кільком слугам твого нареченого.

— Взагалі-то, це непогана ідея, — мовила ЛаЛа, і в Євангеліні виникло жахливе відчуття, що її подруга теж не жартує.

На щастя, ЛаЛа знову усміхалася, поки вела Джекса та Євангеліну до мастку.

Тут пахло глінтвейном, і все було саме таке грандіозне, як Євангеліна й очікувала від Великого дому Півночі. Склепінчасті стелі вражали своєю висотою, а підлога була вкрита мозаїкою з кахлів, на якій зійшлися в битві чоловіки й жінки з мечами, щитами, а часом і відрубаними головами в руках.

Історія дому Слотервудів, здавалося, цілком відповідає своїй назві. Замість книжок на полицях стояла давня зброя — бойові молоти, моргенштерни ², булави, арбалети й сокири. Усі люди, зображені на картині на стіні, були в обладунках, окрім однієї жінки. У неї було приємне обличчя й тепла усмішка, і її портрети часто траплялися Євангеліні, поки ЛаЛа вела її та Джекса величними сходами.

Євангеліні знадобилося кілька хвилин, щоб упізнати в цій жінці ту, чиє зображення вона бачила вчора ввечері — Глендору. Глендора була другою нареченою Вендженса Слотервуда й, на відміну від Аврори, вочевидь, таки вийшла за нього заміж.

Здавалося страшенно несправедливим, що Вендженс знищив цілу родину, а потім завів власну сім'ю. Євангеліна могла б зауважити це, але вона не хотіла засмучувати ЛаЛу, згадуючи про злочини минулого.

— Ось ми й прийшли, — сказала ЛаЛа невдовзі після того, як вони піднялися на четвертий поверх. — Це мої найулюбленіші покої, —

широко махнула рукою ЛаЛа, відчинивши двері з веселим «вжух».

За еркерним вікном казково падав сніг, додаючи химерності вечору й кімнаті з величезним запаленим каміном, товстими хутряними килимами, чарівною канапкою біля вікна та велетенським ліжком із масивним оксамитовим балдахіном кольору шампанського.

— Звідси відкривається такий різючий краєвид, — мовила ЛаЛа. — Вранці ви зможете побачити знаменитий зимовий сад Ґлендори Слотервуд.

— А тут подарунки з нагоди вечірки, — защебетала вона, киваючи на велику купу пакунків. — Я також поклала сукню для сьогоднішньої вечері, на випадок, якщо твої речі сильно пожмакалися в дорозі, а також сукню на завтра, якщо ти забула прихопити костюми.

— Це так щедро, — глузливо мовив Джекс. Він підійшов до старовинного письмового столу й узяв із нього підставку для книг у формі крихітного дракончика.

Усмішка ЛаЛи згасла.

— Поклади це назад, Джексе. Твоя кімната в іншому крилі.

— Ні. — Він опустився в шкіряне крісло й закинув ноги в черевиках на стіл. — Я мешкатиму поряд із Євангеліною.

— Це неможливо, — запротестувала ЛаЛа. — Там розмістилися Дарлінги.

— Тоді пересели їх в іншу кімнату. Щоразу, як я залишаю цю дівчину саму, хтось намагається її вбити. — Голос Джекса залишався дружнім, але погляд став гострим і крижаним, коли він промовив: — Зараз на її чоловікові лежить прокляття, вкрай неприємне прокляття, яке змушує його полювати на неї, наче на лисицю.

ЛаЛа перелякано подивилася на них.

— Євангеліно...

— Подружко, не хвилюйся, будь ласка. Я не писала тобі про це, бо не хотіла псувати твої заручини. — Євангеліна кинула на Джекса різкий погляд.

Він знизав плечима й підкинув дракончика, наче це було яблуко.

— Вона ж насправді не збирається за нього заміж.

— Джексе... — прошипіла Євангеліна.

— Я просто кажу правду. Ми всі тут знаємо, хто така ЛаЛа насправді — принаймні я це знаю. — Він жбурнув дракончика вище.

Євангеліна геть знітилася.

— Вибач нам, — сказала вона ЛаЛі. — Джекс, мабуть, залишив свої манери в кареті. Не потрібно селити його поряд зі мною. Можеш постелити йому в сараї або в підземеллі, якщо воно тут є.

— Ні, Джексова правда, — відповіла ЛаЛа. — Якщо тобі загрожує небезпека, він має бути поряд.

На її обличчі знову з'явилася усмішка, але тепер вона була якась пожмакана, наче одяг, який забагато знімали й надягали. Навіть золотий блиск її сукні не міг затьмарити це враження.

Євангеліна почувалася трохи винуватою.

— ЛаЛо, мені дуже шкода, що я привезла сюди свої нещастя.

— Будь ласка, не перепрошуй. Усім вечіркам не завадить трохи драматизму. Насправді я маю тобі дякувати. — ЛаЛа подарувала Євангеліні неприродно широку усмішку.

Євангеліна вдала, що повірила їй. Вона усміхнулася у відповідь, наче прокляття й принци-вбивці траплялися тільки в казках. І на якусь дивну мить єдиним із них, хто здавався абсолютно чесним, був Джекс. Він поклав дракончика на стіл і вийшов за двері. Джекс виграв свою битву за кімнату, але на позір був ще більш нещасний, ніж досі.

— Вибач його, — мовила Євангеліна.

ЛаЛа махнула рукою, ніби це були дрібниці.

— Я звикла до мінливого настрою Джекса. І він завжди недолюблював Слотервудів.

— Він сказав мені, що це Хаос не любить цієї родини, — відповіла Євангеліна, хоча після того, що Джекс розповів їй у кареті, стало зрозуміло, що він також їх недолюбує. Але тепер вона сумнівалася, чи можна довіряти його розповіді. Вона не хотіла повторювати її ЛаЛі — кривава історія Вендженса Слотервуда навряд чи була доречною темою для розмови на вечірці з нагоди заручин, і все ж Євангеліні кортіло дізнатися, чи зможе подруга підтвердити, що ця історія правдива. — Джекс також сказав мені, що це через дім Слотервудів ми всі опинилися в цій халепі.

ЛаЛа важко зітхнула.

— Слотервуди коїли страшні речі, але всі ми чинили щось жахливе заради кохання.

Вона усміхнулася, і Євангеліна подумала, що для ЛаЛи, як і для Джекса, скоїти «щось жахливе» було зовсім просто, якщо це давало їм бажане.

Незабаром ЛаЛа пішла, поцілувавши Євангеліну в щоку й наказавши швидко вбратися до вечері.

Після довгого дня в дорозі замість того, щоб перевдягатися, Євангеліні хотілося поніжитися у ванні, але вона не знала, коли повернеться Джекс, і не хотіла, щоб він заскочив її напівголу.

Вона почала перебирати одяг, який залишила їй ЛаЛа.

А потім почула шепотіння.

— Обережно...

— Прокляття лучника... полював... мало не вбив її.

Слова долинали із сусідньої кімнати, тихо й приглушено. Євангеліна не мала б їх чути, і їй достоту не варто було навшпиньках підходити ближче, щоб краще розібрати їх, але голоси належали Джексу й ЛаЛі, і вони, вочевидь, говорили про неї та Аполлона.

Євангеліна притулила руки до стіни й чітко почула, як Джекс запитав:

— Ти можеш зняти прокляття?

У неї перехопило подих. Невже йшлося про те прокляття? Прокляття лучника було єдиною причиною, чому вона погодилася відімкнути арку.

Вона прислухалася уважніше. Шепіт ЛаЛи було ледь чути.

— Мені дуже шкода. З минулого тижня, коли ти приходив до мене, нічого не змінилося. Я нічим не можу зарадити.

— Ти можеш спробувати.

— Ти ж знаєш, що його неможливо розвіяти.

— Але ти могла б щось придумати, — заперечив Джекс. — Вона може померти.

— Ти не дозволиш цього.

— Я... — Він загарчав. Люто, так, що затряслася стіна.

На мить все, що чула Євангеліна, було стукотіння власного серця. Чи то Джекс говорив тихо, чи то вона не чула його слів за вихором власних думок. Він сказав їй не шукати, як зняти прокляття лучника. Він неодноразово стверджував, що це не дасть жодного результату. Але схоже, що сам він це й робив. ЛаЛа сказала, що він був тут минулого тижня, — так ось, чим він займався весь цей час.

Євангеліна нагадала собі, що все одно не можна йому довіряти. Вона була для нього тільки інструментом, от і ЛаЛа казала, що люди, які зближуються з Джексом, завжди помирають. Навіть якщо Джекс намагався розвіяти закляття лучника, у нього безперечно було на меті здійснення ще якогось жахливого плану, як змусити її відімкнути арку.

Не можна було дозволяти собі думати, що Джекс шукав, як розірвати закляття, бо йому, мовляв, було не байдуже до неї. Вона знала, що це не так, але підтримувати цю певність у собі ставало дедалі важче. Тому що він сам став їй небайдужий.

— Ти вже близький до того, щоб знайти камені? — запитала ЛаЛа.

— Нам все ще бракує трьох із них.

На якусь мить запанувала тиша.

Потім, дуже тихо, ЛаЛа мовила:

— Сподіваюся, ти привіз достатньо яблук.

² Моргенштерн — зброя, що складається із шипастої залізної кулі, прикріпленої до держака ланцюгом або просто насадженої на держак.

Існувало багато речей, у яких Євангеліна не була певна щодо ЛаЛи, але знала, що на цю вечерю та приготувала для неї найрозкішнішу сукню.

У цьому вбранні Євангеліна почувалася так, ніби потрапила в «довго й щасливо». Вона закрутила своє рожеве волосся й вільно вклала його, закріпивши шпильками із самоцвітами у формі квітів, щоб вигідно демонструвати зухвале декольте. Крій сукні залишав її плечі оголеними, за винятком тонких бретелей, що спускалися в спокусливий V-подібний виріз. Верх був із невагомої, наче витканої із зоряних сліз, матерії. Крихти коштовного каміння, що мінилися рожевими, блакитними та фіолетовими відтінками, вкривали ліф, а потім м'яко розсипалися стегнами струмливої спідниці з глибоким розрізом. Це було сміливо, і вона почувалася готовою до пригод, коли хизувалася перед дзеркалом у гардеробі, розкидаючи навколо мерехтливі відблиски.

— Що це ти робиш? — протягнув Джекс.

Вона охнула, а шрам у формі розбитого серця на зап'ясті запалав. Євангеліна не чула, як він увійшов. Вона зупинилася в півоберті, спідниця все ще вихорилося, і впіймала його елегантне відображення в дзеркалі.

Серце Євангеліни безладно калатало. Вона спробувала сповільнити його. Джекс вчинив чимало жахливих речей, та один факт беззаперечний — він до болю вродливий. Це все через його золотаве волосся. Коли сонце підсвічувало його, воно виблискувало, наче

справжнє золото, осяваючи очі, які палали так, як ніколи не могли б палати людські очі. Тож, мабуть, річ іще й в очах. До того не можна забувати про його губи. Вони, звісно, були ідеальні, і зараз задоволено усміхалися.

— То ось що ти робиш, коли мене немає поруч?

Євангеліні раптом захотілося сховатися в шафі, але вона опанувала себе й зустріла його погляд з усмішкою.

— Ти часто думаєш про те, що я роблю, коли тебе немає поруч?

— Обережно, Лисичко. — Він зробив крок до неї. — Боюся, тебе занадто захоплює ця ідея.

— Зовсім ні, запевняю тебе, — відповіла вона. Якби ж тільки її голос не звучав так задихано. — Мені просто подобається думка, що через мене ти мучишся так само, як я через тебе.

На щоках у Джекса з'явилися ямочки, що зробило його оманливо чарівним.

— Тобто ти таки думаєш про те, що я роблю, коли тебе немає поруч?

— Бо знаю, що завжди снуєш щось недобре.

— Недобре. — Він засміявся. — Я думав ти вже зрозуміла, що я сную не «щось недобре», а щось геть лихе.

Він узяв її під руку.

У неї в грудях тенькнуло. Вона б відхилилася, але не хотіла виказати, як сильно він на неї впливає. Хоча видавалося їй, що він і так це вже знав, інакше не взяв би її під руку й не притягнув би так близько до себе.

— Пам'ятай, — сказала вона натомість, — тут нікого не можна вбивати.

Джекс демонстративно насупився.

— Знаєш, дехто тут заслуговує на смерть.

— Але це вечірка Лалі, — нагадала вона йому.

Джекс мав такий вигляд, ніби хотів сперечатися далі. Він дуже старанно супився всю дорогу, поки вони все спускалися й спускалися сходами до великої бенкетної зали замку Слотервудів.

— Можеш бодай спробувати усміхнутися? — запитала вона.

Він вишкірився.

— Занадто хижо.

— Бо я справді хижий. Як і решта людей тут, — прошепотів він.

На порозі гостей зустрічали лицарі в парадних обладунках, які розвели списи, щоб пропустити їх, і Євангеліна знову відчула себе так, ніби потрапила в давню казку.

Щоб побудувати цю залу, мабуть, знищили цілий ліс. Склепінчасті стелі були заввишки щонайменше з п'ятиповерхову споруду, і Євангеліна відразу зрозуміла чому.

Прямо за входом стояв требушет ³, масивний і страшний. Бенкетна зала, вочевидь, була побудована навколо цієї величезної катапульти — власне, як і весь маєток.

На Джекса це архітектурне рішення, здавалося, не справило жодного враження — він геть не дивився навкруги, поки йшов у глиб зали.

Якщо не брати до уваги требушета, інтер'єр був оформлений зі смаком. Стіни вкриті стародавніми вітражами, що виблискували у світлі люстр у формі розлогих гілок, прикрашених квітами із самоцвітів. Потім були власне квіти. Гірлянди золотих і білих суцвіть простягалися від стіни до стіни, наповнюючи повітря солодким ароматом. З них, наче сніг, злітали пелюстки, вони падали на плечі гостей, які почали стікатися до, здавалося б, нескінченної кімнати.

ЛаЛа ще не прибула, але зала гуділа від голосів чоловіків у вишитих дублетах і жінок із діадемами у волоссі, кульчиками у вухах і блискучим коштовним камінням на зап'ястях і шиях. Так багато каменів. Будь-який із них міг бути зниклим каменем арки. Але поки що Євангеліна не відчувала жодної магії від людей, повз яких вона проходила. Їй хотілося б поговорити з деякими з них, але всі старанно не дивилися в її бік.

Вечірка протікала зовсім не так, як вона собі уявляла. У голові вона намалювала собі подію, просякнуту магією каменя веселощів, сповнену радості та усмішок. Але, вочевидь, усі усмішки призначалися лише Джексіві.

Гості, що проходили повз, кивали йому, робили компліменти новому дивовижному кольору його волосся або махали йому рукою і казали:

— Добрий вечір, лорде Джексе.

З Євангеліною ніхто не вітався. Навіть до слуг, які несли тарелі з м'ясом і таці з важкими келихами, ставилися з більшою повагою, ніж до неї.

— Це тому, що ти не з Великого дому, — тихо промовив Джекс. — Хай би ти була королевою, ти б їм все одно не сподобалася.

— А ти, здається, подобаєшся всім, — прошепотіла вона.

Саме в цей момент до них наблизилися двійко дівчат. Одна з них демонстративно облизала губи, перш ніж усміхнутися до Джекса, а друга була ще сміливіша. Євангеліна спостерігала, як вона зустрілася з Джексом поглядом, а потім безсоромно піднесла келих із вином до грудей і обвела ободком глибокий виріз своєї темно-сливової сукні.

— Ти що їх — контролюєш? — запитала Євангеліна.

— Немає потреби. — Джекс підморгнув дівчатам.

Ті у відповідь захихотіли.

Євангеліна вирішила, що їй геть не подобається їхній сміх.

Вона витягнула руку з-під Джексової. У кімнаті було спекотно, задушливо й зовсім не магічно.

— Може, нам піти на веранду й пошукати камені там, — запропонувала вона.

Але Джекс більше не звертав на неї уваги.

Його погляд був прикутий до дверей, крізь які щойно увійшла інша молода жінка. Надзвичайно вродлива, одягнена в обтислу чорну сукню з глибоким вирізом. Руки її обтягували довгі чорні рукавички, які контрастували з волоссям місячного кольору, що розсипалося її спиною довгим мерехтливим водоспадом.

— Ти її знаєш? — запитала Євангеліна.

— Вона здається знайомою, — тихо відповів Джекс, не відводячи очей від молодої жінки, яка пропливла заломом і узяла олов'яний келих із вином.

У Євангеліни не було жодних причин відчувати ворожість до цієї дівчини та її волосся кольору місячного сяйва. І все ж усередині неї щось стислося, коли вона побачила, як очі Джекса стежать за цією панянкою. Євангеліна рушила крізь натовп до пари елегантних молодиків, які, видавалося, були б раді пофліртувати з нею.

На щастя, Євангеліна не побачила на дівчині ні кольє, ні браслета. Хоча навіть якби та була обвішана коштовностями, вона б не воліла спілкуватися з нею.

Євангеліна обвела поглядом велику, освітлену полум'ям свічок залу. Вона шукала жінок із намистами. Але там були також чоловіки з гудзиками із самоцвітів і медальйонами з коштовним камінням на шиях. На деяких медальйонах навіть були зображення щитів, але, на жаль, без полум'я, як на Євангелініному аркуші з підказками.

З протилежного боку кімнати до неї усміхнувся юнак, що помітив її допитливий погляд.

Він був вродливий, і Євангеліна не стала відводити очей. На ньому не було медальйона, але на срібному дублеті були нашиті коштовні камені. Вони заіскрилися, коли він підняв із таці другий келих і жестом запропонував їй.

— Привіт, — промовив він самими губами.

Євангеліна зиркнула на Джекса.

Той все ще був повністю поглинутий розмовою з дівчиною з місячним волоссям.

Євангеліна скористалася цим і попрямувала до юнака з кубком.

Зблизька він виявився не такий вже й молодий і привабливий. Але сапфірові гудзики на ньому весело виблискували, і в нього був приємний голос.

— Радий нарешті познайомитися з вами. Я Алмонд Фрогглі.

Він простягнув їй вино.

До того як вона встигла взяти кубок, його вихопив Джекс.

— Іди собі, Алмонде. Євангеліна не виходитиме за тебе заміж.

Щоки Алмонда набули бурякового кольору, і він мовчки послушався Джекса.

— Джексе, — зашипіла Євангеліна, — я хотіла дізнатися, чи має він камені.

— Не має, — запевнив Джекс. — Хтось аж такий нудний не може володіти магією. І він не з Великих домів.

— Це не означає, що ти можеш його контролювати.

— Не можна контролювати, не можна вбивати. Що ж це тоді за вечірка, Лисичко? — Джекс ковтнув вина з келиха, який тримав у руці.
— Ми шукаємо чарівні камені, отже нам потрібно говорити з людьми, які здаються чарівними.

Він махнув келихом у бік трійки дівчат у розкішних сукнях кольору лісової зелені й діадемах, що виблискували, наче справжні скарби.

— Вони всі з дому Дарлінгів.

Самі дівчата, вочевидь сестри, також були гарненькі. Вони граційно рухалися й безтурботно усміхалися, потягуючи напої та відмахуючись від слуг із тацями з м'ясними пирогами й сирами в меду.

Євангеліна намагалася згадати, що вона читала про дім Дарлінгів, поки вони прямували до дівчат. Побачивши Джекса, вони щиро заусміхалися.

— Ми такі раді, що ви тут, лорде Джексе. — Найвища із сестер поклала руку йому на щоку, і Євангеліна знову відчула, як усередині щось неприємно стиснулося.

«Відчуваєш якусь магію?» — подумки запитав Джекс.

Євангеліна похитала головою. Вона сподівалася, що тепер можна буде піти собі геть. Але Джекс, який не надто зосереджувався на ввічливому поведженні будь із ким, із цими сестрами був дуже чемний.

— Чому ви не приїжджали в гості? — запитала дівчина, яка торкнулася його щоки. — І коли це ви змінили колір волосся?

Вона звела руку й провела пальцями по золотистих пасмах Джекса. Євангеліні стало ніяково, і вона скористалася цією миттю, щоб знову відлучитися. І тут...

Вона врізалася в груди високого юнака з густим чорним волоссям, гладкою бронзовою шкірою й усмішкою, від якої в неї підкосилися коліна.

[3](#) [Метальна машина](#), яку використовували в [Середні віки](#) для руйнування [оборонних мурів](#) або перекидання снарядів через них.

25

Євангеліна не боялася зізнатися собі в тому, що її було легко засліпити. Вона любила гарні історії та гарні речі, а цей молодик був не просто гарний.

— Вибачте, — промовила вона й навіть не зникла від того, як їй перехопило подих.

У нього був глибокий голос, на вродливому обличчі грала усмішка, яка засяяла ще дужче, коли він звернувся до Євангеліни:

— Це я винен. Я так хотів із вами познайомитися, що, мабуть, був надто нетерплячий.

Юнак потягнувся до її руки, і в Євангеліні раптово прокинувся азарт. Він носив каблучку! З блискучим грубо ограненим чорним каменем. Масивна річ, яка видавалася зачарованою.

Вона чекала, що відчує дію магії від його каблучки, коли він узяв її пальці й підніс до губ, але було лише ніжне поколювання від усвідомлення того, що хтось вважає її привабливою та не приховує цього.

— Я Меррік із дому Редторнів, — промовив він.

— Я Євангеліна.

— А я Джекс. — Він з'явився поруч із Євангеліною, і на обличчі в нього вже не було усмішки, яку він дарував дівчатам Дарлінг. — Як справи у вашої нової дружини, Мерріку?

Юнак збліднув.

— Вона померла минулої осені.

— Яка трагедія, — удавано здивувався Джекс. — Хіба ваша попередня дружина не відійшла в засвіти теж восени за рік до того?

— Так. Я просто притягую нещастя, — промовив Меррік.

— То, може, не варто втягувати в них і Євангеліну. — Джекс схопив її за руку.

Вона почала була заперечувати, але не встигла договорити, як Меррік Редторн зник.

Євангеліна роздратовано глянула на Джекса.

— Нема за що, — самовдоволено промовив він.

— Не було потреби його відлякувати. Я не збиралася виходити за нього заміж.

— Добре, бо якби вийшла, то наступної осені була б мертва. — Він відпустив її руку.

Євангеліна зціпила зуби. Чому Джексу можна було фліртувати з дівчатами, а вона не могла навіть заговорити до чоловіка?

— Я заміжня, Джексе. Я розмовляла з Мерріком, тому що в нього був перстень із каменем!

— У всіх тут є персні.

— У тебе немає.

— Якщо ти забула, то я не всі, Лисичко. — Він перевів очі на її губи, обпікаючи гострим поглядом і нагадуючи їй про те, що він може зробити одним-єдиним поцілунком.

Євангеліна прикусила губу, просто щоб подразнити його. Щось первісне промайнуло в очах Джекса — бажання чи злість, вона не знала. Її губи, здавалося, припухли від сили самого його погляду й відчуття того, що він теж хотів би їх прикусити.

На мить вона уявила собі це. Як він цілує її прямо тут, посеред вечірки, занурює пальці у волосся, притискає до себе на очах у всіх.

Вона намагалася відігнати цей образ, але було запізно.

Кутики Джексових вуст поповзли вгору, ніби він здогадався, про що вона думає, а потім його погляд опустився нижче, ковзнув з її губ до шиї, поки не зупинився на округлості грудей, де раптом шалено забилося її серце.

Десь дуже далеко лунав сміх, дзенькали келихи, але ці звуки були ніби нереальні. Євангеліна більше не відчувала задухи в натопті гостей; там був лише Джекс. Він дивився на неї так, як не заведено дивитися на когось, хто знає, що за ними спостерігають, — сміливо, безсоромно й геть непристойно.

— Здається, тобі тут задушливо, Лисичко. Мабуть, варто вийти надвір, поки я пошукаю камені. — Його погляд знову зупинився на дівчині з волоссям кольору місячного сяйва, яку оточила групка молодиків, що мало не пускали слину. — Вона справляє дещо магічне враження. Я, певно, почну з неї.

— У неї немає каменів, — сухо мовила Євангеліна. — Як щодо...

Вона кинула погляд у протилежний бік зали саме тоді, коли всередину зайшла ЛаЛа під руку з юнаком, що, мабуть, і був лордом Робіном Слотервудом. У нього було розкуйовджене руде волосся й два мечі на поясі, а його сміх лунав залом, наче парадна музика.

— Треба піти привітатися з Робіном і ЛаЛюю.

Погляд Джекса миттєво потемнішав.

— Нам потрібно шукати камені.

— Я знаю. Саме тому ми маємо підійти до них. Поглянь, як люди реагують на Робіна. У нього може бути камінь веселощів.

Євангеліна не бачила на Робіні жодного каменя — навіть його фамільний перстень був із металу, а не з коштовного каміння, — але його широка усмішка була заразлива. Коли вони з ЛаЛюю протискалися крізь юрбу, то залишали за собою шлейф зі сміху. За лічені секунди вечірка пожвавилася. Розмови поголоснішали, усмішки стали більш щирими, а келихи ледь не стрибали з таць до рук.

— Це також буде ввічливо, — сказала Євангеліна.

Джекс стражденно зітхнув.

Євангеліна вирішила, що іншої відповіді вже не отримає. І за мить вони стояли в черзі, щоб привітати щасливу пару.

ЛаЛа, звісно, одразу ж обійняла Євангеліну.

— Я знала, що ця сукня буде казковою на тобі. Маєш приголомшливий вигляд, подружко!

— Ти теж, — відповіла Євангеліна.

ЛаЛа завжди сяяла, і сьогоднішній вечір не був винятком. Її волосся було заплетене золотими стрічками з перламутром, з яких спадали такі ж золоті підвіски з перлами, що яскраво вирізнялися на тлі довгих темних пасом, ніби скарби на дні океану. Очі також були підведені золотими тіннями. А от вбрання було напрочуд скромне. ЛаЛа змінила свою сліпучу сукню з блискітками на стриману бордову з довгими рукавами, які прикривали вогняні татуювання на руках.

Євангеліна подумала була, що це якось пов'язано з Робіном, — можливо, він не схвалював татуювання. Але Робін, здавалося, був не з тих, хто додивляється до інших, у нього самого на передпліччі був витатуйований меч. Тож причина була не в цьому.

— Це мій наречений. — ЛаЛа подивилася на Робіна з обожнюванням, а той усміхнувся їй з ніжністю шалено закоханої людини. І, схоже, річ була не в магічних каменях. Тепер, коли вони підійшли ближче, вона зрозуміла, що на Робіні немає коштовного каміння.

Коли він повернувся до Євангеліни, його усмішка змінилася із закоханої на зацікавлену.

— Нарешті сумнозвісна Євангеліна Фокс! ЛаЛа пояснила мені, що всі ці історії неправда, але вони мене дуже розважили. — Робін підхопив її у ведмежі обійми, і на якусь мить Євангеліні перехопило дихання, а потім поставив її на землю. — Ласкаво прошу до мого дому.

— Дякую, що запросили мене, і вітаю із заручинами. Я дуже радію за вас обох.

— І я теж, — протягнув Джекс.

Робін повернувся до нього.

— Здається, я ще не мав честі познайомитися з вами.

— Це лорд Джекс, — вставила ЛаЛа.

— Лорд Джекс, — повторив Робін, все ще усміхаючись, але з дещо спантеличеним виглядом. — З якого ви дому?

— Я з вельми старого дому. — Джекс відхлебнув зі свого кубка. — Уся моя родина померла дуже давно.

Усмішка зникла з ЛаЛинового обличчя. На мить здалося, що вона зараз задушить Джекса своїми тендітними пальчиками, але натомість вона

взяла Євангеліну під руку.

— Пішли до столу? Не знаю, як ви, а я вмираю з голоду.

Вони з ЛаЛою рушили до довгого, щедро накритого столу, Робін знову усміхався, але Євангеліні було не по собі. На столі були фаршировані лебеді та козячі голови, а ще щось схоже на запеченого півня, який сидів верхи на смаженому поросяті.

Поки вони йшли, Джекс зник із поля зору Євангеліни, але вона не могла не думати про те, що він сказав: «Я з вельми старого дому. Уся моя родина померла дуже давно».

Він міг говорити про Валорів. Усі вони були мертві, але й усі з дому Меррівудів теж.

Їй кортіло запитати ЛаЛу про це, але її подруга мала такий збентежений вигляд, що Євангеліна не наважилася заговорити. І, мабуть, було б краще, якби сьогодні Євангеліна зосередилася на пошуках зниклих каменів, а не на минулому Джекса. Хоча вона не могла позбутися відчуття, що саме через своє таємниче минуле він і хотів відімкнути Арку Валорів.

***

Під час вечері Євангеліна сиділа окремо від Джекса.

Той був на іншому кінці столу, поруч із дівчатами Дарлінг. Здавалося, він знову був у доброму гуморі, підкидав яблуко й підморгував найвищій із сестер — тій, що раніше торкалася його щоки. Дівчина голосно хихотіла.

Євангеліна відвела погляд і вирішила продовжити шукати камені. Але не могла зосередитися ні на чому, окрім сміху дівчат Дарлінг. Цей звук лунав через весь стіл, такий невагомий і мелодійний, що Євангеліна запряглася б, що келихи дзенькотіли з ним в унісон. Щось вкрай неприємне скрутило її нутроці. Щось дуже схоже на ревності.

А може, це й справді були ревності, хоч Євангеліні й не хотілося цього визнавати.

Вона не хотіла ревнувати Джекса. Не хотіла заздрити дівчатам через те, що він намагався розсмішити їх, тоді як над нею він постійно знущався. Але це почуття було таке гостре, таке потужне, таке...

Євангеліна раптом згадала, коли вона востаннє відчувала такі сильні емоції. Це було тоді, коли поряд був камінь удачі. Можливо, це означало, що ще один камінь арки був поряд. Вона згадала слова Джекса, коли той попереджав її про камені: «Люди підуть на вбивство, щоб зберегти свою молодість. Цей камінь також може викликати ревності».

Це був він! Камінь молодості має бути десь поблизу. Євангеліна відчула полегшення. Насправді вона не ревнувала, на неї просто діяв камінь молодості. Те саме, мабуть, відбувалося і з Джексом, коли той не давав їй заговорити з іншими чоловіками.

Євангеліна окинула поглядом людей, що сиділи поряд. Праворуч від неї був Алмонд Фроглі, який зосереджено хлебтав медовуху й навіть не повертав голови в її бік.

Місце ліворуч від неї все ще було порожнє. Там висіла дерев'яна табличка з іменем «Петра Янгблад».

— Власною персоною. — Молода жінка з волоссям кольору місячного сяйва плавно опустилася на порожній стілець.

Євангеліна застигла.

І миттєво відчула укол провини. У неї не було жодних підстав недолюбувати цю Петру Янгблад. Це було заздрісно й дріб'язково — безсумнівно, ще один побічний ефект каменю молодості. Чимдуж опираючись цим почуттям, Євангеліна мовила:

— Приємно познайомитися. Я Євангеліна.

— Гадаю, всі тут це знають, — відповіла Петра, по-змовницьки підморгнувши їй.

Вона виявилася привітнішою, ніж очікувала Євангеліна. Вони розговорилися, і Євангеліна змогла притлумити в собі ревності. Ба більше, вона раптом відчула, що вони з Петрою зустрічалися раніше або принаймні перетиналися до сьогоденного вечора.

— Ви не були на моєму весіллі?

— О, ні, — тихо засміялася Петра. — Я з родини Янгблад.

— Вибачте, але мені це ім'я не знайоме.

— У цьому й річ, — сухо відказала Петра. — Таких, як я, хто не належить до жодного з Великих домів, не запрошують на королівські весілля у Валорфеллі. Мені пощастило, що мене запросили сюди.

— Мені так не здалося, зважаючи на те, як усі чоловіки реагували на вас. — Євангеліна пошкодувала про ці дріб'язкові слова, щойно вимовила їх.

Але гарненька усмішка Петри стала лише яскравішою.

— Здається, ви не така вже й наївна, як про вас говорять. Хоча вам, либонь, варто було б трохи більше зважати на чоловіка, з яким ви сюди прийшли. — Петра повільно окинула поглядом усіх панів і панянок за столом, поки не зупинилася на протилежному кінці, де...

Джекс зник. Його місце було порожнє; все, що залишилося, — це недогризок яблука, що лежав на порожній тарілці. Порожнім було й сусіднє місце — те, на якому сиділа висока сестра Дарлінг.

Євангеліна відчула, як щось всередині обірвалося. Вона сподівалася, що Джекс не збирався робити із цією дівчиною те, чого так боялася Євангеліна.

Ні, він не зробить цього. Він не може так вчинити. Він обіцяв нікого не вбивати.

Євангеліна нервово оглядала залу.

Може, він просто повів панянку Дарлінг подивитися на требушет. Або...

— Подивіться туди — на двері за портретом. — Петра повільно вказала пальцем у рукавичці на позолочену раму, яка трохи відходила від стіни, відкриваючи прохід за нею.

Євангеліна підхопилася з місця.

— Заждіть... — Дівчина схопила Євангеліну за зап'ястя. На мить Петра здалася щиро стурбованою. — Дайте їм спокій, принцесо. Ви лише зробите із себе посміховисько.

Гості й справді повідривали очі від келихів і дивилися на неї з осудом. Євангелінина гордість шепотіла їй, що треба сісти на місце. Можливо, вона помилялася щодо намірів Джекса. Але вона так не думала. Якщо Джекс крадькома вислизнув з іншою дівчиною, то,

вочевидь, не для того, щоб пограти з нею в шашки. Він збирався вбити її своїм поцілунком.

Євангеліна вийшла з-за столу. У животі в неї занило, поки вона йшла галасливою залою до позолоченої рами, трохи відсунутої від стіни.

У рамі був портрет Глендори Слотервуд у червоній сукні з вишитими на ній розбитими серцями. Глендора із сумною посмішкою спостерігала, як Євангеліна прослизає в потаємні двері.

Коридор по той бік дверей розгалужувався павутинням у напівтемряві. Тут пахло таємними побаченнями, мускусом і димом від смолоскипів, що стирчали зі стін. У миготінні полум'я можна було розібрати слова, викарбувані в камені знову й знову: «Слава в смерті. Слава в смерті. Слава в смерті».

Євангеліна обійняла себе руками. Вона не знала, що це за місце, але воно їй геть не подобалося. Навіть стіни тут, здавалося, заохочували Джекса.

«Джексе», — подумки покликала вона.

Жодної відповіді.

«Джексе, — спробувала вона знову. — Якщо ти мене чуєш, хай би що ти там робив, я прошу тебе припинити це».

Нічого. Лише шурхіт її черевичків по старому камінню.

А потім її вуха вловили звук спокусливого голосу Джекса, який промовляв у темряві ніжні слова. Їй стало важко дихати. Вона не могла розібрати, що саме він говорить. Але Євангеліні був добре знайомий низький тембр його голосу.

Вона кинулася за ріг, мало не порвавши розріз на спідниці.

Смолоскипи сяяли чимдалі яскравіше, а дим усе густішав, клубочився навколо золотистого волосся Джекса, який нахилився до панянки Дарлінг. Її шия була вигнута, а очі заплющені.

У вухах Євангеліни зашуміла кров, коли вона побачила, як Джекс провів пальцем по нижній губі дівчини, перш ніж...

— Стій! — зойкнула вона.

Дівчина охнула й розплющила очі.

Джекс не поспішав рухатися. Його пальці все ще торкалися розтулених вуст дівчини, очі були приплющені, на Євангеліну він не

дивився.

— Ти дуже невчасно, Лисичко.

«Не можу повірити, що ти збирався її поцілувати!» — обурилася Євангеліна подумки.

Джекс невимушено повернувся до неї та сказав беззвучно, так, щоб могла почути тільки вона: «Вечеря ставала нудною».

— Тобі справді страшенно не щастить із хлопцями, чи не так? — Панночка Дарлінг непереконливо насупилася — її вираз більше нагадував співчутливу посмішку, ніби їй подобалося те, що Євангеліні не таланило на чоловіків.

На мить Євангеліні захотілося піти геть і залишити цю дівчину з Джексом, щоб вона побачила, кому тут насправді не пощастило з хлопцем, адже та вочевидь не уявляла, ким насправді був юнак, якого вона хотіла поцілувати.

Євангеліні відразу стало соромно за саму цю думку. Але однаково було нелегко подивитися дівчині в очі й сказати:

— Тобі треба йти геть, прямо зараз.

— Мені й тут добре. Це тобі тут не місце, принцесо. — Дівчина захихотіла, поклала руку Джексові на груди й сміливо розстебнула один із гудзиків.

Серце Євангеліни знову стиснулося. Вона не хотіла цього відчувати. Вона нічого не хотіла відчувати до Джекса, а особливо не хотіла ревнувати його до дівчини, яку він мав намір убити. Але ревності — нераціональна емоція, усе, що вона бачила, це те, що він хотів іншу дівчину й торкався до неї.

Євангеліна сказала собі, що це так на неї діє камінь молодості, але вони були далеко від вечірки, і на цій дівчині не було жодної коштовності. Раніше на ній викрашалася діадема, але вона зняла її.

«Тобі час іти, — почула вона в голові голос Джекса. — Я приберу за собою, коли закінчу».

Він дивився на Євангеліну очима, які у світлі смолоскипа були радше чорні, ніж блакитні, і геть незворушні, поки панночка Дарлінг розстібала черговий гудзик.

«Чому ти такий бездушний?» — подумки мовила Євангеліна.

Джекс погладив панночку по щоці, не відводячи очей від Євангеліни: «Чому ти постійно припускаєш, що мені не байдуже?»

«Тоді вперед, — Євангеліна схрестила руки на грудях. Він поводився жахливо, але вона теж могла бути впертою. — Подивимося, чи твій поцілунок справді вартий того, щоб за нього померти».

Полум'я смолоскипів замерехтіло, і погляд Джекса потемнішав.

— Що вона досі тут робить? — простогнала дівчина. Вона потягнулася до наступного гудзика.

Джекс схопив дівчину за зап'ястя й відштовхнув від себе.

— Що ти робиш? — прохрипіла вона.

Він зітхнув.

— Повертайся на вечерю, Жизель. Пофліртуй із кимось іншим, поки не знайдеш собі гарного чоловіка.

— Але ти казав...

— Я збрехав, — обірвав він її.

Обличчя дівчини витягнулося, щоки спалахнули червоним, і Євангеліну на мить охопило співчуття, коли Жизель швидко пройшла повз і зникла в тьмяному коридорі, залишивши її наодинці з Джексом.

— Задоволена? — Він зробив погрозливий крок до неї.

Євангеліна ледь стримувалася, щоб не позадкувати. Їй здавалося, що вона не зрушила з місця, але холодна стіна раптом опинилася в неї за спиною, а Джекс був геть близько — височів над нею так, що їй довелося закинути голову, щоб подивитися в його безсердечні очі.

— Ти сказав мені, що нікого не вбиватимеш.

— Ні, — відповів він. — Це ти сказала мені нікого не вбивати. Я сказав тобі, що це жахливий план.

— Але тобі не потрібно її вбивати, — заперечила Євангеліна.

— Що ти знаєш про мої потреби? — Довгі пальці Джекса торкнулися розрізу її спідниці.

Вона ледве стримала зойк. Цей дотик, напевно, був випадковий.

На його щоках заграли ямочки, а пальці ковзнули під тканину, обережно торкаючись її оголеного стегна.

Це достоту не була випадковість.

Кінчики його пальців були м'які, оманливо ніжні, вони рухалися все вище й... вище. Вона вмовляла себе відсахнутися від нього, — це був Джекс, і він був лихий, —

його рука зараз виробляла з нею нечестиві речі. Але серце заходилося не від страху. До обличчя прилила кров, на шкірі виступили сироти, і це були приємні відчуття. Відчувати його було добре.

Від цих дотиків вона втрачала здатність ясно мислити.

Євангеліна мала б відштовхнути його. Але замість цього вона схопила його за сорочку, стиснувши тканину в руках.

Він подивився на неї з недоброю посмішкою. Гострі зуби блищали у світлі смолоскипів, наче у страшній казці. Це була помилка. Небезпечна помилка. Вона нагадала собі, що він щойно торкався іншої дівчини. Але їй важко було думати про це зараз, коли він так добре знав, як саме потрібно торкатися до неї. Як змусити її відчути, що саме вона була тією, кого він жадав увесь цей час.

Другою рукою він підхопив її стегно й закинув собі на талію.

У неї перехопило подих.

— Усе ще думаєш, що знаєш, що мені потрібно? — Він притиснув її ближче, ледь не торкаючись губами її підборіддя. Шкірою покотилася хвиля тремтіння, а потім Джекс прошепотів: — Я не людина, Євангеліно. І я не твій друг, не твій чоловік і не коханець.

— Я ніколи так і не вважала, — видохнула вона.

— Тоді не намагайся змусити мене поводитися, ніби це так і є. Нічого путнього з цього не вийде. — Пальці під її спідницею перестали бути ніжними, а в його очах проблиснуло щось злісне. І вона нарешті відчула спалах страху. — Добра із цього не буде.

Пальці глибше впилися в шкіру.

Євангеліна охнула й зрештою відштовхнула його.

— Ніякого цього немає — я заміжня.

Джекс провів пальцем по своїх губах, що вигнулися в глузливій посмішці.

— Ти постійно це повторюєш, Лисичко, ніби це має мене обходити.

І за мить він пішов геть.

Щойно Джекс залишив Євангеліну саму в темній залі, у голові в неї почало прояснюватися. Вона згадала, як писала сама собі листа з нагадуванням не довіряти Джексу. Вона згадала все, що він накоїв. Тоді вона згадала Аполлона.

Євангеліна заплющила очі. Ноги все ще трусилися після Джексових доторків, а всередині все стискалося від відчуття провини. Те, що трапилося в коридорі, не мало повторитися.

Прокляття лучника перевернуло все в її стосунках з Аполлоном. Важко було сподіватися на майбутнє з кимось, хто намагався її вбити. Але навіть якби не Аполлон, у них із Джексом узагалі не було жодних шансів.

Джекс був не тим, хто їй потрібний. Вона хотіла кохати та бути коханою і відчувати любов, просто дивлячись на свого обранця. Їй хотілося метеликів у животі й поцілунків. Їй так сильно цього хотілося, що часом здавалося — серце розірветься від цього бажання. Іноді вона робила помилки, як-от сьогодні, коли дозволила Джексові торкатися до неї. Але більше вона такого не дозволить.

Треба було якнайшвидше відшукати камінь молодості, але Євангеліна не хотіла повертатися до вечері. Вона б радше пішла танцювати босоніж на снігу, ніж сіла б за стіл поруч із Петрою Янгблад.

Євангеліна сподівалася, що вечеря була досить жвава й ніхто не помітить, як вона прослизає назад крізь портретні двері. У залі було гучніше, ніж раніше. Рокіт голосів змішувався з хмільним сміхом і дисгармонійним дзенькотом келихів.

— Пані Фокс...

Її поплескали по плечу чимось, схожим на перо. Євангеліна обернулася.

Перед нею стояв усміхнений Крістоф Найтлінгер зі «Щоденних пересудів». Він був одягнений, як завжди, у чорні шкіряні штани та сорочку з пінним жабо.

Від погляду на нього в неї всередині все впало.

— Я такий радий, що ви теж тут. — Він узяв перо, яким щойно постукав її по плечу, і схвильовано замахав ним. — Ви просто сяєте! Як приємно бачити вас із рум'янцем на щоках. Звісно, тепер я маю запитати, через кого саме ви так зашарілися?

Крістоф із цікавістю подивився на двері за портретом, крізь які вона щойно увійшла.

— О ні, — промовила Євангеліна. Не вистачало ще, щоб Крістоф Найтлінгер написав у газеті, що вона була на побаченні з Джексом. Якби Аполлон прочитав таке, то його більше не треба було б змушувати полювати на неї — він робив би це з власної волі. — Я просто досліджувала таємні ходи. Нічого цікавого... — Вона завагалася, побоюючись, що й так сказала забагато.

Вона не дуже добре знала Крістофа Найтлінгера, попри те що його газета загалом була досить прихильна до неї. Навіть коли її розшукували за вбивство, репортер, здавалося, сумнівався в її винуватості. Євангеліна не вважала його підступним. Але він звісно ж не перевіряв усіх фактів, перш ніж публікувати статтю, — йому, вочевидь, більше подобалося друкувати чутки, ніж правду.

Євангеліна не могла дозволити йому надрукувати щось про себе. Аполлон вистежував її, і якщо Крістоф напише в газеті, що бачив її тут, це може коштувати їй життя, навіть якщо там нічого не буде про Джекса.

Вона б попросила репортера взагалі не згадувати про її присутність, але боялася, що це лише розбурхає його цікавість.

— Я пройшла зовсім недалеко. Почула якісь звуки й подумала, що, мабуть, зараз побачу щось, що не призначалося для моїх очей. Мені

трохи ніяково, тож я буду вам вельми вдячна, якщо це залишиться між нами.

— О, моя люба! Звісно, ніхто не дізнається від мене про ваші таємні пригоди.

Крістоф провів пером по губах, наче замикав їх на замок. Але Євангеліну це не дуже заспокоїло.

***

Євангеліна подумала, що треба розповісти Джексу, як вона натрапила на Крістофа і що той може згадати про неї в газеті. Але шукати Джекса зараз їй геть не хотілося.

Усе, чого вона зараз прагнула, — це заповзти в ліжко й заснути. День був неймовірно довгий, і він її геть виснажив. У свої гостьові покої на четвертому поверсі вона видиралася, наче на справжню гору.

Євангеліна прибралася до сну, надягнула нічну сорочку, залізла в ліжко й... не змогла заснути. Щоразу, як вона заплющувала очі, згадувала коридор і Джекса. Її шкіра ставала гарячою, і спати вже геть не хотілося.

Вона не знала, скільки часу це тривало, але зрештою вона полишила спроби заснути. Запалила кілька свічок і підійшла до валізи, де лежало кілька книжок, зокрема «Зліт і падіння Валорів».

Коли вона востаннє тримала в руках цю книжку, її обкладинка була порожня, але сьогодні та, здавалося, знову ожила. На очах в Євангеліни лавандова палітурка темнішала, аж поки вся книжка не стала кольору мокрих слив. За кілька секунд на ній замерехтіла нова срібляста назва: «Безславна історія дому Слотервудів».

Від цих слів Євангеліну охопив азарт. Але вона вже знала, якою підступною може бути ця книжка, тож намагалася ні на що не сподіватися, коли взяла її до ліжка й розгорнула.

З книжки випурхнула стара газетна вирізка, така древня, що мала б розсипатися в руках, але воцений папір був дуже міцний, а шрифт на ній застарілий, і його важко було прочитати. Проте назва вгорі — ой яка знайома.

Щоденні пересуди

ЧУДОВИСЬКО!

Автор — Кілборн Найтлінґер

Вельмиповажні жителі Півночі. Чудовисько атакувало знову! Учора проти ночі всеможному лордові Бейну Слотервуду роздерли горлянку.

Валори й далі присягають, що вони не творили жодних монстрів. Але тим із вас, хто не веде тому ліку, повідаю, що це вже третій напад на дім Слотервудів. Усе почалося в день після трагічної загибелі нашого прекраснодушного Кастора Валора. Є ті, хто припускає, що життя його забрав Вендженс Слотервуд під час жахливої різанини в домі Меррівудів.

Можливо, то зірки зійшлися так, що це чудовисько нині полює на Слотервудів. Воно безжально нападає й на інших, тож дозволимо собі зробити припущення, що ці страхітливі смертовбивства не є зумисними. Але дехто побоюється, що всі ці напади вчиняють тільки тому, що Валори не мають влади над породженою ними потворою.

Далі текст перетворювався на абракадабру, без сумніву, через закляття. Але, на щастя, перша його частина залишалася незмінною, поки Євангеліна перечитувала її.

Дати на газеті не було, але, вочевидь, її опублікували після подій, про які Джекс розповідав у кареті, і стаття підтверджувала його слова. Тут згадувалося й про трагічне вбивство членів дому Меррівудів, і про смерть Кастора Валора.

Євангеліна намагалася не робити поспішних висновків — зрештою, це була бульварна газета, — але, можливо, саме цієї інформації вона й шукала. Вона хотіла знати, чому Північ ополчилася проти Валорів, і стаття, здавалося, все пояснювала. Їхнього сина було вбито, і вони створили чудовисько, щоб помститися. Тут навіть вживали слово «потвора».

Чи могла це бути та сама потвора, яку, за чутками, замкнули у Валорії?

Але щось тут не складалося. Усе, що вона читала про Валорів, звучало так, ніби вони були магичні й могутні — їм не потрібно було створювати чудовисько для помсти. Та, либонь, самих чуток про те, що вони його створили, було достатньо, щоб люди відвернулися від них.

Євангеліна на власному досвіді переконалася, якими могутніми бувають пересуди. І легко могла уявити собі, як родина Слотервудів запускає такі чулки, тим паче якщо Аврора Валор покинула Вендженса Слотервуда заради іншого.

Вона ще раз поглянула на книжку в себе на колінах. Та була розгорнута на змісті з переліком імен членів родини Слотервудів:

Бейн Слотервуд
Вендженс Слотервуд
Веном Слотервуд
Руїн Слотервуд
Меліс Слотервуд
Тормент Слотервуд
Беладона Слотервуд
Глендора Слотервуд

Список розтягнувся на кілька сторінок.

Євангеліна почала з Вендженса, сподіваючись дізнатися більше про Валорів та порівняти книжкову історію з тим, що в кареті розповів їй Джекс.

На жаль, сторінки були порожні.

Вона знову повернулася до змісту, і цього разу її увагу привернуло ім'я Глендори. Джекс про неї не згадував, але Глендора була дружиною Вендженса, і по всьому замку висіли її портрети, тож варто було почитати й про неї.

Розділ розпочинався із зображення Глендори в труні. Її очі були заплющені, а обличчя старе й вкрите численними зморшками.

Під малюнком були слова «Слава в смерті», а над ним — роки життя, з яких випливало, що Глендора померла у віці вісімдесяти шести років. Запис на наступній сторінці був надто суб'єктивний у трактуванні

історії, і Євангеліна подумала, чи це не закляття додало йому трохи «художності».

**Глендора Слотервуд,
також відома як Глендора Добра.
Матір багатьох. Дружина Вендженса.
Шанована майже всіма.**

Бідолашна, бідолашна Глендора Добра, усі обожнювали її, окрім чоловіка, Вендженса. Глендора була сповнена великодушності, радості та чеснот, і вона народила стількох дітей, що без Глендори гілка Слотервудів всохла б. Але все це не мало значення для Вендженса.

Він удавав, що кохає її, замовляв її статуї та картини, запрошував менестрелів писати пісні про доброту своєї дружини — і все це для того, щоб приховати, що Глендора для нього завжди була друга й зовсім не така вродлива, як його перша обраниця, дівчина, яка покинула його біля вівтаря, — Аврора Валор.

Гарненька, гарненька Аврора Валор. Коли вони були заручені, Вендженс був приголомшений красою Аврори. Він упивався нею, наче отрутою, і не міг більше дивитися ні на кого іншого.

Глендора народжувала дітей, влаштовувала вечірки та полювання, перетворила невеличку садибу Слотервудів на славетний маєток, повний квітів, який вирував веселощами, але цього було замало, щоб завоювати серце Вендженса. Той був навіки закоханий у привид дівчини, яка...

Євангеліна зупинилася й повернулася до рядка про квіти й веселощі. Її пальці тремтіли від хвилювання, коли вона витягала сторінку з підказками, написану попередньою дівчиною-ключем.

Як вона й думала, під словами «Один для веселоців» були намальовані квіти. Це могло бути просто збігом, адже багато людей висаджували квіти. Та хіба ЛаЛа не говорила щось про знаменитий зимовий сад Глендори? У книжці Глендору також описували як щедрю, чуйну й життєрадісну. Можливо, вона була просто доброю людиною, як і Робін Слотервуд, а можливо, щось магічне зробило Глендору такою.

Євангеліна ще раз поглянула на зображення Глендори. Воно було чорно-біле й вицвіле від часу, але можна було розібрати, що на жінці був кулон із коштовним каменем на довгому масивному ланцюжку.

Чи міг це бути камінь веселоців?

Євангеліна відчула хвилю піднесення й надії на те, що Глендору поховали разом із цим каменем — адже на малюнку вона була зображена в труні.

Вона подумала, чи не розповісти про свою знахідку Джексові, але після останніх подій вона геть не хотіла його бачити.

Євангеліна зіщулилася від холоду, схопила накидку й вдягла на себе. Вона не знала, котра була година, але гадала, що до сходу сонця залишилося ще трохи часу — достатньо, щоб нишком пошукати могилу Глендори, і вона знала, із чого почати.

«Слава в смерті» — слова під зображенням Глендори — були також нанесені на стіні таємного коридору, який Євангеліна досліджувала раніше того вечора. А потрапила вона туди через двері за портретом самої Глендори.

Требушет у бенкетній залі в темряві здавався ще жахливішим — гігантський заснулий звір, який міг піти назирці за Євангеліною до портрета Глендори, а потім вхопити її, перш ніж вона встигне прослизнути до коридору.

Євангеліна стиснула золотий кинджал, який прихопила із собою. Їй почувся якийсь звук, але требушет лишався непорушним, поки вона квапливо прокрадалася повз у пошуках могили Глендори Слотервуд.

Залу освітлював лише місяць, сяйво якого пробивалося крізь вітражі, тож знайти потрібну картину було непросто. Все, що Євангеліна змогла розгледіти, — це очі Глендори, такі ж меланхолійні, як і раніше. Вона відсунула раму.

Перед тим як зайти всередину, Євангеліна забарилася, замислившись про те, чому Глендора була така сумна. Якщо в неї був камінь веселощів, то вона мала б бути щасливішою. Чи, може, коли писали цю картину, Глендора його ще не мала?

Євангеліні хотілося б вірити, що так усе й було. Вона ступила в коридор. На щастя, смолоскипи все ще горіли, освітлюючи їй шлях, поки вона прямувала тією самою дорогою, якою вже проходила раніше того вечора.

У животі заканудило, коли вона підійшла до того місця, де заскочила Джекса з панночкою Дарлінг. У запиленому повітрі ледь-ледь пахло яблуками, і здавалося, Джекс зараз випірне з тіні.

Їй знову щось почулося.

Але все, що вона бачила, це павуки, які повзали по стінах над словами «Слава в смерті».

Коли вона завершила за рік, повітря змінилося. Між смолоскипами з'явилися ліхтарі, брудне скло яких було наповнене висушеними стеблами й засохлими пелюстками. Аромат яблук зник, і все, що вона відчувала, — це затхлий пил, який нагадував їй про древні кістки та зів'ялі квіти.

На щастя, тривожний аромат послабшав, коли вона наблизилася до надгробка. Величезний, він стояв між двома фігурами янголів-плакальників, покритий шаром пилу, ніби його дуже давно ніхто не відвідував.

Євангеліна підходила до нього, затамувавши подих, готуючись відчутти магію каменя веселощів. Та, вочевидь, домовина приглушувала його силу.

Труна була витесана з мармуру, і Євангеліна марно намагалася відсунути її кришку — та не подалася навіть на сантиметр.

— Допомогти?

Вона здригнулася, коли з тіні матеріалізувався Люк, із золотою короною на голові, вбраний у пальто з високим коміром, яке, здавалося, надягнув тільки для того, щоб похизуватися.

— Люку, що ти тут робиш? Ти що, стежив за мною?

— Я почув, що ти все ж таки приїхала на вечірку, тож вирішив приєднатися до тебе. — Він лукаво посміхнувся. — Я збирався прокрастися до твоєї спальні, але потім побачив, як ти кудись вислизаєш, тож так, схоже, що я за тобою стежив.

— Не треба цього робити.

— Чому ні? Я ж так завжди робив. Я не про стеження за тобою, а про прокрадання у твою спальню. — Він дивився на неї крізь довгі густі віії. Але Євангеліна не дозволила собі загубитися в його погляді, як сталося минулого разу.

— Це тому, що я вампір? — не вгамовувався він. — Чи ти все ще в жалобі за померлим чоловіком?

Раптом Люк ускочив на кришку домовини й сів, звисивши ноги, з безневинним виглядом, якому вона геть не повірила.

Насправді вона не думала, що він її вкусить. Якщо придивитися, крізь Люкове марносластво проглядала радше самотність, аніж голод. Вона помітила це ще минулого разу. Євангеліна не зналася на вампірах, але задумалася, чи бути вампіром означає щось більше, ніж просто жадати крові. Вампіри не старішали. Вони залишалися незмінні навіки-віків. Напевно, не лише фізично. Можливо, їхні серця теж не старіли, тому їм було важче відпустити минуле.

— Це не через те, що ти вампір, — запевнила вона його. — Насправді мені треба дещо зробити до сходу сонця, і не завадила б твоя вампірська сила.

Це його трохи звеселило. Він широко усміхнувся, коли Євангеліна з натяком кивнула на важку мармурову кришку труни.

Як і Євангеліна, Люк був дуже допитливий. Він одразу ж спитав:

— Що тобі знадобилося в труні?

— Допоможи відкрити — і побачиш.

Люк зіскочив із домовини, штовхнув кришку, яка з глухим стуком вдарилася об землю, і задоволено усміхнувся, повернувшись до неї.

— Тепер можна тебе вкусити?

— Ні, Люку, я ніколи не дозволю тобі мене вкусити.

— Ніколи не говори «ніколи», Єво. — Він із надією усміхнувся до неї, демонструючи гострі ікла, і зазирнув усередину. — Ти впевнена, що тобі потрібна саме ця труна?

— Упевнена, — відповіла Євангеліна.

А втім, вона хвилювалася, коли опустила погляд туди, куди дивився Люк. Від тіла Глендори Слотервуд залишився сам порошок та зуби. Вона померла так давно, що не було вже ні кісток, ні одягу, ні прикрас. І досі жодного відчуття магії. Ні поколювання, ні сиріт на шкірі, ні раптових спалахів радості.

Але Євангеліна мала вірити, що тут щось було.

Вона нервово й глибоко вдихнула й занурила руку в каламутно-сірий порошок, на який перетворилася Глендора Слотервуд.

— Єво! Що ти робиш? — Люк, вочевидь, вирішив, що вона збожеволіла. Він схопив її за плечі, відтягаючи від труни, та, на щастя, вона вже намацала щось схоже на ланцюжок.

Євангеліна скинула руку Люка й струсила пил із каменя, що звисав із ланцюжка, аж поки той не перетворився на самоцвіт кольору молочних ірисок, який був ніби зітканий із мерехтливого сонячного світла.

Люк скоса подивився на камінь. Вочевидь, той його зовсім не вразив.

— Я можу купити тобі кращу прикрасу, ніж ця. — Він потягнувся до каменя.

Євангеліна міцніше стиснула кулон і відчула знайоме бажання нікому його не віддавати. А потім її охопила хвиля полегшення. Це справді був камінь веселоців. Мабуть, він діяв на неї не так потужно, як інші, бо вона й без того була оптимісткою.

— Дякую, Люку! — Ставши навшпиньки, вона цмокнула його в щоку й попрямувала назад коридором.

— Стривай, — вигукнув Люк. — Завтра буде костюмована вечірка. Будеш моєю парою?

Євангеліна зупинилася посеред коридору. Якщо вона піде з Люком, то можна буде уникнути Джекса. Принаймні, поки він не повернеться на вечірку й не застане її з вампіром.

Їй було приємно про це думати, адже Джекс, певно, не зрадіє, побачивши її під руку з Люком, надто, якщо десь поряд був камінь молодості, що викликав своєю магією ревності.

— Мені б дуже хотілося погодитися, — відповіла Євангеліна. — Та боюся, це не зовсім вдала ідея. — Хай би як їй хотілося подратувати Джекса, це була вечірка на честь Лалі, і вона не влаштовуватиме тут сцен. — Але обіцяю потанцювати з тобою.

***

Євангеліна заховала сонячно-жовтий камінь веселоців на грудях під нічною сорочкою, щоб відчувати, що той у безпеці, та попрямувала сходами вгору до гостьових покоїв. Добре, що дія каменя була не надто потужна. Після нападів ревності, що їх, вочевидь, викликав камінь молодості, вона трохи боялася того, на що здатний цей камінь.

Її лякала перспектива сп'яніти від щастя або очманіти від радості та забути про те, навіщо вона тут.

Але поки що вона відчувала лише неспокій. Шкіру поколювало від моторошного передчуття, яке змусило її сповільнити кроки, коли Євангеліна дійшла до четвертого поверху Слотервудського замку.

Було так тихо, що вона чула потріскування свічок у ліхтарях. Потім Євангеліна побачила пасмо волосся кольору місячного сяйва та обриси людини, що хутко бігла коридором. Петра.

Євангеліну охопило те саме недобре почуття, яке відвідувало її щоразу, коли вона бачила цю дівчину. А тоді вона подумала, чи часом Петра не вийшла з кімнати Джекса.

Євангеліна кинулася в кінець коридору, зазирнула за ріг, за який щойно завершила Петра. Але там уже нікого не було.

Хотілося вірити, що все це їй просто примарилося. Ніч уже певно переходила в ранок. І Євангеліна знову відчула, як сильно втомилася. Запал від того, що вона знайшла камінь веселошців, потихеньку згасав, забираючи в неї останні сили. Так чи інак, вона знала, що справді бачила Петру. От тільки не могла зрозуміти, навіщо та була тут. Куди це Петра могла поспішати в такий час?

Євангеліна перебрала в пам'яті все, що сталося цього вечора. Джекс сказав, що Петра здалася йому знайомою. Тоді Петра попередила Євангеліну про Джекса; саме вона розповіла їй, що той вислизнув кудись з іншою дівчиною.

Здавалося, що Петрі не подобається Джекс, але Євангеліна не могла позбавитися від думки, що та виходила саме з його кімнати.

Можна було стояти в коридорі й розмірковувати про це до світанку. Або ж просто завітати до Джекса.

Вона тричі постукала у двері. Спочатку тихо, але коли він не відповів, постукала ще раз, уже голосніше.

«Джексе», — подумки мовила вона.

Жодної відповіді.

Він спав? Чи ігнорував її?

Якщо до нього навідувалася Петра, то він не мав би спати.

Євангеліна подумала, чи не постукати ще раз, але якщо вона й далі шумітиме, то перебудить усіх навколо. Втім...

Вона подивилася на свої пальці. Один поріз — і стукати не доведеться.

Кинджалом вона вколола кінчик пальця й відімкнула Джексову кімнату.

І відразу зрозуміла, що його там немає.

Камін давно вистиг, і сонце вже сходило, його промені пробивалися через укрите інеєм вікна та падали на постіль із балдахіном, в яку сьогодні не лягали. Кремові ковдри навіть не були прим'яті.

Але Джекс явно заходив сюди. На столі височіла гірка з яблучних недогризків. На кріслах і диванах був розкиданий одяг.

Здається, Джекс привіз більше одягу, ніж вона. Там були бриджі, пояси та пів дюжини пар чобіт. Вона знала, що краще нічого не чіпати, але не втрималася й провела пальцями по оксамитових дублетах різних відтінків синього, чорного та сірого. Вони були м'які та приємно пахли.

Вона ніколи б не зізналася йому, але зараз була надто втомлена, щоб брехати самій собі, тож мусила визнати, що їй подобалося, як пахне Джекс — як яблука, як магія, як холодні ночі, коли хочеться загорнутися в ковдру.

Євангеліна підійшла до ліжка. Воно не пахло Джексом, але було м'яке. Вона присіла скраєчку. Які ж чудові на ньому були подушки — такі шовковисті й пухкі. Вона просто сперлася на них, щоб трохи розслабитися.

Євангеліна заплющила очі лише на секунду. А може, лише на хвилину...

***

Євангеліні хотілося глибше загорнутися в ковдру й не звертати уваги на тінь, що впала на неї. Їй дуже не хотілося мати справу з тінями, особливо з драгівливими. Ця тінь була холодна й стояла досить близько. Євангеліна відчувала, що в тіні кепський настрій. Можливо, якщо вона не розплющуватиме очей, тінь піде собі геть.

— Як довго ти плануєш вдавати, що спиш? — протягнула тінь.

Євангеліна неохоче розплющила одне око.

Тінь була ближче, ніж вона думала, наче Джекс саме збирався впасти в ліжку, доки не побачив там її. Він уже встиг зняти дублет, сорочка була наполовину розстебнута, золотисте волосся трохи скуйовджене, а сріблясто-блакитні очі сяяли загрозливіше, ніж зазвичай, так ніби він усе ще міг влягтися до неї в ліжку.

Від цієї думки її серце пропустило удар, а потім знову забилося, коли Джекс опустив очі і його погляд ковзнув по її тілу. Він роздивлявся, як вона згорнулася клубочком у його ліжку, підклавши одну руку під голову, а другу притиснувши до грудей, прикриваючи ковдрою те місце, з якого сповзла її нічна сорочка.

Його губи поволі розпливлися в усмішці.

— Тепер ти одержима моїми сорочками?

І тут Євангеліна відчула це, гудзики на своїй ковдрі, точніше, на його сорочці, яку вона обіймала, наче ковдру.

Її щоки одразу ж почервоніли.

Джексові очі весело спалахнули.

— Ти сумувала за мною минулої ночі? — Він притулився до бильця ліжка й повільно погладжував його рукою, поки його погляд мандрував по її ногах та розрізу в нічній сорочці.

Те, що вона відчувала, було значно сильніше за зніжковіння. Євангеліна відкинула сорочку й сіла так, що опинилася майже на одному рівні з Джеком. Зустрілася з ним очима, і серце на мить затріпотіло. Зблизька його очі надто сильно на неї впливали, але вона не відводила погляду.

— Я шукала тебе, бо бачила Петру за дверима твоєї кімнати.

— Хто така Петра?

— Дівчина зі вчорашньої вечери з волоссям кольору місячного сяйва. Хто вона тобі, Джексе?

Він звів брови й похитав головою.

— Я її не знаю.

Євангеліна з недовірою подивилася на нього. Їй хотілося йому вірити. Але в усьому, що стосувалося Джекса, вона не довіряла власним почуттям.

— Учора ти сказав, що вона здалася тобі знайомою. А потім саме вона вказала мені на те, що ти кудись зник під час вечері.

Його гарний настрій миттєво випарувався.

— Я не знаю, хто ця дівчина, але тобі краще триматися від неї подалі.

— Чому? Якщо ти її не знаєш...

— Мені вона не подобається, — урвав її Джекс.

— Чому? Тому що вона тебе теж недолюблює?

— Мене всі недолюблюють, — озвався він.

— Ми обоє знаємо, що це неправда, — заперечила Євангеліна. — Учора ввечері ти, здається, сподобався багатьом дівчатам.

— Їм подобається лорд Джекс. Але, як тобі добре відомо, Лисичко, я не лорд Джекс. — На мить його обличчя змінилося, з нього зник будь-який натяк на людськість, він дивився на неї мертвими очима, такими ж, як у Хаоса. — Я той, хто вб'є цю Петру, якщо вона ще раз наблизиться до тебе. Тож якщо не хочеш, щоб вона померла, тримайся від неї якнайдалі.

Темою костюмованого балу були відомі пари з історії Півночі. Євангеліні подобались і сама ідея, і те, що потрібно в когось перевдягатися, поки вона не побачила вбрання, яке залишила для неї ЛаЛа.

Це була гарненька пасторальна сукня із серцеподібним вирізом, дутими рукавами та спідницею до колін, підперезана широкою рожевою стрічкою, яка ззаду утворювала чепурний бант. Зшита вона була з жовтого мережива, усіяного рожевими та білими квітами й грайливими лисицями, які чітко давали зрозуміти, ким вона мала бути. Лисицею.

Беручи до уваги ситуацію з Аполлоном, було трохи моторошно вдягатися, як героїня «Балади про лучника та лисицю». Але Євангеліна намагалася бути оптимісткою. Сукню подарувала ЛаЛа, і за інших обставин вона б їй ідеально підійшла. І, правду кажучи, хоча їй і було трохи не по собі, сукня нагадала про те, що вона мала зробити: зняти прокляття лучника з Аполлона й відшукати зниклі камені. Євангеліна сподівалася, що сьогодні ввечері знайде камінь молодості. І тоді залишиться лише камінь правди.

Ця думка заспокоїла Євангеліну, поки вона зав'язувала рожево-золоті стрічки на черевичках, які переплітали ноги аж до литок. Потім вона вдягла на себе камінь веселоців і надійно сховала його в ліф.

Вона сумнівалася, що Джекс зрадіє тому, що вона носить на собі цю коштовність, але це не мало значення, адже вона нічого не казала йому про камінь — ще не казала. Мабуть, вона мала б це зробити, коли вони

були разом у кімнаті, але їй не хотілося, щоб Джекс відібрав його та замкнув у шкатулці.

Камінь, здавалося, жодним чином не шкодив їй. Вона не почувалася нерозсудливою, як під дією каменя удачі, чи охопленою ревнощами, як від каменя молодості. Якби не гостре бажання нікому його не віддавати, коли Люк намагався його вихопити, то, мабуть, вона гадала б, що він геть не магічний.

Старий годинник на камінній полиці тихенько цокав, була майже восьма. Бал офіційно розпочався, але Джекс за нею все не приходив.

Євангеліна закусила губу. Взагалі-то вони не говорили про те, що підуть на бал разом. Тож, мабуть, він не мав наміру йти з нею. Може, він піде з кимось із сестер Дарлінг? Ця думка їй геть не сподобалася.

Може, він ще спав? Джекс здавався втомленим, коли знайшов її у своєму ліжку. Вона гадала, що він міг заснути після цього, і з досвіду знала, яким міцним може бути його сон.

Євангеліна вирішила перевірити, як там Джекс. Його кімната була ліворуч від її покоїв, і двері туди були прочинені.

Напевно, слід було постукати, але цікавість взяла над нею гору. І натомість Євангеліна зазирнула в щілину.

Джекс не спав і, схоже, був готовий йти. Втім важко було сказати, готувався він до вечірки чи до битви.

При ньому були два мечі, що перехрещувалися на спині димчато-сірої сорочки. Рукави були закасані по лікті, і Євангеліна бачила м'язи на його руках, поки він не вдягнув на них довгі шкіряні рукавиці, що пасували до високих чобіт і низько підперезаного пояса. Зброї на поясі не було, але на стегнах в обтислих чорних бриджах вона побачила шкіряні ремені, на яких він закріпив кілька блискучих кинджалів.

Євангеліна не знала, кого він мав зображати, але серце її калатало, поки вона роздивлялася його у світлі вогнища. В одній руці він тримав біле яблуко, друга була стиснута в кулак так, що побіліли кісточки пальців

І тоді вона зрозуміла, що він був не один.

У полі зору з'явилася ЛаЛа.

Яскрава, вона різко контрастувала із темним Джексом. ЛаЛа була одягнена як русалка, у бірюзову спідницю з паєтками, яка обтискала ноги до колін, а нижче розширювалася, наче хвіст. Руки були вкриті нитками блискіток, від пальців до плечей, де вони кріпилися до ремінців із перлин та перламутрового ліфа.

Її смаглявий живіт також був прикрашений перлинами та самоцвітами й справді сяяв. Вона мала доленосний і магічний вигляд. Але поводитися так, наче сталося щось вкрай погане. В одній руці ЛаЛа тримала зім'яту газетну вирізку, у другій — кубок, з якого зробила великий ковток.

— Чому ти не на вечірці? — потягнув Джекс.

— Я прочитала дещо, що ти маєш побачити. — ЛаЛа тицьнула газету Джексові до рук.

Той кинув на неї невдоволений погляд.

— Я не читаю жовтої преси.

— Але це ти маєш прочитати. — ЛаЛа зробила ще один нервовий ковток. — Крістоф написав у статті, що Євангеліна тут. Він не назвав її імені, але згадав про одну рожевокошу принцесу.

В Євангеліни закрутило в животі від страху. Вона нахилилася ближче, щоб дізнатися, що ще про неї написали. Хоч би там нічого не було про її прогулянку за портрет, достатньо вже того, що її місцезнаходження розкрито. Якщо вони залишаться, сюди неодмінно

прибуде Аполлон, а якщо поїдуть, то не знайдуть каменя молодості, який, вочевидь, був тут.

— Це ще не все. Там ще є оголошення про розшук Тіберія, який втік із Вежі, — продовжила ЛаЛа. — Гадаю, він зараз теж прямує сюди, як і Аполлон.

Джекс кинув на ЛаЛу вбивчий погляд.

— І хто в цьому винен?

— Я зробила те, що мала зробити. — Тон ЛаЛи став більш жорстким. — Вона не збиралася відмикати арку.

Євангеліна похитнулася. Вона, мабуть, не розчула. ЛаЛа була її подругою. ЛаЛа не могла накласти прокляття лучника на Аполлона.

Але ЛаЛа радила Євангеліні відімкнути арку. А Джекс просив ЛаЛу зняти прокляття з Аполлона. Мабуть, тому що ЛаЛа була тією, хто його наклав?

Євангеліна подивилася на свій костюм лисиці. Можливо, ЛаЛа не випадково дала їй цю сукню. Може, це було зроблено навмисно?

Вона не хотіла вірити, що ЛаЛа її зрадила. І тут вона згадала той день, коли була в помешканні ЛаЛи. Вона тоді взяла Євангеліну за руку й почала промовляти якусь абракадабру. Євангеліна подумала, що це прокляття історії спотворює її слова, але що, коли ЛаЛа прокляла її та Аполлона саме тоді?

Крізь щілину у дверях Євангеліна спостерігала, як Джекс повернувся до вогнища. Якусь мить вона бачила лише те, як він гнівно струснув плечима, дивлячись у полум'я.

— Якщо вона помре, винною в цьому будеш ти, — мовив він.

— Вона не помре, якщо ти негайно забереш її звідси. — ЛаЛа допила свій келих вина. — Ти зможеш захистити її?

Джекс розлючено подивився на неї.

— Не дивися на мене так. Я бачила, який у тебе був вигляд, коли ти під ручку вів її сюди.

— І який у мене був вигляд?

— Наче ти готовий вбивати заради неї.

— Я готовий вбивати заради багатьох речей.

— Головне її не вбивай, — відповіла ЛаЛа. — Бачила я, як ви двоє дивитеся одне на одного. Минулого вечора, коли заходила в бенкетну залу, вже подумала була, що ти її зараз поцілуєш прямисінько посеред вечірки.

— Я думав, ти мене краще знаєш. — Обличчя Джекса повільно розслабилося, і він усміхнувся, а потім в його очах знову спалахнув той самий первісний вогник, із яким він дивився на Євангеліну минулої ночі. — Я просто даю їй те, чого вона хоче. Але не хвилюйся, сама вона мені не потрібна. Мені просто треба, щоб вона знайшла камені.

— І ти ще вважаєш мене жорстокою. — ЛаЛа зло зацокала підборами, розвертаючись до дверей, щоб піти.

Євангеліна відступила на крок і швидко ретирувалася, поки хтось із них не заскочив її за підслуховуванням.

Якщо камінь на шиї Євангеліни й випромінював якусь магію радості, то на неї вона не діяла, бо їй було боляче — боляче від усього. Вона мала ЛаЛу за подругу. Гадала, що ЛаЛі було не байдуже до неї. Та схоже, що, як і Джекс, усе, чого хотіла ЛаЛа, це відімкнути арку.

Євангеліна геть задихалася, коли дійшла до бальної зали.

Перед відчиненими дверима слуги роздавали келихи з темно-червоним вином і солодкою медовухою. Розсудливіше було б нічого в них не брати — їй ще треба було знайти камінь правди та камінь молодості до того, як Аполлон чи Тіберій знайдуть її.

Та Євангеліна просто хотіла напитися — пити, доки їй не покращає або доки їй не стане байдуже, що нікому не можна довіряти.

Вона схопила келих і швидко осушила його. А потім ще один, щоб уже подіяло.

Келихи сьогодні були дерев'яні, їхні ніжки були прикрашені лозами з бронзи з патиною та квітами ангельських труб [4](#), що пахли яблуками та кров'ю.

Вона зашпорталася.

Запах нагадав їй про церкву Принца сердець, та, на щастя, Джекс ще не прибув до цієї «лісової» бальної зали. Євангеліна зовсім не хотіла його бачити.

ЛаЛине зізнання її ранило. Але про те, що сказав Джекс, вона навіть думати не хотіла.

«Я просто даю їй те, чого вона хоче. Але не хвилюйся, сама вона мені не потрібна. Мені просто треба, щоб вона знайшла камені».

Тепер Євангеліна почувалася такою наївною. Вона стільки разів казала собі не довіряти йому, переконувала себе, що йому байдуже до неї. Але все одно трохи повірила в те, що він намагався зберегти їй життя не тільки тому, що хотів, щоб вона відімкнула арку.

І навіть тепер, коли вона чула, як він казав ЛаЛі, що йому до неї байдуже, що вона була йому не потрібна, що не було жодного ризику, що він уб'є її, адже він лише прикидався, що вона йому подобалася, однаково хотілося вірити, що він брехав.

Вона зробила ще один глибокий ковток із кукля й почала пробиратися в глиб костюмованої тисняви з наміром розчинитися в ній.

На щастя, вона не була єдиною лисицею на балу. Там було ще декілька гостей, вбраних у пастельні пасторальні сукні або в рудувато-коричневі сукні, до яких кріпилися пухнасті вушка й хвости, як у справжніх лисичок. Костюм лучника був не менш популярний. Ким були деякі з пар, Євангеліна так і не зрозуміла. Ще вона бачила декілька Гонор із Вульффриками, Вендженсів із Глендорами, русалок — і непоодиноких русалів — із полоненими моряками в парусинових сорочках, які мали такий вигляд, ніби зійшли прямисінько з різьблень на арці воріт до Півночі. Там також була дівчина, вбрана як сонце, яка танцювала з іншою дівчиною у вбранні місяця. А на середині майданчика молодий красень у костюмі дракона кружляв юнку, що була схожа на блискучий скарб.

Можливо, виною всьому було вино, що струменіло її венами, але на мить Євангеліні здалося, що вона не в бальній залі, а серед сотень історій. Історій кохання та трагедій, легенд, про які давно забули. І несподівано вона теж забула про всі свої тривоги — їх змило відчуття, що її життя теж було однією із цих історій. Вона здогадувалася про це раніше, але лише зараз її охопило усвідомлення масштабів усіх цих подій.

Вона вийшла заміж за принца, стала частиною пророцтва й зараз шукала магичні камені, які могли змінити долю світу. Звісно, і про неї складатимуть легенди — вони вже їх складають, просто Євангеліні ніколи не спадало на думку, що вони були частиною чогось більшого — історії, яка творилася на її очах.

Та, на відміну від персонажів навколо неї, дехто з яких був приречений на трагедію, в Євангеліні все ще був шанс на щасливий кінець власної історії.

То байдуже, що шанси зараз були не на її користь, і все через усі ці прокляття та зради, принців-брехунів та принців-убивць. Ніщо із цього не означало, що вона була приречена. Євангеліна досі вірила, що в кожній історії могла бути безкінечна кількість різних закінчень, і вона збиралася знайти свій щасливий фінал, щойно відшукає два останні камені.

Залою прокотилася хвиля збудження.

— Подивіться, хто тут, — шепотіли навколо.

А по тому:

— Молодий...

— Привабливий...

— Неодружений...

І голосне:

— Єво!

За мить вона побачила Люка, той бадьоро крокував до неї, у капелюсі з пером та із сагайдаком стріл із золотими наконечниками на спині.

— Я знав, що ти будеш лисицею.

Євангеліна не стримала усмішки. Звісно, Люк був вбраний як лучник, — жест, який кілька місяців тому здався б їй страшенно романтичним, — і вона й досі вважала, що це було дуже мило з боку Люка. Марісоль його приворожила, Джекс обернув на камінь, а потім його перетворили на вампіра, але він усе одно зберіг частину своєї людськості. На відміну від Джекса.

— Здається, ти винна мені один танець, — промовив Люк.

— Не сьогодні, вампірятко.

Євангеліна завмерла, почувши голос Джекса. А потім затремтіла, коли той з'явився в полі зору вбраний як янгол смерті з мечами на спині.

— Її вже запросили.

— Так, я і запросив. — Люк оголив свої ікла.

Джекс тільки засміявся. Звук був мелодійний і сильно контрастував із голосом, що його Євангеліна почула в себе в голові: «У тебе є вибір. Ти танцюватимеш зі мною або дивитимешся, як я відітну йому голову одним із цих мечів».

Євангеліна зчепила зуби й люто глянула на нього.

— Ти завжди так знаходиш партнерів для танцю? Погрожуючи вбити інших кавалерів?

— Не випробовуй мого терпіння, Лисичко. — Джекс згинав і розгинав пальці, наче збираючись схопити меча. Натомість він повласницьки обхопив ними Євангеліну за талію.

У грудях у неї поважчало, а серце закалатало, але вона знала, що це не через Джекса. Це все через вино й камінь веселоців, та ще злість, яку вона все ще відчувала через його численні зради.

— Відпусти мене.

— Не можу. — Його очі зустрілися з її, наче випадково, ніби він збирався тримати Євангеліну на відстані, але не міг не притягати її до себе. — Ти знову в небезпеці. Нам треба йти.

— Ні, Джексе, з тобою я нікуди не піду. Я чула вас із Лалюю. Я чула все, що ти сказав. Я знаю, що вона зробила з Аполлоном. І знаю, що ти це від мене приховав. І я знаю... — Вона хотіла сказати, що знала: він не хоче торкатися її зараз. Але не змогла цього вимовити. Натомість вона притиснула руки до його грудей і штовхнула.

А тоді вона повернулася й побігла.

⁴ Народна назва бругмансії — садової рослини з квітами, що за формою нагадують трубу.

30

Бальна зала ходила обертом. Музики грали на скрипках десь на стелі. Танцівники ширяли в просякнутому вином повітрі. Усюди були розсипані блискітки ЛаЛиної сукні.

Принаймні так здавалося Євангеліні, коли вона бігла з танцювального майданчика, якнайдалі від Джекса.

Краєм ока вона бачила ЛаЛу під руку з Робіном. Зараз, поруч із нареченою, той здавався безмежно щасливим. Відтоді як ЛаЛа покинула кімнату Джекса, кубок в її руці змінився на тризуб, а хвилювання на обличчі — на чарівну усмішку. Та чи не було все це виставою, як і її дружба з Євангеліною? Чи, може, ЛаЛа, як і Джекс, використовувала її, щоб отримати те, що їй було потрібно всередині Арки Валорів?

Євангеліна не хотіла в це вірити — внутрішній голос нашіптував їй, що це неправда. Але в голові в неї паморочилося від вина, груди стисло від образи, а думки плуталися. Вона знала тільки те, що більше зрад не витримає. Їй потрібен був бодай хтось, кому вона могла б довіряти. Невже вона забагато хотіла?

— Здається, тобі треба на свіже повітря, — промовила Петра.

Вона взяла Євангеліну за руку ще до того, як та встигла кивнути.

Євангеліна не впізнала персонажки, костюм якої був на Петрі — світла сукня-кольчуга з глибоким декольте й тонкий срібний обруч на волоссі кольору місячного сяйва.

— Ходімо зі мною, — вмовляла вона. — Я знаю таємний вихід звідси.

Усередині Євангеліни все стислося від тривоги, поки Петра вела її до фонтана, з якого лилася ігрива медовуха. Ця дівчина їй все ще не подобалася, Євангеліна їй не довіряла. Але якщо вона залишиться в бальній залі, Джекс наздожене її. Вона не знала, чому він досі цього не зробив, але озирнутися, щоб з'ясувати це, не наважувалася. Євангеліна поговорить із ним, коли кімната припинить крутитися й вона впевненіше триматиметься на ногах, — зараз йому буде занадто легко вибити землю їй з-під ніг.

— І де ж цей секретний прохід? — запитала вона.

— Зовсім поряд, — відповіла Петра.

А за мить усе відбулося. Щойно вони були на краю танцмайданчика, а вже опинилися біля лавок для тих, хто соромився танцювати, — порожніх, бо це була не та вечірка, на яку запрошували скромників.

— Гадаю, це вона. — Петра схопила одну з лавок за ніжку, відтягнула її від стіни, і перед ними прочинилися приховані двері.

— Сюди, — швидко проговорила вона, ніби сама від когось тікала.

Євангеліна відчула укол тривоги. Але на тому боці не було ні запліснявілого каміння, ні павутиння — там було чисто і яскраво. На білих, добре освітлених смолоскипами стінах були скульптури предків Слотервудів.

Принаймні Євангеліна сподівалася, що це були скульптури. Кілька різьблених фігур, повз які вони проходили, були такі реалістичні, що Євангеліна легко могла уявити, що це справжні тіла, замуrowані в білих стінах.

Вона сповільнила крок, але Петра знову взяла її за руку й потягнула за собою.

— Звідки ти знаєш про цей прохід? — запитала Євангеліна.

— О, — тихо відповіла Петра, — я бувала тут сотні разів.

— Здається, ти казала, що тобі пощастило, що тебе запросили на цю вечірку?

— Я збрехала. — Петра скривилася. — Я маю на увазі, я просто... — Вона затнулася, і це справляло дивне, неприродне враження, ніби зазвичай їй не потрібно було добирати слова. — Я відвідую ці вечірки довше, ніж ти живеш на цьому світі.

У Євангеліни знову все стиснулося в животі. Потім вона відчула, як під сукнею гаряче палає камінь веселоців. Тільки тепер Євангеліна вже не була впевнена, що цей камінь був каменем веселоців. Раніше вона не помічала, щоб той якось на неї діяв, але тепер він ніби нарешті прокидався; вона відчувала, як він оживає, наповнюється силою. Та жодної радості чи веселоців, яких вона очікувала, він не випромінював. Євангеліні нестерпно запекло від правди — вона носила камінь правди — і той нашіптував їй забиратися геть, бігти, тікати, рятуватися.

Світ нарешті перестав обертатися, і вона пошкодувала, що не продумала своїх дій.

Звісно, Євангеліна думала... Але одна з її думок була про те, як вона зловтішатиметься, коли побачить вираз Джексового обличчя після того, як він нарешті знайде її із тією, проти кого застерігав. Тепер його застереження щодо Петри здавалося справді вагомим.

Вона вивільнила свою руку з Петриної.

— Я повертаюся на бал.

— Ні, Євангеліно. Боюся, що ні. — У руках у Петри зблиснув кинджал, і вона кинулася, щоб встромити його Євангеліні в серце.

Євангеліна відскочила, ледве уникнувши удару ножом.

— Що ти робиш?

— Я не погана людина, але я не хочу вмирати.

Петра знову зробила випад, і, можливо, поранила б Євангеліну, але вузька сукня сповільнювала рухи.

Євангеліна ухилилася від леза й спробувала схопити дівчину за зап'ястя. Краще нехай їй поріжуть руку, ніж переріжуть горло. Але їй завадило Петрине волосся. Замість леза чи зап'ястя Євангеліна вхопила її за пасмо місячного кольору.

Вона смикнула за нього, не дуже сильно, але вся осяйна грива залишилася в неї в руках.

Євангеліна охнула. Це була перука. Волосся Петри було рожеве, із пасмами, які відливали золотом.

— Твоє волосся! Воно зовсім як... — Євангеліна збиралася сказати, що воно було зовсім, як у неї, але Петра не дала їй закінчити.

Зі складок одягу вона витягнула другий ніж.

Євангеліна жбурнула перуку Петрі в обличчя й виграла декілька секунд. Її розум кричав їй, що треба тікати. Але їй набридло, що всі намагаються її вбити. Замість того щоб побігти, вона кинулася на Петру й схопила її за зап'ястя, поки та на мить була засліплена.

— Чому ти намагаєшся мене вбити?

Коли вона промовила це, камінь, що був на Євангеліні, знову запік.

Петра пручалася, все ще тримаючи обидва ножі. Вона струснула перуку з обличчя. Піт приліпив рожево-золотаві пасма до чола, а щоки почервоніли від гніву, поки вона боролася і з Євангеліною, і з силою каменя правди.

— Я знаю, що ти теж ключ. І якщо я не вб'ю тебе, ти вб'єш мене, щоб відібрати мій камінь.

— Який у тебе камінь?

— Камінь молодості, уф-ф-ф... — Петра злісно дивилася на ланцюжок на шії Євангеліни. — Припини ставити мені запитання!

— Припини намагатися мене вбити — я тобі не ворог.

— Ні, ворог! — Петра понурила плечі й на якусь мить припинила боротися. — Колись я була така сама, як ти. Я побралася з принцом, і мене звинуватили в злочині, якого я не вчиняла. Потім я дізналася про пророцтво й думала, що я особлива, що все, що сталося зі мною, було не випадково. Я була ключем — єдиною дівчиною в короні з рожевого золота, яка могла відімкнути Арку Валорів. — Вона похитала головою і невесело розсміялася. — Ми з тобою не особливі, Євангеліно. Ми просто інструменти, які використовують інші. Знаєш, тобі навіть не дадуть скористатися каменями, які ти знайдеш. Хаос не давав мені використати той, який мені вдалося відшукати.

Євангеліна спробувала не виказати себе. Хаос казав їй, що остання дівчина-ключ померла, — розповідав, що це сталося через камінь удачі, який зробив її нерозсудливою. Але навряд чи Петра могла брехати так близько до каменя правди.

— Звідки ти знаєш, що я працюю разом із Хаосом?

— Тому що і я з ним працювала. Я знайшла для Хаоса камінь удачі, — відповіла Петра, — але він не довірив його мені. Він замкнув

камінь, щоб убезпечити його, а не для того, щоб убезпечити мене. Тож коли я знайшла камінь молодості й зрозуміла, що з ним можу залишатися молодою і жити вічно, я інсценувала свою смерть і зникла. — А тоді з переможною посмішкою вона виголосила: — Лише тоді я дізналася, що саме можуть робити всі чотири камені, зібрані разом. Але, гадаю, тобі про це не розповіли, еге ж?

— І через це ти намагаєшся мене вбити? Щоб зібрати усі чотири камені?

— Ні! — Петра ображено відсахнулася. — Я просто хотіла зберегти свій камінь. Я розповідаю тобі це все для того, щоб ти знала, що їм не можна довіряти. Втім... я вже бачу, що ти занадто довірлива. — В очах Петри на мить промайнув жаль, а потім вона подалася всім тілом на Євангеліну та вгатила її в протилежну стінку.

Євангеліна вдарилася головою об одну зі статуй так, що зуби в неї зацокотіли.

— Будь ласка, припини це, — зойкнула вона, все ще намагаючись втримати Петрині зап'ястя. Їй не хотілося робити Петрі боляче, але та й далі боролася.

Петра вирвалася з рук Євангеліни й мало не порізала їй щоку одним із кинджалів. Це нарешті надало Євангеліні сил, щоб, зціпивши зуби, врзати кісточки пальців Петри в стіну з такою силою, що та випустила обидва ножі.

Кинджали з брязкотом упали на підлогу, розлетівшись урізнобіч.

Євангеліна не хотіла підіймати їх, але Петра без вагань метнулася за одним із ножів, а потім за Євангеліною. Вона не мала наміру здаватися. У Євангеліни майнула думка, що це з її кімнати, а не з кімнати Джекса Петра виходила минулої ночі, де вона сподівалася вбити Євангеліну уві сні.

Смолоскипи мерехтіли в такт крокам Петри, дим зміївся в просторі між ними, що поступово зменшувався.

— Будь ласка, зупинися. — Руки Євангеліни були слизькі від поту та страху. Вона схопила другий ніж і тримала його, наче щит.

— Я справді непогана людина, — повторила Петра, і на секунду в її очах пробліснув щирий жаль. Але вона не зупинилася й не опустила

ніж. — Не те, щоб я хотіла цього, але щойно я побачила тебе тут, я зрозуміла...

Євангеліна встромила кинджал у груди Петри, прямісінько над краєм її сукні-кольчуги.

Звук, який видала Петра, був найгірший, що Євангеліна коли-небудь чула, а може, то їй так жахливо дзвеніло у вухах від раптового спалаху жаху й каяття, яке її охопило, щойно вона це скоїла. Геть не те, чого вона хотіла. Вона хотіла витягнути ніж. Вона хотіла повернути все назад.

У горлі Петри пробулькотів сміх, коли кров потекла в неї з грудей.

— Колись я була така, як ти, але тепер ти... просто... така сама, як я.

31

Щоками Євангеліни покотилися сльози, вона випустила кинджал і позадувала від нерухомого тіла Петри, яке лежало в калюжі крові. Євангеліна ніколи не бачила стільки крові. Коли вона думала, що Аполлон помер, крові не було. Він просто перестав дихати.

Але кров Петри була всюди. Червона, густа й осудлива. Ніж усе ще стирчав із її грудей, але кров просочилася крізь сукню й стікала на підлогу. Євангеліну пробрали дрижаки, а може, вона давно вже тремтіла.

Вона її вбила. Вона поставила своє життя вище за життя Петри. Це було саме те, про що говорив Джекс. Вона вбила когось заради каменя. Вона присягалася ніколи нікого не вбивати, але в момент, коли перед Євангеліною постав вибір, вона це зробила.

Так, Петра напала на неї, але Євангеліна встромила в неї ножа тієї миті, коли та її не атакувала. Євангеліна піднесла руки до обличчя й застигла, коли побачила на них кров. Витерла їх об спідницю, але від цього стало ще гірше, ніби вона намагалася стерти не лише саму кров, але й те, що скоїла.

— Лисичко! — почувся занепокоєний голос Джекса та звуки його швидких кроків.

Євангеліна затремтіла ще дужче. Вона не хотіла, щоб він її тут побачив, не в такому вигляді. Її трусило, вона була вкрита кров'ю та почувалася занадто слабкою, щоб зустрітися з ним. А втім, вона ще ніколи не відчувала такого полегшення від того, що бачить його.

— Джексе... — Його ім'я вихопилося в неї з вуст, наче схлип.

Вона знала, що ніякий він не рятівник, але зараз їй і не потрібен був рятівник. Вона не хотіла, щоб поки вона плаче, хтось обіймав її і промовляв, що все буде добре. Їй потрібна була злість, потрібна була лють, потрібен був лиходій, який скаже їй, що вона зробила саме те, що мала зробити.

— Що сталося? — наближаючись, Джек сповільнив крок, його погляд метався між кров'ю, Петрою та Євангеліною.

— Я її вбила, — скрикнула Євангеліна.

Після того як вона промовила ці слова, все, що сталося, набуло реальності, а відчуття провини раптом стало неймовірно тяжким. У грудях усе стиснулося. Вона не могла дихати. Ледве могла стояти. Тоді Джек притиснув її до своїх грудей. Він тримав її, як таємницю, пригортаючи до свого серця, яке шалено калатало. Вона пам'ятала, що заприсяглася не дозволяти йому торкатися її. Але якщо вона зараз вивільниться, то розіллється морем сліз.

Євангеліна дозволила собі притулитися до нього, він запустив руку в її волосся, ніжно пригортаючи голову до плеча. Другу руку він тримав на її талії, міцно стискаючи пов'язану на ній стрічку, ніби теж знав, що якщо відпустить, то вона розпадеться на тисячу шматочків.

Вона намагалася стримати сльози, але все одно схлипувала, аж доки не промочила його сорочку.

— Я убивця.

— У неї в руці ніж, — відповів Джек. — Вона вбила б тебе, якби ти її не зупинила. Ти все зробила правильно.

— Але я не відчуваю, що це правильно.

— Так воно завжди й буває. — Джек обережно відпустив стрічку на її талії та почав повільно погладжувати її по спині.

Євангеліна схлипнула. Вона думала, що їй не потрібен рятівник, але, мабуть, він таки був їй потрібний. Або їй просто був потрібний він. За інших обставин вона б дорікала собі за цю думку, але сьогодні вона вбила людину. Порівняно із цим, не було нічого поганого в тому, щоб хотіти, щоб Джек пригортав її до себе, поки коридор, мертве тіло й ця жахлива ніч не зникнуть, а вони залишаться лише вдвох.

Рука Джекса раптом завмерла.

— Тобі слід повернутися до своєї кімнати. Збери речі, які зможеш взяти із собою. Я скоро за тобою прийду.

— Але що робити з нею...

— Я подбаю про тіло.

Джекс відпустив її.

Його руки більше не обіймали її, і Євангеліна заціпеніла. Вона кинула погляд на Петру, яка все ще лежала на землі з ореолом із рожево-золотистого волосся, такого самого, як у Євангеліни, і їй захотілося просто впасти й розридатися. З Петри більше не сочилася кров, її тіло не ворушилося, але Євангеліна все ще чула її докірливий голос: «Колись я була така, як ти, але тепер ти така сама, як я».

— Вона не заслуговує на те, щоб ти так карталася, — промовив Джекс. Коли він дивився на тіло, його очі були радше металевого кольору, а не блакитного. — Є герої, а є лиходії. Вона зробила свій вибір і отримала по заслугі. — Джекс промовив ці слова крізь зуби, і Євангеліні раптом здалося, що він говорить не тільки про Петру, але й про себе.

— Тобі час іти, — сказав він.

Цього разу Євангеліна була готова послухатися Джекса, але залишилося ще дещо. Вона зробила хиткий крок до тіла.

Джекс нахмурився.

— Вона була ще одним ключем, — сказала Євангеліна.

— Я зрозумів з її волосся.

— А ще в неї був камінь, принаймні вона стверджувала, що в неї був камінь. — Євангеліна не підводила голови, щоб не бачити, як Джекс реагував на цю новину чи як дивився на неї, коли вона нахилилася над тілом. Шукати камінь на мертвій Петрі було так неправильно. Але й життя Євангеліни, і життя Аполлона залежали від того, чи знайде вона його.

Її пальці були незграбні, коли вона знімала першу рукавичку з руки Петри. Євангеліна сподівалася знайти каблучку чи браслет, але на руці дівчини не було жодної коштовності.

— Який камінь, вона сказала, у неї був? — запитав Джекс.

— Камінь молодості. — Євангеліна стягнула другу рукавичку, і на руках у неї виступили сироти.

На зап'ясті Петри був блискучий золотий браслет, у центрі якого сяяв камінь, ідеально блакитний, наче неземні очі Джекса.

Євангеліна не хотіла його торкатися. Ще вчора ввечері вона зрозуміла, що це небезпечно, бо тоді божеволіла від ревнощів. Тепер вона знову згадала, як Джекс попереджав, коли вони тільки-но приїхали: «Якщо камені тут, то на цій вечірці вмиратимуть люди».

І хтось таки помер, але не тільки через силу каменів, а й через прагнення відімкнути арку. Євангеліна знову задумалася над тим, що саме в ній знаходиться. Що могло бути таким цінним чи небезпечним, що його потрібно було замикати пророцтвом, яке змінює людські життя, і магічними каменями, заради яких потрібно було вбивати?

— Євангеліно, — голос Джекса був м'який, але наполегливий, — не можна баритися. Тобі треба йти збиратися. Я подбаю про камінь.

***

На сукні Євангеліни було так багато крові. По одній із вишитих лисиць розповзлася велика червона пляма. Їй потрібно було зняти цю сукню. Їй потрібно було перевдягнутися й спакуватися. Вона вбила людину, а через статтю Крістофа Аполлон і Тіберій, мабуть, уже прямували сюди, щоб вкоротити їй життя.

Це все було занадто для неї.

Із чого почати? Зняти закривавлений одяг? Змити кров з обличчя й червоні плями з рук? Чи зібрати речі? А що беруть із собою, коли рятуються від смерті?

Вона привезла до ЛаЛи багато вечірнього вбрання, яке зараз їй не знадобиться.

Їй потрібна була накидка, чоботи і...

У дзеркалі гардероба вона побачила, як відчиняються двері.

Євангеліна затамувала подих, і в неї знову затремтіли руки, коли вона побачила шкіряний черевик, який не належав Джексові.

— Єво, ти тут? — У двері просунулася голова Люка. — Я хвилювався, що...

Побачивши її, він застиг, очі округлилися, а ікла видовжилися від вигляду крові на її сукні та обличчі.

У грудях у неї піднялася паніка.

— Люку, тобі треба піти...

— Але ти стікаєш кров'ю! — Його голос звучав занепокоєно, але в очах палав голод. — Що сталося?

— Це не моя... — Не встигла Євангеліна закінчити, як спину обдало жахливим болем, ніби від ударів батога. — А-а-а! — Було так боляче, що вона не могла дихати. Вона зігнулася навпіл, ледь тримаючись на ногах, коли відчула, як розсікло шкіру на спині.

— Єво! — Рука Люка блискавично обвилася навколо її талії, щоб не дати їй впасти. Але біль не припинився.

Їй пекло. Їй боліло. Вона кровила.

Євангеліна бачила, як подовжилися Люкові ікла, але в неї не було сил відштовхнути його — усе, про що вона могла думати, — це біль. Спочатку вона не розуміла, що відбувається. Вона подумала була, що це її покарання за вбивство Петри. Але потім вона згадала Аполлона та дзеркальне прокляття. Вочевидь, хтось катує його, а значить — катує і її. Вона відчула, як крізь сукню просочується кров, і знову скрикнула:

— А-а-а!

— О боги, Єво! Твоя спина. — Голос Люка був просякнутий голодом, а руки на талії були до болю гарячі.

— Відійди від неї! — загарчав із дверей Джекс.

Євангеліна намагалася сказати йому, що це зробив не Люк — хтось катував Аполлона й того треба було рятувати, — але вона могла лише стогнати. Вона навіть не бачила нічого, крім меча в Джексових руках, занадто важко було тримати очі розплющеними.

— Гей, це не я, — запротестував Люк. Його голос звучав притлумлено, ніби здалеку. — Щось у неї вселилося.

— Аполлон, — пробурмотів Джекс.

— У неї вселився її померлий чоловік? — Люк впустив Євангеліну на землю.

Джекс загарчав.

Євангеліна скрутилася клубочком на підлозі, спина боліла так сильно, що до падіння їй було байдуже.

— Подивися на мене, вампіратко, і слухай дуже уважно, інакше Євангеліна помре, — вичавив крізь зуби Джекс, — ти маєш знайти Хаоса. І швидко.

— Я в нього зараз не в фаворі. Я мав триматися якнайдалі від Єви...

— Мені начхати, — обірвав його Джекс. — Євангеліна сьогодні помре, якщо ти не скажеш Хаосу, що потрібно знайти Аполлона, витягнути його з небезпеки та вилікувати його рани. Можеш це зробити?

— Так.

— Тоді чого ти все ще тут? — прошипів Джекс.

Почулося тупотіння Люкових ніг.

— Євангеліно... — Низький голос Джекса звучав ніби здалеку, але вочевидь він був поряд, адже вона могла його відчувати. Вона відчувала прохолоду його рук, які ніжно ковзнули їй під коліна та під шию, обережно пригортаючи до своїх грудей.

— Мені боляче, Джексе.

— Знаю, серденько. Я заберу тебе в безпеку.

Спину Євангеліни опекло новим ударом батога, і вона знову скрикнула. Було пекельно боляче. Крізь туман у голові вона зрозуміла, що вгризається в щось, і мабуть, це була Джексова шия.

— Усе добре, — хрипко мовив він. — Я з тобою. Просто залишайся зі мною, Лисичко. — Він усе намагався не дати Євангеліні заснути, тоді як їй дуже хотілося поринути в сон.

Були миті, коли біль був такий нестерпний, що вона не могла дихати. Біль хльостав їй по спині. Її руки та ноги тремтіли. Зуби кусали. Усе життя здавалося мукою. Вона відчувала, як Джекс прибирав мокрі пасма з її чола, притискав прохолодну долоню до щоки.

Її голова лежала в нього на плечі. Вони були в санях, він тримав її в себе на колінах. Її груди притискалися до його грудей, а його рука лежала так низько на талії, що це вже була не талія. Але вся її спина палала вогнем — усе, що торкалося до неї, обпалювало.

— Ми вже майже на місці, — прошепотів він.

Вона хотіла спитати, де це місце. Але голос її зірвався від крику. Вона спромоглася лише розплющити очі. Світ був сірий. Ні день, ні ніч — просто сірий. Сірий, як смерть, оповитий туманом, що смакував, наче дим.

Вона подумала, що, мабуть, вмирає. А потім сани рвонули вперед і помчали розбитою дорогою, повз вивіску з написом «Ласкаво просимо до великого маєтку Меррівудів!»

Вона не могла повірити, що Джекс привіз її сюди. І не могла згадати чому. Було занадто боляче для того, щоб ясно мислити. Але Євангеліна

знала, що це нещасливе місце, особливо для нього.

Її обдавало бризками льоду та снігу, поки Джекс гнав сани все швидше й швидше, повз руїни маєтку й все глибше в проклятий ліс Меррівудів. Щоразу, коли вона розплющувала очі, перед нею були скелети дерев і безнадійна сірість.

Перший зелений листочок, що наважився вирости серед темряви, здався обманом зору, маренням її розбитого розуму. Але потім з'явився ще один і ще. Полог розкішної зелені. Хай би куди вона дивилася, скрізь було сонячне світло, припорошені снігом дерева, щебетання блакитних птахів, і вона майже злякалася, що збожеволіла.

Далі з'явилися квіти казкових відтінків жовтого, рожевого та бірюзового кольору русалчиної луски. Вони вишикувалися вздовж згористої дороги, яка привела їх у долину із заїжджим двором, озером і старою вивіскою «Ласкаво просимо до Улоговини!».

Назва була незнайома. Мабуть, це не один із Великих домів, а може, вона просто не могла згадати.

Сани з гуркотом проїхали повз інші різьблені дороговкази, написи на яких вона не змогла розгледіти, поки нарешті не зупинилися біля заїжджого двору, який просто не міг бути справжнім. Мабуть, він їй зараз снився.

Дахи були вкриті величезними життєрадісними грибами із червоними капелюшками, на яких дрімали крихітні дракончики. Ще там були гігантські квіти, розміром із немовлят, з яскравими пелюстками усіх можливих кольорів, які, здавалося, попідіймали голівки, коли вони під'їхали.

Джекс одним рухом підхопив Євангеліну й заніс усередину заїжджого двору.

Шкірою одразу почало розливатися тепло, і вона спробувала тримати очі розплющеними. Це було важко. Її поранене тіло благало дати йому спокій. Але їй хотілося дізнатися, чому тут пахне пряним сидром і свіжоспеченим хлібом і чому вона відчувається тут, наче вдома, хоча навіть у своєму нинішньому стані вона була впевнена, що ніколи не була тут раніше.

Біля дверей височів яскраво розмальований годинник із маятниками, інкрустованими коштовним камінням. Але замість годин на ньому були позначені назви страв і напоїв. «Галушки з м'ясом», «Рибне рагу», «Рагу із секретом», «Тости та чай», «Вівсяна каша», «Ель», «Пиво», «Медовуха», «Вино», «Сидр», «Медовий пиріг», «Ожинові хрустики», «Лісові тістечка».

Здавалося, зараз їх привітає господар із довгою бородою та веселим сміхом. Але вона чула лише звук важких Джексових чобіт, що швидко крокували дощаною підлогою.

«Що це за місце?» — подумала вона.

Джекс нічого не відповів і, либонь, навіть не почув її думок, коли став підійматися сходами. Хай би яка магія тут діяла, вона, мабуть, розірвала їхній зв'язок, або ж Євангеліна просто була заслабка.

Тут горіли свічі, у камінах палахкотіло полум'я, але не було жодної людини. На всіх замкнених дверях другого поверху були казкові зображення: кролик у короні, лицар із ключем у формі зірки, гоблін-цукерник, що жонглював солодощами.

Джекс покvapливо проніс її повз усі ці кімнати. Потім ще двома сходовими прольотами, поки не дійшов до старих скляних дверей, за якими був старий арочний міст, що вів у густе скупчення припорошених снігом дерев.

— Побудь зі мною ще трохи, — прошепотів він і відчинив двері.

Євангеліна притисла голову йому до грудей, очікуючи, що вони знову вийдуть на холод, але повітря не щипало, як мороз, а відчувалося на шкірі, наче пінні бульбашки, і їй трохи полегшало.

Саме тоді вона й зрозуміла, що хоча їй все ще було боляче, відтоді, як вони прибули сюди, вона більше не відчувала ні нових порізів, ні ударів батога. Вона подумала, що це могла бути якась магія, притаманна тільки цьому місцю, а ще вона непокоїлася, чи подбав хтось про Аполлона. Вона згадала, як Джекс наказав Люку попросити Хаоса забрати Аполлона в безпеку, і сподівалася, що так воно й сталося.

Птахи висвистували веселу мелодію. У кінці мосту були округлі двері, заховані високо в гілках дерева.

Джекс зробив глибокий вдих, і Євангеліна відчула, як його груди притиснулися до її грудей, коли вони входили до невеликої кімнати під дахом. У ній не було ні каміна, ні свічок, але було тепло та ясно, а крізь численні вікна світило сонце. Тут було так багато вікон, що важко було розрізнити, де закінчується скло й починаються дерев'яні рами.

Мабуть, там були якісь меблі, але вона не сказала б напевно, бо в очах у неї розпливалося.

За ліжко тут правила купка старих картатих ковдр із вицвілими візерунками. Джекс обережно поклав її голову на подушку й перевернув Євангеліну на живіт. Ковдри були надзвичайно м'які, але вона все одно засичала від болю, що пронизував поранену спину.

— Вибач, Лисичко. — Він прибрав волосся, що прилипло їй до чола, і це було схоже на лихоманковий сон. А може, вона справді помирала, і тому Джекс був такий дбайливий.

— Я зараз повернуся. — Його голос звучав м'яко.

Повіки Євангеліни зімкнулися, а потім вона почула його кроки, легкі, наче він не хотів її будити.

Вона розплющила очі. Вона очікувала, що він повернеться з якимось лікарем. Але Джекс був сам, без нікого, з оберемком припасів.

Він поклав їх на дерев'яну підлогу біля ліжка, а потім обережно відсунув її волосся зі спини та плечей.

— Я маю розрізати твою сукню. — Одразу після цих слів вона почула, як ніж розриває просякнуту кров'ю тканину від лопаток до талії.

На мить вона забула, як дихати.

У голові в неї ще більше запаморочилося від відчуття Джексових рук, які обережно відділяли її сукню від шкіри. Це був болісно повільний процес. Кілька разів Джекс тихо засичав крізь зуби, вочевидь, від того, у якому жахливому стані була її спина. Але нічого не сказав, просто й далі вичищав її рани прохолодною вологою тканиною. Спину пекло щоразу, як тканина торкалася порізу. Але тоді його руки заспокійливо гладили її збоку, де шкіра була непошкоджена, то кісточками, то кінчиками пальців, і вона майже задихалася від цих доторків.

— У тебе добре виходить, — пробурмотіла вона. — Часто подорожуєш із дівчатами, яких шмагали батогами?

Це викликало тихий смішок.

— Ні. — Потім упівголоса, поки водив тканиною їй по попереку, трохи нижче вигину талії, він спитав: — Ти б ревнувала, якби це було так?

«Я не ревнива людина», — збиралася відповісти Євангеліна, але замість цього з неї вихопилося:

— Авжеж!

Джекс розсміявся, цього разу голосніше.

Її стало ніяково.

— Я не це хотіла сказати.

— Нічого страшного. Якби я застав іншого чоловіка з тобою в такому положенні, то, мабуть, убив би його. — Руки Джекса сильніше стиснули її плечі, і він один за одним відірвав від сукні рукави, так що рештки вбрання геть розсипалися.

Євангеліна чи то охнула, чи то зітхнула.

— Це справді було необхідно?

— Ні. Але в житті кожної людини має настати мить, коли з неї зривають одяг.

Напевно, Джекс просто намагався відволікти її, щоб не було так боляче, але вона все одно зашарілася від щік до грудей.

Краєм ока вона побачила, як він усміхається.

І на мить їй уже нічого не боліло.

Він відійшов від неї та повернувся кілька хвилин по тому зі згортком тканини, який трохи пахнув лісом — чисто, свіжо та смолянисто.

— Тобі треба буде обпертися на це руками.

— Навіщо?

— Щоб тебе перев'язати.

Коли вона зрозуміла, про що йдеться, у животі в неї все впало: щоб перев'язати їй спину, потрібно буде огортати бинти навколо її живота й грудей.

— Можу заплющити очі, — промовив Джекс, — але тоді мені доведеться робити це навпомацки.

У животі знову запурхали метелики, і цього разу, здавалося, що Джекс уже не жартує. Від цієї думки в неї трохи запаморочилося в голові, і вона обперлася ліктями на згорток тканини.

Євангеліна ненадовго заплющила очі, але тільки виразніше відчула подих Джекса в себе на шкірі, коли він схилився над її спиною та підклав прохолодну руку їй під живіт. Він допомагав їй трохи підвестися над матрацом, але доторк його пальців до її голої шкіри поглинув усю її увагу.

— Не забувай дихати, Лисичко, а то пов'язка буде занадто тугою.

Коли Джекс почав її перев'язувати, вона вдихнула й спробувала зосередитися на снігу, що падав за вікном, замріяно пропливаючи повз, наче пір'я. Він був обережний з бинтами, а от рукам дозволяв мандрувати — щоразу, коли він обгортав її тканиною, вона відчувала, як прохолодні кінчики пальців торкаються її живота, ребер, а інколи й грудей.

Вона відчувала, як від кожного доторку шкіру пронизує блискавка, і їй хотілося ще. Це було смішно — вона була поранена, а він просто бинтував її рани. Але вона відчувала щось іще. Чи просто хотіла, щоб за цим стояло щось іще — може, вона просто хотіла його.

Вона відразу спробувала відкинути цю думку. Вона не могла хотіти Джекса. Але було важко пам'ятати про всі ті жахливі речі, які він зробив, поки він перев'язував її. Євангеліна відчувала його дихання на своїй шиї, і на мить їй захотілося, щоб в їхній історії був інший фінал.

Вона одразу відчула гарячий укол провини та згадала, як Аполлон говорив їй, що він хоче спробувати все заново.

Але потім вона знову відчула руки Джекса, і їй захотілося, щоб рятувати треба було його, а не Аполлона.

Вона заплющила очі, намагаючись думати не про Джекса, а про Аполлона або про що завгодно, крім Джекса. Коли вона знову їх розплющила, то зосередилася на покручених гілках, які впліталися в стіни затишної горішньої кімнати. А тоді помітила на дереві вертикальні насічки. Такі, які діти роблять, щоб виміряти свій зріст.

Схоже, там були виміри за п'ять років, а поряд із ними було вирізано п'ять імен:

Аврора
Лірик
Кастор
Джсекс

Вона не знала, від чого її серце завмерло — від того, що його ім'я було на цій стіні, чи від того, що вгорі останнього року з'явився ще один напис: «Лучник».

У затуманеній голові Євангеліни почало паморочитися. Якщо ім'я Джекса було на цій стіні поряд з іншими членами меррівудської трійці, то, мабуть, він увесь цей час говорив їй правду. Він не був одним із них.

Євангеліна сильно здивувалася, що Джекс був відвертий із нею. І трохи засмутилася, що так помилялася. Але, можливо, вона була недалеко від правди. Навіть якщо Джекс не був одним із меррівудської трійці, то, вочевидь, дружив із ними. Напевно, всі вони тут відпочивали. І, мабуть, хай би що там сталося в минулому, воно мало стосунок до того, чому він хотів відімкнути Арку Валорів.

Щоб відімкнути цю арку, Джекс перевернув її життя догори дригом, привіз її на Північ, приворожив принца, щоб вона вийшла за нього заміж, перетворив її на втікачку й, без сумніву, зробив купу інших речей. І вона хотіла знати чому.

Він завжди відмовлявся відповідати на це запитання, тож вона сумнівалася, що він зробить це зараз. Але, може, їй вдасться дізнатися щось, що дасть бодай якусь підказку, чого ж саме він хоче.

— Розкажи мені про імена, вирізані на дереві.

Пальці Джекса завмерли.

— Я й забув, що вони тут.

Його рухи стали різкішими. Євангеліна скривилася, коли він занадто сильно потягнув за бинт.

Але їй не так легко було відволікти.

— Чому ці імена тут? — наполягала вона.

— Ми міряли свій зріст на стіні.

— Це я зрозуміла, Джексе. Мені цікаво, хто ви одне одному. Ти казав, що не був одним із меррівудської трійці, але не згадував, що дружив із ними.

— Я дружив тільки з Ліриком і Кастором.

— А як щодо Аврори та Лучника?

— Аврора була стихійним лихом, і я б не сказав, що Лучник був моїм другом. — Джекс закінчив із перев'язкою, затягнувши бинти так туго, що їй довелося замовкнути, щоб перевести подих.

— Чому...

— Зараз тобі треба поспати, — урвав її Джекс.

— Я більше не почуваюся втомленою.

Він роздратовано подивився на неї.

— З тебе щойно здерли шкіру.

— Саме так, і це мене дуже збадьорило. — Насправді її накрило хвилею втоми. Після того як Джекс прибрав руки з її тіла, адреналіну поменшало. Однак вона таки змогла стримати позіхання і з усмішкою сказала:

— Якщо хочеш, щоб я заснула, розкажи мені історію на ніч.

— Це не зовсім історія на ніч, Лисичко.

— Більшість казок саме така.

Зморшки навколо Джексового рота поглибилися.

— І це також ніяка не казка. У казках є герої. Але всі герої цієї історії померли в той день у маєтку Меррівудів. — Джекс подивився на зарубки на стіні, погляд був далекий і трохи розгублений, наче він нечасто згадував минуле. — Тоді ми всі були трохи схожі на тебе, достатньо наївні, щоб вірити, що якщо ми все робитимемо правильно, то все буде гаразд. Лірик був добросердий, Кастор благородний, а я...

Він зупинився й похмуро покачав головою, ніби був невисокої думки про себе колишнього.

— У день, коли напали на маєток Меррівудів, я намагався грати героя. У момент, коли це сталося, мене там не було. Коли я дістався туди, усі, крім Кастора, були мертві.

Євангеліна побачила, як на обличчі Джекса проступило розкаяння.

— Кастору встромили ніж у спину, і я наївно вірив, що можу його врятувати. Його мати, Гонора, була найкращою цілителькою на Півночі. І я вважав, що якщо швидко привезу його до неї, то вона зможе йому допомогти. Але... — Він замовк. Із його обличчя Євангеліна зрозуміла, що він не встиг. — Життя не добрий казкар. І мені не судилося бути рятівником.

Джекс повернувся, щоб піти.

— Ти помиляєшся. — Євангеліна схопила його за руку. Її хватка була не така сильна, як їй хотілося б. Виснаження давалося взнаки, але вона трималася як тільки могла. Їй хотілося нагадати йому, що це він обіймав її, коли вона плакала, ніс її, коли вона стікала кров'ю, перев'язував їй рани. Але голова стала такою важкою, що все, що вона змогла вимовити, було:

— Сьогодні ти врятував мене.

— Ні, я не дав тобі померти. Це не те саме. — Джекс відсторонився й швидко вийшов.

***

Євангеліна не пам'ятала, як заплющила очі, але коли знову розплющила їх, у кімнаті було вже темно, і їй здалося, що вона в ній одна. Вона не знала, чи Джекс заходив її провідати. Хотілося вірити, що він не залишить її поранену саму, але він так уже вчиняв.

— Джексе, — прошепотіла вона.

Коли той не відповів, вона спробувала покликати голосніше:

— Джексе?

Підлога під ліжком заскрипіла, але більше не було жодних звуків. Була лише Євангеліна, купа ковдр та біль, який все ще не вщухав.

Вона обережно підвелася на руках. Від цього руху заніміла спина, але почувалася вона не так уже й зле, і вже не могла ігнорувати те, що їй було дуже потрібно у вбиральню.

Вона стала на коліна і...

Згадала, що одягу на ній нема. Були самі бинти, перев'язані навколо грудей, та ковдра, яка щойно зісковзнула зі стегон.

Джекс, вочевидь, заходив до неї. Схоже, що, поки Євангеліна спала, він зняв із неї просякнуту кров'ю сукню. Він, звісно, все зробив правильно. Але раптом вона відчула полегшення, що була сама, коли мацала по постелі, поки не знайшла щось м'яке, схоже на сорочку. Мабуть, це він залишив її. Вона пахла ним: яблуками, магією та холодними місячними ночами.

Він справді так добре пахнув.

Вона повільно натягнула сорочку й підвелася на тремтливих ногах. Навколо не було запалених свічок, але, на щастя, надворі світили зорі. Не дуже яскраво, наче золоте павутиння, але цього було достатньо, щоб розгледіти край горища, з якого вниз до іншої темної кімнати вела стара мотузяна драбина.

Вона почувалася краще, ніж очікувала, але однаково все страшенно боліло й у неї точно не вистачило б сил, щоб спуститися цією хиткою конструкцією.

Залишався зовнішній міст, через який її переніс Джекс.

Євангеліна розуміла, що їй доведеться йти босою по снігу посеред темної ночі через страшенно високий міст, який вона ледве могла розгледіти. Але назвні її зустріли дивовижні маленькі вогники, схожі на зірки. Опівнічний рій блискіток. Вони зігрівали повітря, лоскотали шкіру й створювали відчуття, що ось-ось почнеться пригода.

Вона лише сподівалася, що в цій пригоді буде місце ванній кімнаті, адже жодної гадки не мала, куди йти далі, коли опинилася перед дверима в кінці мосту.

На відміну від горішньої кімнати, заїжджий двір був такий самий світлий і теплий, як вона й пам'ятала. На стінах весело мерехтіли свічки, і вона відчувала, як її огортає теплом від тріскучого полум'я у вогнищі біля входу, над яким височіло декілька рівнів кімнат.

Вона не знала, що за чари були в цьому місці — чи то від іскристих вогників надворі, чи то від заспокійливого потріскування вогню, але з кожним кроком вона відчувала, що залишає в минулому всі карколомні події свого життя й потрапляє до загубленої казкової країни, яка застигла в часі й просторі.

Вона знала, що не зможе лишитися тут назавжди. Але на якусь дивну мить навіть зраділа, що була поранена й потребувала відпочинку, адже вона була ще не готова поїхати звідси.

***

Євангеліні стало ще краще після того, як у ванній кімнаті вона подбала про деякі першочергові потреби свого організму. Як же ж приємно було помити руки та обличчя й розчесати волосся, хоча це й не дуже допомогло їй привести до ладу рожево-золоті вихори. Але хвилюватися через зачіску не випадало, коли вона тинялася тут в одній сорочці. Схоже, це була та сама сорочка, у якій Джекс відвідував костюмовану вечірку. Щоправда, темні рукави, що їх він закасував до ліктів, звисали їй нижче долонь, а поділ спускався трохи нижче стегон.

Час було повертатися до горища, поки ніхто не побачив її напівроздягненою, бо, звісно, тут мали бути люди, хтось же слідкував за вогнищем.

У коридорі за ванною кімнатою знову запахло пряним яблучним сидром і свіжоспеченим хлібом, від чого в неї забурчало в животі. Аромат, певно, долинав із таверни внизу, поряд зі входом.

Євангеліна закусила губу. Хоча вона почувалася краще, підійматися й спускатися чотирма сходовими прольотами буде боляче, до того ж вона була практично гола. Але хліб і сидр пахли так спокусливо, що всі ці побоювання відійшли на задній план.

Повільно спустившись вниз, Євангеліна побачила на першому поверсі привітний вхід — округлі двері, крізь які Джекс проніс її минулої ночі. Вони були прикрашені декоративними грибами, схожими на ті, що їх вона бачила на даху. Над дверима були вирізьблені слова: «Улоговина: заїжджий двір для мандрівників і шукачів пригод».

Ліворуч від дверей були сходи, якими вона щойно спустилася, поряд із ними — стіна із запаленим каміном, який вона бачила згори. На стіні були кілки й гачки у формі гілок, де мандрівники могли вішати плащі й зброю — схоже, мечі й ножі не дозволялося проносити в таверну,

розташовану праворуч від головних дверей. Двері були відчинені, і до Євангеліни долинув солодкий пряний запах сидру.

Спочатку вона підійшла до дивного годинника, який помітила минулої ночі. Вона подумала була, що він їй примарився, але той був точнісінько такий, як вона пам'ятала. Яскравий та строкатий, зі стравами та напоями замість годин. Позолочена стрілка годинника зараз вказувала на «Галушки», хвилинна стрілка — на «Сидр», секундна — на «Медовий пиріг».

Євангеліні раптово захотілося медового пирога, але її відволікла інша річ. Прямо біля годинника на дерев'яній стіні були вирізані два імені: «Аврора + Джекс».

Усередині неї все обірвалося.

— Подобається нишпорити?

34

Почувши голос Джекса, Євангеліна різко обернулася. Їй хотілося сказати, що вона лише шукала хліб із сидром і що її зовсім не турбувало те, що Джексове ім'я стояло поруч з Аврориним, але вона враз розгубила всі слова.

Джекс стояв перед нею, одягнений у самі темні штани, які сиділи до непристойного низько на стегнах. Євангеліна знітилася, побачивши його без сорочки. Його торс був наче виточений із гладкого мармуру. Він був бездоганний у всьому, крім доріжки з почервонілих запалених слідів від укусів, що спускалася від шиї до плеча.

— Це що, все я зробила? — З жахом вона згадала, як вгризалася в нього. Але їй здавалося, що вона куснула його тільки раз.

— Ти справді не пам'ятаєш? — Джекс повернув голову, і вона заприсяглася б, що він зробив це, щоб краще продемонструвати сліди від її зубів на своїй шкірі.

Вона хотіла сказати, що не має жодних спогадів того, як кусала його шию, і вже геть не пам'ятає, як вгризалася в плече, але, знову ж таки, усі слова десь зникли.

— Я їх прикрию, якщо ти повернеш мені сорочку. — Очі Джекса заблищали, а погляд ковзнув вздовж гудзиків на її вбранні аж до її зовсім голих ніг.

Їй не було холодно, а тепер її шкіра запалала. Насправді вона не думала, що він забере сорочку. Але з Джексом бути впевненою не можна ніколи.

Кутики його губ грайливо поповзли вгору, і він зробив крок до неї.

— До речі, про те, чого ти не пам'ятаєш. У мене є до тебе одне запитання. — Він провів пальцями по її шиї та підчепив ланцюжок.

Їй здалося, що на голову їй вилили відро крижаної води. Після всього, що сталося, вона геть забула, що в неї був камінь правди.

— Не чіпай! — зойкнула вона.

Але Джексові пальці були спритніші. Вони пірнули в розріз сорочки, вона охнула, а він витягнув яскравий золотий камінь.

— Що в нас тут, Лисичко? — У голосі Джекса зазвучали глузливі нотки. — Це подарунок від Люка?

— Ні! — відповіла Євангеліна й майже засміялася від полегшення, що він не здогадався, що це. Потому вона завважила в нього на обличчі занепокоєний погляд. — Ти що, ревнуєш до Люка?

— Я думав, що ми з'ясували це ще вчора. Я завжди ревную. І ти теж, — додав він із посмішкою. Його очі метнулися до імен на стіні, які вона так уважно вивчала: «Аврора + Джекс».

І вона не могла цього заперечити. Відчуття не було аж таке сильне, як коли поряд був камінь молодості, — радше пощипування, ніж печіння, але воно було. Вона не мала б ревнувати. Аврора Валор була мертва, і з того, що Євангеліна дізналася, обставини її загибелі були трагічні. Але в кожній книжці, яку вона читала, Аврору завжди описували як найвродливішу дівчину на світі. Минулої ночі Джекс сказав Євангеліні, що та була стихійним лихом, але тут імена Джекса й Аврори були пов'язані.

— Ти був закоханий в Аврору? — запитала вона.

— Ні, і я навіть не знав, що це тут. — Джекс насупився, і їй трохи полегшало. І через це вона знову почувалася дурепою.

Навіть якщо він був закоханий в Аврору, це не мало б її хвилювати. Та, здається, той лихоманковий потяг, який вона відчула до нього вчора, ще не зник остаточно.

Можливо, річ була в тому, що Джекс все ще стояв за близько, у самих штаних, а на ній була лиш його сорочка, і він усе ще тримав у руці її кулон.

Мабуть, вона мала б сказати йому, що це був за камінь. Але тоді він достеменно замкне його в іншу залізну скриньку, а в неї було до

Джекса ще стільки запитань.

Слід було б дочекатися, коли Джекс відпустить камінь. Вона не була впевнена, як саме той працює. Але пам'ятала, що коли ставила Петрі запитання, на які та не хотіла відповідати, то камінь розжарювався й дівчині доводилося казати правду. Якщо зараз камінь почне нагріватися, Джекс зрозуміє, що це магія, і забере його в неї.

— Я зголодніла, — виголосила вона.

Вона відчепила Джексові пальці від каменя й попрямувала до таверни.

***

Улоговинська таверна була так само привітна, як і решта цього дивного заїжджого двору, — обшита деревом, з безліччю свічок і однією стіною, що повністю складалася з вікон, які виходили на озеро, що здавалося заповненим зірками замість води. Усе тут було в блискітках і нічному мерехтінні. Цікаво, який вигляд воно матиме вдень?

Коли вони прибули сюди, Євангеліна не помітила озера, але в тому стані вона, мабуть, багато чого не помітила.

Як і в решті Улоговини, тут зовсім не було людей, але кожен стіл та місце біля шинквасу були уставлені свіжими стравами. Євангеліна бачила, як їжа парувала, коли вони з Джексом сіли в затишному куточку, біля химерного трикутного вікна, що виходило на зоряне озеро.

Страви в них на столі збігалися з тими, на які вказували стрілки годинника. Там стояли дві глиняні миски з галушками й м'ясом, із товстими скибками хліба, кухлі пряного сидру зі збитими вершками й блюдця з медовим пирогом.

Усе пахло дивовижно й нагадувало про дім та пробуджувало найсолодші спогади. Євангеліна пам'ятала, що їй треба ставити Джексові запитання, але не втрималася, щоб не ковтнути пряного сидру й не скуштувати смачну галушку.

Джекс подивився на неї зі щасливою усмішкою, що не так часто з'являлася в нього на обличчі.

— Тобі подобається?

— Так, — промуркотіла вона й навіть не зніяковіла. Вона ще не доїла першої галушки, а вже думала про те, щоб поцупити миску з іншого столу.

— Це ти все це наготував?

Джекс занепокоєно вигнув брову.

— Гадаєш, я куховарю?

— Ні, напевно ні. — І це справді було б дивно, якби він приготував усю цю їжу. — Я просто намагаюся зрозуміти, що це за місце. — Вона відкусила медовий пиріг, і той смакував фантастично. — Чому тут усе таке незвичне?

— Задовго до падіння Валорів на це місце наклали чари, щоб боронити його від загрози. Але магія часом має несподівані побічні ефекти. У випадку з Улоговиною ці чари не тільки уберегли її від одного нещастя, але й захистили від решти заклять і вже багато років зберігають тут усе в незмінному стані.

— І це тому тут накриті всі столи? — спитала вона.

— Як за годинником, — сухо відповів він, відриваючи від хліба шматочки й закидаючи до рота.

Здається, вона ще жодного разу не бачила, щоб він їв щось, окрім яблук. Але відтоді, як вони прибули сюди, він і яблук не їв. Євангеліна замислилася над його словами про те, що Улоговина — це місце, захищене від усіх заклять. Вона не була впевнена, чи мало це якийсь стосунок до Джексових яблук, але тут їй спало на гадку ще дещо.

— Ти привіз мене сюди, щоб захистити від прокляття, яке пов'язує мене з Аполлоном? Це тому удари батогом вщухли, щойно ми сюди прибули?

Джекс кивнув.

— Я гадав, що дзеркальне прокляття тут призупинить свою дію. І сподівався, що твої рани тут швидше гоїтимуться. Магія Улоговини живиться часом. Те, що тут здається годинами, в іншому місці є днями, тому люди зазвичай швидко зцілюються.

— Чому ти не привіз мене сюди відразу, як дізнався про Аполлонове прокляття?

Джекс відірвав ще один шматочок хліба.

— Я нечасто сюди приїжджаю. Улоговина колись була моїм домом. — Його блакитні очі згасли.

Євангеліні хотілося сказати, що їй шкода, але вона не була впевнена, через що саме. Та в неї однаково заболіло серце, коли він вимовив слово «дім».

Що мало статися, щоб усе змінилося? Як Джекс перетворився з хлопця, який має родину, на талана? І чому він більше не хотів сюди приїздити? Улоговина здавалася їй теплою і чарівною, але, вочевидь, для Джекса вона не була така.

— Коли ти був тут востаннє?

— Одразу після того, як став таланом.

Щойно Джекс вимовив ці слова, як його обличчя змінилося.

Це було схоже та те, як розвіюються чари.

У каміні потріскував вогонь, і таверна ніби розкочегарилася, коли Джекс напружився всім тілом. Він відклав хліб, зціпив зуби й уважно подивився на Євангеліну, а потім опустив свій важкий погляд на ланцюжок на її шиї. І цього разу він не спитав, чи був це подарунок від Люка.

— Здається, ти була поганою дівчинкою, Лисичко. — Він зацокав язиком. — Де ти знайшла камінь правди?

— Я взяла його з могили Глендори Слотервуд. — Слова випурхнули попри її бажання, і вона не змогла їх зупинити.

Не встигла вона додати іще щось, як він запитав:

— І ти не стала казати мені про це?

Він здавався чи то ображеним, чи то розгніваним, не зрозуміло.

Вона відчула провину, але це швидко минулося, щойно вона зрозуміла, що він використовує силу каменів проти неї і змушує її бути відвертою з ним.

— Я збиралася тобі сказати, але не хотіла, щоб ти забрав у мене камінь.

Він блискавично викинув руку й схопив камінь у кулак. На мить вона подумала, що зараз він зірве його в неї із шиї.

— Будь ласка, не треба... — Усе її тіло заціпеніло, а потім вона вимовила те, чого не мала наміру казати: — Я просто хочу зрозуміти тебе, Джексе.

Він подивився на неї так, ніби вона робила серйозну помилку, вираз його обличчя пом'якшав і на ньому відбився жаль, а потім він зірвав камінь із ланцюжка.

— Джексе!

Він рушив геть, і Євангеліна підхопилася, щоб кинутися назирці, але Джекс майже біг, а їй було ще важко швидко рухатися. Вона його не наздожене. Та, може, і не треба його тривожити, подумала вона, коли він так чимось збентежений.

Та все ж вона не могла відпустити його просто так. Євангеліна не знала, наскільки близько треба бути до каменя правди, щоб той подіяв. У неї лишилося ще одне запитання, відповідь на яке вона хотіла знати, тому вона вигукнула йому вслід:

— Чому ти хочеш відімкнути Арку Валорів?

З горла Джекса вихопилося роздратоване гарчання. Його кроки зупинилися за дверима таверни. Потім майже нечутно він вимовив:

— Я взагалі не хочу її відмикати.

Джекс не хотів відмикати Арку Валорів. Це було все, про що Євангеліна могла думати, коли той зник на сходах.

Відкриття було таке несподіване та незрозуміле, що Євангеліна осіла на найближчий стілець. У неї знову боліла спина, а в голові паморочилося від цієї новини.

Зазвичай Джекс не брехав, а просто перекручував правду. Але ж він їй чітко казав, що хоче відімкнути Арку Валорів. Хіба ні?

Євангеліна заприсяглася б, що він це казав, а тоді вона почала подумки відтворювати момент, коли питала його востаннє про це. І все, що виринуло з пам'яті, — це його слова: «Мені лестить, що тебе так цікавлять мої бажання».

Вона згадала, як вперше дізналася про існування Арки Валорів. Тоді вона запитала Джекса про неї, і той відповів, що їй не варто про це непокоїтися. Але він ніколи не казав, що не хоче відмикати цю арку. Тож виникало питання: чого насправді хотів Джекс?

У холі забив годинник зі стравами, і стрілка, яка вказувала на «Сидр», перемістилася на «Медовуху». У Євангеліни на очах глиняний кухоль, що стояв перед нею, перетворився на високий келих, наповнений іскристою золотистою рідиною того ж кольору, що й камінь правди, який щойно забрав у неї Джекс. І раптом її наче прошило блискавкою — гострою, електричною і болючою. Джекс не хотів відмикати Арку Валорів — йому потрібні були лише чотири камені.

Тіберій казав, що зібрані в одному місці, ці камені мали велику силу, і Петра натякнула, що разом вони здатні робити неймовірні речі. Мабуть, саме цієї сили завжди й прагнув Джекс.

Чи він взагалі мав намір дати їй їх, щоб відімкнути арку й урятувати Аполлона?

Він так хутко забрав обидва камені після того, як вона їх знайшла, що Євангеліна раптом засумнівалася, що він взагалі планував дозволити їй використати їх. Чи не тому він не хотів говорити Хаосу, куди вони їдуть? Бо планував залишити камені собі?

Євангеліна подивилася на округлі двері таверни — вона не знала, чи скоро повернеться Джекс, але не мала наміру сидіти там і чекати на нього.

Останнє відкриття, можливо, і залишило в неї ще більше запитань, ніж раніше, але дещо вона дізналася: Улоговина колись була Джексу домом. Якщо десь і можна знайти відповіді про нього й про те, чого він насправді хотів, то це було саме тут.

А ще було б непогано пошукати якийсь одяг.

Попри те що ніде нікого не було, коли Євангеліна підіймалася на другий поверх з усіма його казковими дверима, вона в самій сорочці Джекса почувалася майже голою. Вона втомилася, і все в неї боліло.

На перших дверях, які вона відчинила, було вирізьблене зображення гобліна-цукерника, що жонглював солодощами. Усередині кімната, прикрашена аптечними слоїками, наповненими різноколірними цукерками, була ще чарівніша. Подушки на ліжку теж були схожі на солодощі — на загорнуті в папірці іриски, жувальні пастилки та пухнастий зефір. Так і хотілося прилягти тут, бодай на хвильку. Вона майже чула, як ліжко промовляло до неї: «Якщо ти спатимеш тут, твої сни будуть такими ж солодкими».

Але їй зараз потрібен був одяг і відповіді від Джекса.

Шафа й письмовий стіл були порожні, і вона пішла до сусідньої кімнати. На дверях був зображений лицар із ключем у формі зірки, а всередині кімнати було ще більше зірок, що звисали зі стелі й вкривали ковдру та килими.

Вона зазирнула всередину шафи із зіркоподібними ручками, але там, на жаль, не було ні одягу, ні відповідей на загадки.

— Ти досі не здаєшся? — запитав Джекс.

Вона обернулася й побачила його у дверях. Джекс стояв, схрестивши руки на грудях та недбало обпершись плечем об раму.

Він повернувся за нею — вона цього не очікувала. Джекс видавався таким засмученим, коли йшов. Євангеліна думала, що він знову замкнеться в собі й зникне. Але він був тут, спостерігав за нею від дверей.

Він надягнув свіжу сорочку — ніжно-блакитну, з рукавами, закасаними по лікті, застебнуту на всі гудзики, крім верхнього, що добре відкривало напівзагоєні сліди від укусів, що їх вона лишила в нього на шиї. Раніше вона відчувала через них провину, але тепер гадала, що він на них заслужив.

— Ти мені збрехав. — Їй геть не подобалося, що вона звучала радше ображено, ніж обурено, і що холодний вираз Джексового обличчя не змінився.

— Про що? — протягнув він.

— Ти не хочеш відмикати Арку Валорів. — Вона сердито подивилася на нього, сподіваючись, що по ній не видно, як їй було боляче.

Він безтурботно знизав плечима.

— Здається, ти мала б радіти, адже ти так боялася відмикати ту арку.

— Але мені потрібно відімкнути її, щоб дізнатися, як зняти прокляття лучника. Ти бодай мав намір дозволити мені це зробити?

Джекс мовчав, і це було достатньою відповіддю.

Їй не мало б бути боляче. Навіть якби він сказав «так», вона б йому не повірила. Але їй боліло.

Раптом її накрило новою хвилиною втоми, і вона попрямувала до дверей.

Джекс перекрив їх рукою, не даючи їй пройти.

— Випусти мене, Джексе.

— Тобі треба відпочити, Лисичко. У тебе виснажений вигляд.

— Я почуваюся дивовижно, — відповіла вона. Добре хоч, що тепер, за відсутності каменя, вона могла брехати. І якщо в неї тремтіли ноги,

коли вона промовляла це, то тільки тому, що вона сердилася, а не тому, що її ноги ставали м'якими, мов вата.

Вона зробила ще один крок і похитнулася.

Джекс щось невдоволено пробурчав і однією сильною рукою підхопив її під ноги, а другою — під шию.

І раптом вона стала м'якою та податливою. Треба було б опиратися Джексу, але її тіло відмовлялося, хибно вважаючи, що в його руках вона в безпеці. Євангеліна ненавиділа, що він може бути одночасно таким ніжним і таким нестерпним. Вона знала, що потрібна йому жива, щоб знайти останній камінь, але ніхто не змушував його нести її; він міг залишити її на ліжку в гостьовій кімнаті, зрештою просто не заважати їй упасти на підлогу. Колись він дозволив, щоб вона перетворилася на камінь. Чому він не міг бути бездушний і зараз? Йому не потрібно було притискати її до грудей, захищаючи від холоду, коли вони виходили надвір.

— Я все ще дуже зла на тебе, — пробурчала вона.

Він зітхнув, поки вони переходили по містку.

— А я думав, ти завжди зла на мене.

— Я майже пробачила тобі минулої ночі.

— Це було б явною помилкою.

— Я помирала, і...

Євангеліна замовкла, а Джекс ніс її далі в горішню кімнату.

Вона сама не знала, навіщо сперечається з ним. Він мав рацію, те, що він раніше розповів їй про камені, підтвердило, що вона не може йому довіряти. Але хоч Євангеліна й сердилася на нього через те, що він їй брехав, що знову обдурив, та однак її неймовірно вабило до нього. І байдуже, що це до добра не доведе. Учорашній потяг до нього нікуди не подівся. Навпаки, він посилювався. І Євангеліна не вірила, що це невблаганне тяжіння не було взаємне.

Вона подивилася в непроникні очі Джекса, коли той опускав її на ліжку.

— Ти все ще думаєш, що я лиш інструмент?

Він насупився.

— Я намагаюся не думати про тебе взагалі.

***

Євангеліні снилося, що Джекс сидів у затінку в кінці старого дерев'яного причалу, який виходив на те саме озеро, що його вона могла бачити з таверни. Те, що наповнене зірками. Тільки зараз там не було зірок, тільки яскраве, наче коштовне каміння, небо, яке буває в останні миті, коли заходить сонце, усе в рожевих хмарах, посмугованих вогняно-жовтим та оранжевим.

Вона спостерігала за тим, як Джекс запускав пласкі камінці дзеркальною поверхнею води. Хлюп. Хлюп. Хлюп. Хлюп. Хлюп.

Коли Євангеліна наблизилася, він не підвів погляду. Він стояв спиною до опори, волосся скуйовджене й темно-каштанове.

Євангеліна зашпорталася.

Здалеку вона подумала була, що, може, це на нього просто впала тінь, але тепер зрозуміла, що молодик у доках не був Джексом.

— Тебе важко вистежити. — Юнак повернувся, і коли вона побачила його обличчя, у неї перехопило подих.

Чи то через те, що він мав такий знайомий вигляд, чи тому, що був неймовірно вродливий — скульптурні вилиці, темні брови над гіпнотичними очима й чарівна усмішка, від якої її серце схвильовано закалатало.

— Хто ти такий?

Ігноруючи її запитання вродливий незнайомець одним спритним рухом підхопився на ноги. Одяг на ньому був грубий і подертий, такий, у якому зазвичай ходять у ліс, але рухи були граційні й трохи хижі.

Євангеліна відчула спалах настороги. Вона заспокоювала себе, що то був лише сон, але це була Велична Північ, можливо, сни тут були схожі на казки — містили дешицію правди, але не зовсім заслуговували на довіру.

Він опустил свої неймовірні очі на її голі ноги. Євангеліна все ще була вдягнена в Джексову сорочку, тож вся зашарілася — від щік до кінчиків пальців ніг. Намагаючись не видати свого сум'яття, вона ще раз запитала вродливого незнайомця:

— Хто ти такий?

Його очі весело заблищали.

— Можеш просто називати мене вродливим незнайомцем.

Її серце збентежено підскочило в грудях.

— Ти можеш читати мої думки.

— Ні. Але ж це правда. Я надзвичайно вродливий. — Він зробив неспішний крок до неї, схилив голову набік і перевів погляд із голих ніг на її обличчя.

— Розумію, чому ти подобаєшся Джексу. Знаєш, ти трохи схожа на неї.

— На кого? — запитала Євангеліна.

Вродливий незнайомец потер підборіддя.

— Він буде не в захваті, якщо дізнається, що я тобі це сказав, але якщо ти не берегтимешся, то теж закінчиш так само, як вона.

— Як хто? — повторила Євангеліна.

— Його перша лисиця.

Надворі щебетали птахи й світило сонце, але Євангеліні хотілося знову заснути й уві сні дізнатися більше про першу лисицю.

Вона заплющила очі, але сон уже не йшов, та й вона здогадувалася, що знала, хто була та лисиця. Якщо вірити вродливому незнайомцю з її сну, то Джекс насправді був Лучником.

Це спадало Євангеліні на думку й раніше, але вона відкинула цю ідею ще до того, як побачила обидва імені — Джекса та Лучника — вирізаними на стіні. І останнє теж змусило її сумніватися в правдивості слів вродливого незнайомця.

Вона б запитала про це Джекса, але його тут не було. І до того, як питати, вона мала сама впевнитися в цьому. Зараз у неї було лише твердження незнайомця зі сну.

Остання «люб'язна» незнайомка, яку вона зустрічала, — Петра — спробувала її вбити. І беручи до уваги те, скільки інших людей намагалися позбутися Євангеліни, було б логічно припустити, що й цей вродливий незнайомець хотів того самого — підкинути їй думку, яка змусила б її не довіряти Джексу.

Євангеліна вирішила просто забути про це та взагалі не думати про сон. Вона встала з ліжка й попрямувала до затишної таверни на сніданок. І вже подумала була, що й цей куточок Улоговини їй наснився. Але так само, як і вчора, вона сіла за стіл, і їжа з'явилася на ньому, наче на замовлення.

Бракувало лише Джекса.

Євангеліна їла й усе очікувала, що зараз підведе голову й побачить, що він стоїть у дверях.

Вона вже запанікувала була, коли поснідала, а той все ще не з'явився. Але Улоговина була таким місцем, яке геть не заохочувало до паніки.

Усе в цьому химерному заїжджому дворі викликало радше цікавість, ніж страх. У лазничці на третьому поверсі Євангеліна знайшла пречудову мідну ванну, яка за дизайном нагадувала годинник у холі. У ванни були вишукані ручки, інкрустовані самоцвітами, і кран, з якого лилася кольорова вода з різноманітними ароматами:

Рожева жимолость

Лавандова троянда

Соснова хвоя

Срібний дощ

Євангеліна змішала дощ із жимолостью, і тепер пахла, наче солодкий грозовий день. Вона навіть не думала, що зможе прийняти ванну, проте спина повністю загоїлася.

Це її трохи засмутило. Тепер, коли вона одужала, Джекс, мабуть, захоче вивезти її звідси, щойно повернеться. Залишалось тільки знайти ще один камінь.

Але Євангеліні не надто хотілося його шукати. Як вона вже зауважила, в Улоговині важко було піддатися паніці чи страху, а на пошуки каменів її спонукав саме страх. Зараз вона не боялася. Насправді вона не змогла б згадати себе, коли була більш спокійна, ніж зараз. І вона знала, що Аполлон також у безпеці.

Без Джекса та й інших людей вона все чекала, що в Улоговині їй стане самотньо. Але, на диво, вона не почувалася ні спустошеною, ні самотньою. Улоговина здавалася найбезпечнішим місцем з усіх, де їй колись доводилося бути. Як би їй хотілося розділити цей зачарований простір із батьками. Тато дуже радів би тутешній дивовижній магії, а мати була б у захваті від усіх цих казкових кімнат.

На четвертому поверсі Євангеліна нарешті знайшла гардероб із сукнями, вигляд яких навіював спогади про метеликів у саду та про

відчуття чиеїсь руки у своїй.

Вона вибрала собі м'яку кремову сукню із золотою вишивкою та широкою рожевою стрічкою на талії в тон з обляміркою дутих рукавів.

Залишилося знайти черевички.

Вона уявила собі, як бачить магичні черевички в одному з гардеробів цього поверху. На диво, у них не було ні павутиння, ні клубочків пилу, самі лиш коробки з рукавичками й стрічками. А ще вона натрапила на маленьку цікаву книжечку.

Це була перша книжка, яку вона побачила в Улоговині. Вона була замкнена збоку на замочок, і Євангеліна заходилася шукати ключ, аж поки не згадала, що може просто скористатися своєю кров'ю.

Замок із клацанням відімкнувся, і вже на першій вицвілій сторінці вона побачила старомодний рукописний шрифт.

Власність Аврори Валор

Не читайте, якщо не хочете своєї смерті.

Я прокляла цю книжку!

Негаймо припиніть читати, якщо цінуєте своє життя.

Це стосується й тебе, Касторе!

Євангеліна вмить пожвавилася, коли прочитала ці слова. Вона знайшла щоденник загадкової Аврори Валор. Можливо, тут будуть якісь підказки щодо минулого Джекса, адже він знав Аврору.

Її злегка занепокоїли слова про те, що книжка проклята, як і незрозуміла фраза внизу — єдина, що була написана мовою Валорів. Але Джекс говорив, що лихі чари не можуть торкнутися її в цьому місці. Крім того, почерк мав дещо дитячий вигляд, тож Євангеліна подумала, що книжка насправді не була проклята.

Вона забрала щоденник із собою вниз, щоб прочитати його в таверні перед вогнищем.

На перших двох сторінках Аврора переважно скаржилася на братів, розповідала про погоду, страви та вбрання. Тож Євангеліна подумала,

що або та вела дуже прозаїчне життя, або все ще намагалася відрадити читачів, викладаючи самі лиш нудні подробиці.

Ім'я Джекса Євангеліні не трапалося. Вона трохи прогорнула вперед, шукаючи будь-яких згадок про нього, поки стиль письма не став більш вишуканим, а зміст — цікавішим.

Батько призначив дату весілля. Не можу повірити, що він змушує мене до цього шлюбу. Він би ніколи не силував Дейна, Лісандера, Ромула чи Кастора. (Якщо ти все ще читаєш це, Касторе, припини! Я не жартувала щодо прокляття.)

Звісно, Вендженс доволі гарний, але я нічого не відчуваю до нього, крім огиди, щоразу, як він вихваляється або хизується своєю колекцією мечів.

Я намагалася пояснити матері та батькові, що не кохаю його, але мати обіцяє, що згодом я його полюблю, а батько каже, що я занадто молода й нічого не знаю про кохання. Але я знаю. Я кохаю так глибоко, що важко не виплескувати своїх почуттів до мого судженого на кожній сторінці цього щоденника. Але я не наважуюся писати про нього. Хоча цей записник і проклятий, я боюся, що хтось може прочитати його ще до того, як впаде замертво, і переказати те, що я написала, моєму батькові або Вендженсу.

ЛаЛа постійно каже мені не вигадувати та просто побратися з Вендженсом. Але мені здається, що я їй ніколи не подобалася. Думаю, вона вважає, що я недостойна її брата, і це добре, бо я вважаю, що вона недостойна мого брата.

Тут запис закінчувався. Євангеліна продивилася решту щоденника. На жаль, там було тільки кілька заповнених сторінок, і жодна з них не така цікава, як ця.

Щоденник підтвердив Джексову історію про Аврору та Вендженса. Але Євангеліну вразило те, що цей запис говорив про ЛаЛу. Там не згадувалося імені ЛаЛиноного брата, але в Євангеліні було відчуття, що

вона здогадувалася, ким він був, адже справжнім коханням Аврори був Лірик Меррівуд.

Євангеліні стало боляче, коли вона замислилася про долю, що спіткала дім Меррівудів. Вона мала б гніватися на ЛаЛу за те, що та наклала прокляття лучника на неї та Аполлона, і вона гнівалася, але в неї також щеміло серце від думки про те, що ЛаЛа втратила не тільки брата, але й усю свою родину.

Це було майже неможливо досягнути. Євангеліна трохи здивувалася, що Джекс не згадував про це, коли розповідав про знищення дому Меррівудів. Але судячи з того, як ревно Джекс приховував власне минуле, він, мабуть, міг ставитися так само й до минулого інших. Хоча це не завадило йому кепкувати з ЛаЛи з приводу її вибору нареченого.

Усе це мало запаморочливий, жахливий сенс.

Тоді Євангеліна замислилася, чи ця історія, бува, якось не пов'язана з бажанням ЛаЛи відчинити Арку Валорів. Євангеліна й досі не знала, чого хоче ЛаЛа, знала тільки те, що та прагне цього так сильно, що прокляла й Аполлона, і її.

Годинник у коридорі на першому поверсі пробив «Вівсяну кашу».

Євангеліна випустила книжку з рук і тільки тоді, почувши звук від її падіння, усвідомила, що, поки вона читала й блукала Улоговиною, минула ціла доба.

Джекс казав, що час тут працює інакше. Але річ була не тільки в тому, що час промайнув так швидко, а в тому, що вона геть не відчула його плину. А Джекс досі не з'явився.

Парадні двері до Улоговини розчахнулися.

Євангеліна миттю обернулася до них, очікуючи, що зараз увійде Джекс.

Але схоже, що це був лиш подув вітру.

Єдиною істотою, що заскочила всередину, був маленький дракончик, який викашлював крихітні золоті іскри й мав розгублений вигляд.

Він був блакитний, мінився всіма кольорами й такий кумедний, що Євангеліна не могла не усміхнутися, побачивши, як він із цікавістю роззирається довкола.

Дракони не були домашніми створіннями, але цей блискучий малюк не хотів летіти геть. Вона тримала двері відчиненими цілу холодну хвилину, але крихітний дракончик пурхнув до годинника, вдаряючись у скло своєю маленькою голівкою та намагаючись знову й знову дістатися прикрашених коштовним камінням маятників. Зрештою Євангеліна вхопила його й понесла із собою в таверну.

На столах знову чарівним чином з'явилися миски з кашею, над якими здіймалася пара, і горнятка з шоколадом, які крихітний дракончик люб'язно зігрівав для Євангеліни. Вона припустила, що той не хоче, щоб його випроводили назад на вулицю, і намагається бути корисним.

Здавалося, дракончик хвилювався щоразу, коли вона дивилася на двері. Але в Євангеліни й на думці не було виставляти свого нового маленького друга на холод. Вона чекала на Джекса й вже починала потроху нервувати.

Обід минув майже так само. У перервах між стравами Євангеліна ловила себе на тому, що надто часто позирає в бік дверей, чи не з'явиться на порозі Джекс.

Вона нагадала собі, що Джекс — талан. Він міг керувати емоціями інших, міг убити поцілунком, міг за себе постояти.

Але коли настав час вечері, Євангеліна знову захвилювалася, подумавши, що з Джексом могло щось трапитися. Його не було вже майже два дні. Він зникав і раніше — залишив її в замку Хаоса на десять днів, але тоді написав записку, в якій повідомив, що їде. Цього разу він просто щез.

Вона згадала останнє, що він їй сказав: «Я намагаюся не думати про тебе взагалі».

Він пішов, щоб довести це їй?

Так чи інак, тривожне відчуття всередині неї ніяк не хотіло минати попри затишок Улоговини. Вона не боялася, але на душі однаково було неспокійно.

Євангеліна все поміщувала свій сидр і неухважно колупалася в тарілці.

Несподівано маленький дракончик сховався за кухоль із сидром. Останній шрам у формі розбитого серця на зап'ясті почав поколювати, вона перевела погляд на двері таверни та побачила, що Джекс повернувся.

Він одного його вигляду перехоплювало подих, хоча сам він, здавалося, не докладав для цього жодних зусиль, просто спирався об двері. Розкуйовджене вітром золотисте волосся, накидка через одне плече...

— Де ти... — Її голос обірвався.

Джекс не спирався об стіну, він тримався за неї, щоб не впасти.

— Джексе! — Вона побігла через усю таверну, з жахом спостерігаючи, як накидка сповзла з його плеча, відкриваючи величезну криваву пляму — червону, із золотистими цятками.

— Що трапалося? — охнула Євангеліна.

— Я просто був самим собою. — Джекс похитнувся й практично осів на лавку біля входу.

Зі щілини у дверях у таверну увірвався морозний вітер. Євангеліна розуміла, що треба було б їх зачинити, але спершу кинулася до нього. Вона ніколи не бачила його пораненим, і це було несподівано страшно.

— Джексе... — Євангеліна потрусила його за холодне плече, обережно, але наполегливо. Вона не дуже добре знала, як обробляти рани, але згадала, що коли сама стікала кров'ю, він не давав їй втратити свідомість. — Будь ласка, залишайся зі мною. Я не знаю, що треба робити.

Переливчаста кров розтікалася по його дублету, фарбуючи димчастосіру тканину в червоне. Від цього видовища в грудях у неї замлоїло. Чому вона просто сиділа в таверні? Чому не пішла шукати його? Як талан, Джекс не знав старості, але від серйозної рани міг померти.

Потрібно було допомогти йому якнайшвидше. Зняти дублет, промити рану й зашити її.

— Зброя все ще в рані? — Вона потягнулася, щоб відсунути плащ.

— Усе гаразд. — Джекс схопив її за зап'ястя, не даючи роздивитися своє поранення. — Мені потрібна лише ковдра... і трохи сну.

Він притягнув її до себе, ніби вона й була його ковдрою.

— Ні-ні... не можна. — Вона обперлася вільною рукою об стіну, її били дрижаки, коли вона дивилася в його затуманені блакитні очі. — Спочатку треба тебе залатати.

Їй вдалося звільнити зап'ястя лише з другої спроби. Навіть поранений, Джекс був дуже сильний. Вона все ще відчувала його холодні пальці, поки бігла в глиб таверни.

За шинквасом вона знайшла алкоголь та рушники й дуже сподівалася, що зараз цього буде достатньо. Спочатку треба промити рану, а потім уже шукати нитки й голки.

— Ти марнуєш час, Лисичко. — Джекс схилився на одвірок, тримаючись за бік. — Це дрібниця. Ніж потрапив у ребра.

— І що, рана має загоїтися сама собою?

— Твої ж загоїлися.

— Після того, як ти їх обробив.

Кутик його губ поповз угору.

— Я просто хотів зняти з тебе одяг.

Вона знову ніби відчула його руки в себе на тілі.

Звісно, Євангеліна була майже впевнена, що він жартує. Здавалося, він марив. Очі були розфокусовані, і він хитався на ногах.

Євангеліна й сама не знала, як їй вдалося затягти його сходами нагору.

На щастя, в Улоговині було безліч вільних кімнат. Вона провела його в найближчу, що пахла свіжою хвоєю. Килими тут були насиченого зеленого кольору, ліжко зроблене з товстих дерев'яних колод, а простирадла на ньому хрусткі й білі. Джекс упав на ліжко, і цієї ж миті в каміні спалахнув вогонь.

На щастя, кровотеча припинилася, але Джекс здавався виснаженим. Перш ніж він заплющив очі, Євангеліна побачила, що вони були вкриті червоною сіткою і навіть їхня блакить віддавала червоним. Цікаво, чи спав він взагалі ці два дні?

Їй було трохи дивно, що її так непокоїть стан Джекса, але навряд чи хтось опікувався ним, а сам він геть не дбав про себе. Він лежав поперек білосніжних стьобаних ковдр, і його груди ледве помітно підіймалися й опускалися.

Євангеліна поквапилася за мискою з водою.

Коли вона повернулася, Джекс уже скинув черевики на дерев'яну підлогу, але плащ і закривавлений дублет все ще були на ньому.

— Ти розкажеш мені, що сталося? — наполягала вона.

— Я вже сказав тобі, — пробурмотів він. — Я просто був собою. Інші люди теж були жахливими версіями себе, і, як бачиш, добром це не скінчилося.

— Де ти був?

— Припини ставити такі складні запитання.

Джекс застогнав, не розплющуючи очей, коли Євангеліна розстебнула плащ, щоб дістатися до рани. Вона повісила його сохнути на стілець біля каміна, у якому потріскували дрова. Той був вогкий від снігу й, вочевидь, мокрий від крові, хоча тканина була занадто темна, щоб щось розгледіти.

Джексів дублет був світліший, ніжно-сірого кольору, за винятком ділянки біля ребер, яка була вкрита червоними плямами. Євангеліна розрізала одяг.

Його груди повільно здіймалися й опускалися.

Євангеліна зняла з нього дублет, намагаючись не торкатися пальцями оголеної шкіри. Вона затамувала подих, коли почала очищати від крові рвану рану на його ребрах.

Її треба було б зашити. Або...

Євангеліна завмерла, спостерігаючи, як шкіра Джекса зростається на її очах. Вона все ще була болісно червона, і, напевно, від тертя рана могла легко відкритися знову, але вона загоювалася. Джекс житиме.

Євангеліна відчула величезне полегшення.

Коли вона закінчила перев'язувати його, Джекс, здавалося, задрімав — його очі були заплющені, наполовину прикриті розкуйовдженим золотистим волоссям. Вона трохи повагалася, залишитися з ним, поки він відпочиватиме, чи піти.

Від того, що Джекс повернувся й що він у безпеці, на душі посвітлішало. Євангеліна не мала б відчувати аж таке сильне полегшення. Вона постійно нагадувала собі, що Джекс небезпечний. Але зараз він їй таким не здавався, бо схожий був на заснулого янгола, і, мабуть, саме тому їй треба було піти.

Вона провела пальцями по його м'якому волоссю. Тільки одним порухом..

Джекс притулив голову до її руки.

— Як добре, — пробурмотів він. — З тобою так добре. — Він обняв її за талію і потягнув на ліжку.

— Джексе, що ти робиш?

— Тільки на цю ніч. — Він міцніше пригорнув її, притискаючи ще ближче, аж поки її груди не торкнулися його голої шкіри.

— Ти поранений, — прохрипіла вона.

— Тепер я почуваюся краще. — Він говорив, торкаючись губами її горла, а потім лизнув його, від чого в Євангеліні запаморочилося в голові.

Саме час було б виплутатися з його обіймів.

Його губи опинилися там, де бився її пульс.

Вона намагалася сказати, що цього не треба робити, але натомість із неї вихопилося лише тихе зітхання. Як приємно було відчувати його губи в себе на шиї. Цікаво, як вони відчуватимуться на губах?

Євангеліна заплющила очі, дихання її почастишало. Не можна було про таке думати. І все ж вона не могла позбутися від бажання поцілувати Джекса. Тут, в Улоговині, в єдиному місці, де прокляття їх не торкнеться. Ця думка була до болю спокуслива. Але навіть якщо поцілунок Джекса не уб'є її тут, це не означало, що він не зруйнує її майбутнього.

— Ми не повинні цього робити, — мовила вона.

— Усе, чого я прошу, це залишитися тут на цю ніч. — Він відірвав губи від її шиї та пробурмотів: — Ти нічого навіть не згадаєш.

Євангеліна застигла в його обіймах.

— Що означає «не згадаю»?

— Я про те, що... це лише одна ніч, — тихо мовив він. — Вранці ти можеш забути про неї. Ти можеш знову вдавати, що я тобі не подобаюся, а я вдаватиму, що мені байдуже. Але сьогодні дозволь мені вдати, що ти моя.

Від слова «моя» вона розтанула. Якусь запаморочливу мить вона не могла думати. Не могла змусити себе відхилитися від нього, але й не могла відповісти, що залишиться.

— Якщо тобі так легше, ти теж можеш вдавати, — прошепотів він. — Можеш вдавати, що я все ще Джек із Улоговини й що ти хочеш бути моєю. — Його губи знову торкнулися її шиї і повільно провели блаженну лінію вгору до самого вуха. Потім він прихопив зубами її мочку.

Вона охнула. Укус був гострий і трохи болючий, ніби він хотів і приголубити, і покарати її. Але він був не в змозі її покарати, бо все це вже було для неї тортурами, — адже вона так сильно цього хотіла. Вона хотіла, щоб він хотів її, навіть якщо його бажання було викликане лихоманковим станом.

— Немає в мене лихоманки. — Його голос був хрипкий і трохи сонний, але коли він дивився на неї, то очі були чисті та ясні.

Євангеліні здалося, що вона провалюється в них.

Якось, коли вона була маленька, мати розповіла їй історію про молоду жінку, що грала в лісі в хованки зі своїм коханим. Юнка бігла крізь дерева в пошуках місця, щоб сховатися, і раптово провалилася в тріщину в часі. Це була крихітна тріщина, завтовшки з волосину, яка мала б перенести молоду жінку на кілька секунд у майбутнє або в минуле. Але Час побачив дівчину й миттєво закохався в неї. І замість того, щоб приземлитися в майбутньому чи опинитися в минулому, юнка продовжувала падати крізь час. Вона все падає і падає, потрапивши в пастку Часу, аж поки не настане кінець часів.

Тепер Євангеліна знала, що це за відчуття. Минуло понад два тижні відтоді, як вони з Джексом зістрибнули зі скелі, але їй досі здавалося, що вона все падає, каменем несеться вниз, і єдине, за що вона може триматися, це Джек.

Вона знала, що Джек надто небезпечний, щоб по-справжньому закохатися в нього. Але більше не могла заперечувати те, що відбувається. Не могла заперечувати, що хотіла його. Настільки, що не бажала відхилитися від нього щоразу, як він торкався її. Настільки, що його ім'я завжди було на кінчику її язика, коли його не було поряд. Фізично її вабило до нього з першого ж погляду, а відтоді, як вони вдвох зістрибнули зі скелі, це тяжіння постійно посилювалося.

Тому що вона все ще падала.

Кров стугоніла в неї в жилах, а серце збивалося з ритму. Вона намагалася не ворухитися, сподіваючись, що він не помітить її стану, поки вони лежали в ліжку, притиснувшись один до одного грудьми й переплівши ноги. Все, що було між ними, здавалося крихким, наче дощові краплі, що зникнуть, щойно торкнуться землі. Але Улоговина була таким місцем, де дощ ніколи не торкається землі.

Джекс повільно гладив її по спині.

— Ти вирішила залишитися?

— Ти ж уже й так почув, що я думаю, — прошепотіла вона.

— Я хочу, щоб ти сказала це вголос. — Він говорив тихо, вона б не розібрала його слів, якби вони не лежали так близько. І її вразило те, якими інтимними можуть бути слова, як їх можна сказати тільки раз, тільки для однієї людини, і ніхто й ніколи більше їх не почує, вони зникнуть, як дим, зникнуть майже відразу, щойно їх усвідомиш.

Серце Євангеліни все ще калатало, і, мабуть, воно билось так не від страху й не від неспокою, а просто намагалася наздогнати всі ці миті, поки вони не зникли, — поки він не зник. Вона знала, що це станеться; бо так було завжди, Джекс завжди залишав її, і від цього все це ставало ще безглуздішим, але зараз вона не хотіла бути розсудливою. Вона просто хотіла бути його.

Вона хотіла сказати: «На сьогоднішню ніч я твоя», але з вуст вихопилося тільки:

— Я твоя.

Тієї ночі вродливий незнайомець навідався до улоговинської таверни. Він стояв за кілька кроків від неї та метав дротики в мішень, нанесену на стіні, і щоразу влучав у яблучко.

— Знаю, — мовив він. — Важко повірити, що я такий гарний і водночас такий талановитий.

Вжух.

Він знову поцілів у яблучко зі впевненістю людини, яка була чи то надзвичайно вправна, чи то просто звична до того, що все відбувається так, як вона того хоче.

— Чому ти мені маришся?

— «Марюся»? Наче примара? Я що, видаюся тобі мертвим? — Він поклав руку на груди й чарівно усміхнувся їй.

Вона все ще не довіряла йому, але враження, що вона його знає, повернулося. Їй здавалося знайомим те, як він дивився на неї — з викликом. Його ім'я крутилося на кінчику язика, але постійно вислизало з пам'яті. Відчуття, яке важко було описати.

— Хто ти такий? — запитала вона.

— Ти все ще можеш називати мене вродливим незнайомцем.

Євангеліна кинула на нього кислий погляд.

— Чому б тобі просто не сказати мені?

Він почесав шию.

— Я б так і зробив, але тоді Джекс ревнуватиме, а враховуючи, наскільки ви зблизилися, це було б не дуже грішно. Хоча зближатися з Джексом теж не надто розумно.

Незнайомець поблажливо скинув бровою.

— Те, що я роблю з Джексом, тебе не стосується, — огризнулася Євангеліна.

Він насупився.

— Я не намагаюся засмутити тебе, Євангеліно, я намагаюся врятувати тобі життя.

— Чому тобі не байдуже, помру я чи житиму? — недовірливо запитала вона. Вродливий незнайомець метнув ще один дротик, так сильно, що той пронизав інший, що стирчав із середини мішені.

— Будь обережною з Джексом. Мені здається, що він зараз трохи не при собі.

— Він слушно каже. — У таверну увійшла ЛаЛа, вбрана в сукню без рукавів, яка, здавалося, уся була зроблена з коштовностей, підперезана паском, що нагадував корону, а спідниця була вкрита блискучими самоцвітами.

— Що ти тут робиш? — запитала Євангеліна.

— Так. Це мій сон! — Вродливий незнайомець кинув дротик у бік ЛаЛи.

Та насуплено відмахнулася від нього.

— Ми на одному боці, дурнику. — Потім вона повернулася до Євангеліни, і на її обличчі з'явився винуватий вираз.

— Я прийшла попросити пробачення... через Аполлона. Я почувалася такою винуватою. Я сподівалася поговорити з тобою та все пояснити, але ти втекла з вечірки. Джекс пообіцяв, що не скаже тобі, що я накоїла...

— Він нічого мені не говорив, — обірвала її Євангеліна, яка все ще намагалася поводитися чемно з людиною, що зачарувала її чоловіка, щоб той полював на неї і намагався вбити. — Джекс ні слова мені не сказав. Я просто почула, як ви двоє обговорювала це.

— Ох. — ЛаЛа пожувала губу. — Тоді я, напевно, маю перед ним вибачитися за те, що встромила в нього ніж для масла.

— Це ти його заколола? — Євангеліна була вражена. Щоб серйозно поранити когось ножем для масла, треба мати багато сил та рішучості.

ЛаЛа знизала плечима.

— Можливо, це була надмірна реакція, і не тільки тому, що я думала, що він тобі все розповів. Він огидно висловлювався про мої заручини...

— З того, що я чув, ти на це заслужила, — урвав її вродливий незнайомиць.

— Не смій мене повчати, — виплюнула ЛаЛа. — Ти теж винний у тому, що ми втрапили в цю халепу. Якби ти не...

ЛаЛа не договорила до кінця фразу, бо вродливий незнайомиць раптом зник. Пш-ш-ш! Він просто випарувався, не залишивши нічого, окрім дротика, що впав на підлогу.

— Що з ним сталося? І чому ти сказала, що ми втрапили в цю халепу частково через нього?

— Не впевнена, що мені вистачить часу все пояснити.

ЛаЛа насупилася, дивлячись на одинокий дротик на підлозі.

— Напевно, його прибрав Джекс, і мені здається, що зі мною він скоро зробить те саме. Тож ти маєш слухати дуже уважно.

— Але ж це мій сон, — запротестувала Євангеліна.

ЛаЛа зітхнула.

— Немає часу пояснювати, як талани можуть маніпулювати снами. Тобі просто доведеться довіритися мені.

— Чому я маю довіряти тобі після всього, що ти зробила?

ЛаЛа закусила губу й із незвичним хвилюванням промовила:

— Я ніколи б не хотіла, щоб Аполлон тебе вбив. Я справді твоя подруга, Євангеліно. Того дня, коли я дізналася, що ти можеш відімкнути Арку Валорів, але не маєш наміру цього робити, я діяла вкрай імпульсивно. Це була жахлива помилка. Але я правда не хотіла, щоб ти загинула. Тому я наклала дзеркальне прокляття на вас обох — я подумала, що, якщо Аполлон тебе поранить, то теж постраждає і не зможе й далі полювати на тебе. Усі знають, що він жахливо стріляє з лука, тому я ніколи не вірила, що він влучить тобі стрілою в серце.

Це було далеко не найкраще вибачення, яке Євангеліна чула, але воно було щире. ЛаЛа підняла на неї благальні очі, і Євангеліна побачила, що вони також були червоні, а туш із вій місцями розмазалася. Коли ЛаЛа тільки з'явилася уві сні, то мала блискучий та довершений

вигляд, але що довше Євангеліна спостерігала за нею, то більше болісних ознак бачила на її гарному обличчі.

З досвіду з Джексом Євангеліна знала, що в таланів були свої моральні принципи, дещо відмінні від людських, через що їй було легше пробачити ЛаЛі. Втім Євангеліна все ще не довіряла своїй подрузі. Вона могла повірити, що ЛаЛа не хотіла її смерті. Але було дуже неприємно усвідомлювати, що ту не надто непокоїло, що на Євангеліну полюють.

— Я хочу знати, чому ти це зробила. Що тобі аж так потрібне у Валорії?

— Євангеліно, у нас немає на це часу, — відповіла ЛаЛа. Поки вона говорила, коштовне каміння сипалося з її спідниці на підлогу. — Сон уже починає розпадатися.

— Мені байдуже, — мовила Євангеліна. — Я можу пробачити тобі за те, що ти зробила. Але я навіть думати не можу, щоб довіритися тобі знову, доки не знатиму, чому ти так вчинила.

— Валорія — це або скарбниця, що оберігає найцінніші магичні дари Валорів, або чарівна в'язниця, де живе потвора, яку вони створили. — Слова хаотично вихоплювалися з ЛаЛиних вуст, і вона скривила рота.

— Дурнувате заляття історій, — пробурмотіла вона. — Позаяк насправді я не в Улоговині, тому все одно не можу розповісти тобі, що там всередині арки.

— Ти маєш сказати мені бодай щось, — відповіла Євангеліна. Вона не думала, що зможе повірити тому, що говоритиме ЛаЛа, та все одно хотіла почути її пояснення.

— Спробую розповісти тобі одну історію. — ЛаЛа почала міряти таверну кроками, блискучі черевички цокали дерев'яною підлогою. — Колись жив на світі хлопець, якого я любила понад усе. Він... — ЛаЛа різко обірвала мову й заворушила губами, наче не могла сказати те, що збиралася. — Він міг обернутися на дракона — великого дракона, — нарешті вичавила вона із себе. — Ти знаєш, що дракони люблять збирати скарби, а мені завжди подобалося носити блискучі речі, і так він мене й знайшов. Летів у своїй драконячій подобі й підхопив мене із землі, гадаючи, що я скарб.

ЛаЛа задумливо відірвала коштовний камінець з іскристої спідниці. І Євангеліна згадала молодика в костюмі дракона на ЛаЛиній вечірці, що танцював із дівчиною, яка була схожа на скарб.

— Чи були на балі люди, вбрані так само, як ти та твій дракон?

— Так. Це дуже давня історія, — мовила ЛаЛа. — Більшість людей на Півночі знає ту частину, яку я щойно тобі розповіла, але вони не пам'ятають, ким був цей дракон... — Рот ЛаЛи знову викривився, слова не йшли, і зрештою вона сказала: — Моє перше кохання — причина того, що я Невінчана наречена. Мої обранці мене ніколи не кидають. Усе завжди розриваю я сама, бо не можу забути свого коханого. Я вирішила стати таланкою, тому що вважається, що талани не здатні кохати, а я не хотіла кохати його. Я хотіла забути його. Однак не можу.

ЛаЛа водила рукою по своєму смаглявому плечі, вкритому яскравим татуюванням у формі драконячого вогню. Євангеліна завжди думала, що татуювання просто відображало запальний характер дівчини, але тепер зрозуміла, що воно присвячене її першому коханню.

— Я намагалася полюбити когось іще. Але хай як близько була до того, щоб закохатися, все одно є тільки одна людина, якій я хочу віддати своє серце. І для цього існує лише єдина можливість.

ЛаЛа припинила сновигати й подивилася на Євангеліну очима, повними блискучих сліз. Колись вона зізналася, що хотіла кохання так сильно, що ридала отруйними сльозами. Тоді Євангеліні здалося, що вона її зрозуміла. Вона теж відчайдушно хотіла кохання. Але знайти своє справжнє кохання і втратити його, та все ще мати тінь надії на те, щоб його повернути, було геть іншим рівнем тортур.

— Твій коханий у Валорії, — здогадалася Євангеліна.

ЛаЛа не відповіла, наче навіть не почула запитання. Але Євангеліні здалося, що так воно й було — замкнений у Валорії дракон-перевертень дуже добре вкладався у версію історії, за якою Валорія була зачарованою в'язницею, у якій тримали магічних істот.

— Чому ти не розповіла цієї історії раніше, коли я приходила до тебе додому? — запитала Євангеліна.

ЛаЛа ще більше спохмурніла.

— Я ніколи не розповідаю цієї історії. Мені хотілося вірити, що я нарешті закохалася. Я не хотіла визнавати, що мої нові блискучі заручини були ще однією брехнею, яку я згодовувала собі, бо не могла забути своє підліткове кохання. Але потім я раптом злякалася, що знову втрачу свій єдиний шанс побачити коханого. А решту ти знаєш. — На чолі ЛаЛи з'явилися винуваті зморшки. — Сподіваюся, ти зможеш пробачити мені те, що я прокляла тебе й Аполлона.

Євангеліна вагалася. Її все ще ранило те, що вчинила ЛаЛа, однак усе те, через що вона пройшла, щиро схвилювало її.

— Пообіцяй, що більше ніколи такого не скоїш. — Євангеліна подалася вперед і обійняла подругу. — Усі ми робимо помилки, коли любимо. Я так відчайдушно трималася за своє перше кохання, що уклала угоду з Джексом, через що всі гості на весіллі перетворилися на камінь.

ЛаЛа розсміялася.

— Не знала, що Джекс може обертати людей на камінь.

— Не може. Отрута був винний йому послугу й вчинив таке для Джекса.

ЛаЛа відхилилася і в'їдливо подивилася на Євангеліну.

— До речі, про Джекса. Здається мені, ти в небезпеці.

При слові «небезпека» земля під їхніми ногами затремтіла.

ЛаЛа вилаялася, а коли заговорила знову, слова полилися зливою.

— Євангеліно, слухай мене уважно. Ти зникла, і тебе не було кілька тижнів. Ми всі думали, що ти загинула, поки кілька днів тому не з'явився Джекс. Гадаю, у нього з'явився камінь веселощів, який затьмарює його розум.

Земля тріснула. ЛаЛа підскочила, і кілька камінців з її сукні посипалися в провалля.

— Схоже, що він сховав тебе в Улоговині, — мовила вона. — Я впевнена, що тут ти почувашся захищеною. Але доки ти з Джексом, ти в небезпеці.

Тріщина розходилася далі.

— Якщо тобі здається, що все добре, то це тільки тому, що на тебе теж діє камінь веселощів. Але тобі треба боротися із цим. Знайди цей

камінь, забери його в Джекса і їдь геть з Улоговини, поки...

Євангеліна ледь стримала зойк і прокинулася. У роті був присмак магії та холоду. Її губи були на Джексовій шиї. Вона відчула спалах паніки, поки фрагмент за фрагментом не реконструювала в голові минулий вечір.

Джекс повернувся. Він був поранений. Його рани загоїлися. Потім він попросив її залишитися. Потягнув у своє ліжко. Пригорнув до себе. І сказав: «Дозволь мені вдати, що ти моя».

Вона ще раз розтанула від спогадів про те, як він промовляв слово «моя». Це мала бути лише одна ніч, але вони так і не припинили вдавати. Крізь вікна пробивалося світло, заливаючи їх сонячним промінням, поки вони лежали разом, сплівши ноги й руки. Одна його прохолодна рука надійно обхопила її за талію, а друга опинилася в неї під спідницею, притискаючи її до себе так, ніби дотик був йому потрібний, як повітря.

Вони присунулися ще ближче, поки спали, наче їх притягала якась сила, або ж, як вона підозрювала, їх просто тягнуло одне до одного.

Від цієї думки на душі стало легко й весело. А може, це просто було відчуття того, що вона прокинулася поруч із Джексом. Цього вона хотіла понад будь-які камені. Вона просто хотіла залишитися тут, із Джексом, і забути про все на світі.

«Але ти децю забула», — подумала вона.

Було щось іще. Під самісінькою поверхнею свого блаженного стану. Вона відчувала це.

«Не зважай ні на що», — подумала вона.

Та що більше вона намагалася не зважати, то більше пригадувала. Сон у таверні. Вродливий незнайомец, дротики, ЛаЛа. Попередження щодо Джекса. Попередження про камінь веселоців. Спогади полилися шаленим потоком. «У нього камінь веселоців, який затьмарює його розум».

Євангеліна заплющила очі й сказала собі, що то був лише сон. Вона не хотіла думати, що минулої ночі Джекс хотів її лиш через камінь.

Це не могло бути так. У Джекса не було каменів. Учора вона зняла з нього сорочку, бачила його груди, на ньому не було жодних каменів. Його розум не був затьмарений. Вони не опинилися в одному ліжку через чари.

«Хіба що камінь був у кишені його штанів»?

Євангеліна знервовано вдихнула. Вона все ще не вірила, що в нього є камінь — вона не хотіла, щоб він у нього був, але переконатися в цьому було б досить легко. Її рука лежала на спині Джекса. Все, що їй потрібно було зробити, це спустити її нижче...

Пальці обережно ковзнули його шкірою. Він усе ще був прохолодний на дотик, гладенький і м'який, і на секунду вона майже забула, що робить. Можна було б легко провести пальцями вгору й униз йому по спині або по животі. Але вона відправила їх мандрувати до його штанів.

Євангеліна прикусила губу, поки її пальці спускалися все нижче і...

Джекс щось тихо пробурмотів.

Її серце пропустило удар. Пальці потроху занурювалися в кишеню — дуже повільно, вона опустила їх глибше. Матерія була м'яка, а кишеня була...

Порожня.

У нього не було каменя. Вона майже скрикнула від полегшення.

Поки не зрозуміла... що вона не мала б відчувати полегшення. Вона мала б хотіти знайти камінь веселоців. Залишився тільки він один. Коли вона його відшукає, зможе відімкнути Арку Валорів і зламати прокляття лучника.

Насправді Євангеліна не думала про прокляття лучника чи про Аполлона. Увесь той час, що вона була тут, вона геть не хотіла шукати

камінь веселоців. Вона не бажала залишати це місце. Вона почувалася тут занадто комфортно, занадто щасливою. Вона більше не відчувала провини через те, що вбила Петру. Вона знала, що це була самооборона, але вона мала б відчувати бодай щось. Євангеліна спробувала викликати в себе сум, але той не йшов. Були й інші думки, які вона відкинула й зараз не могла навіть згадати, але знала, що ті нікуди не поділися.

Але чи сталося це тому, що камінь веселоців затьмарив її розум? Чи це його так затьмарив потяг до Джекса?

Євангеліна закусила губу, повільно витягаючи руку з Джексової кишені, і поки не встигла передумати, виплуталася з його обіймів і викотилася з ліжка. Щойно вона так зробила, як зрозуміла, що це було помилкою. Їй захотілося повернутися до нього — загорнутися в нього. Потяг був сильніший, ніж будь-коли.

З кожним зробленим кроком вона почувалася, наче робить щось неправильне. Але Євангеліна не була впевнена, що може довіряти своїм почуттям.

Вона змусила себе залишити кімнату, виштовхнула себе назад у хол.

Годинник на вході пробив «Гости та чай».

Звук був так само яскравий і світлий, як ранкове сонце, що лилося через відчинені двері таверни, освітлюючи ювелірні маятники годинника й маленького дракончика, який намагався дотягнутися до них — дряпав скло, лизав його, пестив своїми крихітними лапками, сподіваючись дістатися до коштовностей.

— О ні, любий... — Євангеліна хотіла була взяти на руки звірятка, але замість цього відкрила скло й потягнулася до одного з прикрашених коштовним камінням маятників. Він був такий гарний і...

Вона відсмикнула руку й відсахнулася — їй було знайоме це відчуття.

Це був не просто коштовний камінь. Вона відчувала, як крізь нього пульсує сила, солодка та м'яка, наче поклик сирен. Це був камінь веселоців.

Жахлива правда тиснула Євангеліні в груди, заважаючи дихати. ЛаЛа мала рацію. Камінь веселоців був тут. Весь цей час він затуманював розум Джекса — і її теж. Ніщо з того, що вона тут відчувала, не було справжнє. Безпека й щастя, її почуття до Джекса, — усе це було через камінь веселоців.

Вона мала б відчутти полегшення. Вона була одружена з Аполлоном, і з Джексом у неї не могло бути майбутнього. Він уже знайшов ту єдину дівчину, яка змусила його серце забитися, і це була не вона. Євангеліна не була справжнім коханням Джекса. А вона хотіла б ним бути.

Вона заплющила очі, намагаючись прочистити голову, хоча насправді хотіла б просто зачинити скляні дверцята годинника й забути те, про що вона дізналася. Вона приїхала на Північ, сподіваючись знайти своє «довге й щасливо», і тут, із Джексом, вона майже знайшла його. Відтоді, як вона приїхала сюди, Джекс більше не здавався її ворогом, він здавався їй рідним.

Євангеліна закусила губу. Вона не мала б хотіти всього цього, адже воно було несправжнє. Але що насправді робило щось реальним? Якщо це відсутність магії, то ніщо на Півночі не було цілком реальне.

Євангеліна обережно підхопила маленького дракончика, потому зачинила дверцята годинника, залишивши камінь веселоців за склом.

Вона знала, що має зробити, просто ще не була готова до цього.

У таверні Євангеліна побачила високі стоси з тостів і чудові чавунні горщики з улоговинським мармеладом, північним лимонним сиром, меррівудським чорничним джемом і чимось густим і шоколадним. Її маленький дракончик одразу ж зажадав горщик із шоколадом.

Євангеліна намазала трохи лимонного сиру на шматок хліба, але так і не змогла піднести його до рота. Її шлунок закрутило, коли вона подумала про камінь веселоців, що радісно виблискував у годиннику. Тепер, коли вона знала, що він там, спокій, який вона відчувала раніше, був зруйнований.

Але потяг до Джекса нікуди не зник.

Вона відчула його, щойно той увійшов до таверни. Повітря стало зарядженим, наче кисень замінили іскри. Шрам від розбитого серця на зап'ясті приємно поколював, і Євангеліна зрозуміла, що усміхається.

— Привіт, — майже сором'язливо промовив він, наближаючись до столу.

Джекс був босий і без сорочки, із чарівно скуйовдженим золотавим волоссям, що спадало на блискучі, усе ще напівсонні очі.

— Привіт. — Її голос пролунав напрочуд нерішуче, що, здавалося, лише потішило Джекса.

— Не треба було тікати з ліжка, — сказав він.

— А я й не тікала.

— Тоді чому не залишилася? — Він розслаблено опустився на сидіння поруч і повернувся до неї з хижою усмішкою. Це була казкова усмішка — напівлиходійська, напівгероїчна й трохи така, ніби вони були у своєму неможливому «довго й щасливо».

Як же ж сильно вона їй подобалася.

А тоді вона згадала про камінь. Напевно, вона почувалася б інакше, якби той був у залізній скриньці, і вона боялася, що так само інакше почувався б і Джекс. Він би не дивився на неї, наче хотів з'їсти її замість сніданку.

— Завтра я тебе так просто не відпущу. — У його очах спалахнули бісики, і він поцупив шматочок її тосту.

Цей жест був такий природний і такий затишний, і все, про що вона могла думати, — це те, як легко було б тут залишитися.

— Ти ж казав, що це лише на одну ніч.

— Я думав, ти ніколи не віриш моїм словам. — Він докірливо похитав головою та потягнув її до себе на коліна.

— Джексе...

Євангеліна поклала руку йому на груди. Відчула, як стукотить його серце, і це здивувало її. Ззовні він мав такий невимушений і безтурботний вигляд, але тепер вона думала, що він нервує так само, як і вона. Їй захотілося притягнути його до себе, притулитися головою до його плеча й розповісти все те, що вона намагалася не відчувати.

Вона обійняла його за шию і на мить притиснула до себе. Тримала його так, наче він належав їй, а вона — йому, і між ними більше нічого не стояло. Ні проклять. Ні брехні. Ні минулих ран, ні помилок. Тримала його так, ніби існувало тільки тут і зараз, ніби нічого не мало значення, окрім цієї миті. Потім вона відпустила його. Незграбно зісковзнула з його колін, зашпорталася, намагаючись відхилитися від нього.

— Євангеліно... що сталося? — Між його брів пролягла зморшка.

— Це все не справжнє, Джексе. На нас із тобою діє камінь веселоців.

— Думаєш, що відчуваєш усе це до мене лише через якийсь камінь?

— Джекс стиснув губи. На мить їй здалося, що він розгнівався, та коли вона подивилася в його очі, то побачила лише біль.

Євангеліні хотілося б узяти свої слова назад. У неї не було наміру ранили його. Вона геть не хотіла цього робити. Але знала, що не зостанеться тут більше на жоден день. Вона боялася, що цього дня буде недостатньо — будь-якого часу, проведеного тут, ніколи не буде достатньо. Якщо Євангеліна залишиться із Джексом, то стане, як Петра, — триматиметься за нього так само, як Петра трималася за свою молодість і свій камінь, ладна піти на все що завгодно, щоб зберегти їх.

— Я не думаю, я знаю. — Вона підняла порожній чавунець з-під шоколаду разом із кришкою. — Я знайшла камінь веселоців сьогодні вранці. Він у годиннику в коридорі.

— Євангеліно...

Вона почула, як він підхопився зі свого місця, але не озирнулася. Що швидше вона покладе цьому кінець, то краще буде для них обох.

Вона помчалася в хол.

— Стривай... — Джекс схопив її за руку й відвернув від годинника. Його обличчя було бліде, а очі почервоніли.

Вона ненавиділа себе за те, що намірилася зробити йому боляче, але опанувала вираз свого обличчя. За хвилину вони обоє почуватимуться інакше. Джекс хотів цих каменів понад усе на світі, а вона хотіла врятувати Аполлона. У неї було бажання жити довго й щасливо — і вона хотіла, щоб це було по-справжньому, а не завдяки магії.

— Хай би що це було, Джексе, за хвилину все, що ти відчуваєш, зміниться.

Він важко ковтнув і стиснув зуби.

— Ти навіть не уявляєш, що я зараз відчуваю.

Джекс подивився на її губи. Він мав геть змучений вигляд, таким вона його ще ніколи бачила.

Коли Джекс чогось хотів, то з такою силою, що та сила могла б руйнувати світи й будувати королівства. Саме таку енергію він випромінював зараз. Таку, ніби мав знищити її й одночасно зробити своєю королевою.

І було так спокусливо дозволити йому це. У клаптику простору між ними потріскувала магія. Золота, мерехтлива й жива. Це було схоже на кінець казки, коли один поцілунок має більше сили, ніж тисяча воєн чи сотня заклять.

Євангеліна уявила, як підходить до Джекса, притискається губами до його губ і як вони проводять вічність в одному нескінченному поцілунку.

— Це все не справжнє, Джексе. — Кожне слово було боляче вимовляти, але Євангеліна знала, що хоча ці слова й пекли, то принаймні вони були правдиві. — Це місце — чарівна казка без проклять і чудовиськ. Але прокляття й чудовиська все ще існують. Аполлон все ще десь там...

— З Аполлоном усе гаразд, — урвав її Джекс, із роздратуванням вимовляючи ім'я принца. — Хаос знайшов його, і я бачив його, коли

був у від'їзді. Аполлон забезпечений усім необхідним і замкнений у замку Хаоса, де ніхто не може завдати йому шкоди, а він не може завдати шкоди тобі.

— Але він не може жити так вічно. І ми не можемо так жити.

Євангеліна висмикнула свою руку з руки Джекса, і перш ніж той встиг її зупинити, повернулася до годинника. Вона відчинила дверцята до маятників, вихопила камінь веселоців і запхала його в чавунець.

Частина ІІІ

Згряя чудовиськ

Щойно з годинника вийняли камінь веселоців, його цокання припинилося. В Улоговині запанувала тиша, а повітря біля входу стало холодним, наче на нічному кладовищі.

Євангеліна знала, що місця не є насправжки живими, і все ж їй здавалося, що Улоговина вмирає. Свічки згасли. Підлогу вкрили тріщини. На сходах, де щойно все сяяло й блищало, з'явився пил.

Хоча Улоговину й зачарували так, щоб вона не пропускала прокляття, решту магії, мабуть, створював камінь веселоців.

Навіть дракончик тепер поведився інакше. Він шкрябав дверну ручку, ніби не міг дочекатися, щоб його випустили.

Євангеліна з радістю залишила б його в себе, але прочинила двері й дала звірятку вилетіти на вулицю в холод. Надворі сніг більше не іскрився. Натомість він був мокрий і крижаний і встиг покусати їй за щоки до того, як вона зачинила двері.

У неї в животі зяяла порожнеча.

Вона навіть дивитися на Джекса боялася. Якщо Улоговина стала такою холодною, страшно було подумати, що вона побачить, обернувшись до нього. Хоча маленька частинка її все ще сподівалася, що нічого не змінилося, що, хоч Улоговина стала іншою, Джекс залишився такий самий.

— Можеш повернутися, Лисичко. — Його тон був діловий, і від цього остання іскра надії згасла. — Тобі більше не доведеться хвилюватися через небажані зізнання від мене.

І він мав рацію. Коли вона повернулася, його очі більше не були червоні. Він досі стискав зуби, але вигляд мав радше роздратований, ніж стражденний.

— Я ж казала тобі, що ти почуватимешся інакше, — мовила вона.

Слова пекли, але вона спробувала не зважати на біль. Хаос пояснив їй, що вона відчуває силу каменів сильніше, ніж будь-хто інший. Напевно, на Євангеліну все ще впливав камінь веселоців, але вона сподівалася, що це скоро минеться. Як, вочевидь, сталося з Джексом.

— Ти мала рацію, — відповів він. — Я відчуваю, що нам час їхати. Я принесу два інші камені. А ти знайди якусь накидку.

***

У тому ж гардеробі, у якому раніше їй трапився щоденник Аврори Валор, Євангеліна знайшла золотий плащ із підкладкою з густого білого хутра. Вона взяла його собі й перевдягнулася в білу сукню з вишитими золотими квітами й ліфом, зашнурованим стрічками кольору заходу сонця. Вона також вирішила прихопити із собою щоденник. Навіщо, вона й сама не знала, — після останнього запису, який вона прочитала, майже всі сторінки були порожні. Та їй і не потрібен був цей записник, щоб шукати камені. Вони з Джексом уже мали камінь веселоців, камінь правди та камінь молодості, а в Хаоса вже був камінь удачі.

Євангеліна раптом відчула занепокоєння, коли згадала, що сказала Петра перед смертю: «Лише тоді я дізналася, що саме можуть робити всі чотири камені, зібрані разом. Але, гадаю, тобі про це не розповіли...»

— Готова? — спитав Джекс.

Вона обернулася й побачила його у дверях. Він стояв рівно, наче солдат, вбраний у довгу темну дорожню накидку, що була так само похмура, як і вираз його обличчя. Євангеліна знала, що камінь веселоців забрав усю радість із цього місця, але гадала, що тепер, коли вони знайшли всі чотири камені, він буде хоч трохи щасливіший. Натомість Джекс, здавалося, гнівався, спостерігаючи за нею.

— Крім того, що вони відмикають арку, що іще роблять усі чотири камені, зібрані разом? — запитала вона.

— Тепер уже запізно про це хвилюватися, — різко відповів Джекс. Його тон не був холодніший за той, яким він говорив із нею сотні разів, але Євангеліна однаково відчула пекучий укол, коли він відвернувся від дверей.

Коли Євангеліна вийшла надвір, сани були вже готові. Холодний зимний вітер розкидав її волосся по обличчю. Вона озирнулася на Улоговину. Квіти вздовж дороги, які були такі яскраві, коли вона опинилася тут, тепер зів'яли й вкрилися інеєм. Вона згадала життєрадісні гриби та квіти на даху, але тепер там були лиш дошки, які, здавалося, зірве й занесе геть перший же буревій.

— Нам час іти, — промовив Джекс.

Євангеліна залізла на вкриті снігом сани й сіла біля нього. Ті були із широкою лавкою, на якій міг би розміститися ще один пасажир. Саме стільки простору було зараз між нею та Джексом. І вона болюче усвідомлювала цю відстань.

Євангеліна не хотіла й далі зиркати на Джекса, сподіваючись, що той погляне на неї. Вона взагалі не хотіла нічого до нього відчувати, такого холодного й, здавалося їй, бездушного нині. Але серце в неї досі боліло.

Вона думала, що потяг, який вона відчувала до Джекса, зникне тепер, коли камінь веселоців був замкнений у чавунці. Але він нікуди не подівся.

Дорога назад до Валорфелла була важка — холодна й мовчазна, єдиним звуком був цокіт коней, які тягнули сани.

Євангеліні хотілося зрозуміти, чи Джекс насправді нічого не відчуває, чи просто намагається приховати свої почуття. Вона сама наполягла на тому, щоб дістати камінь веселоців із годинника, залишити це місце й відімкнути арку. І вона вчинила б так само й знову.

Вона не шкодувала про свій вибір.

Їй просто було нестерпно від того, що вона не могла втамувати свій біль. Нестерпно, що все, чого вона хотіла, — це перегнутися через

лавку й узяти Джекса за руку.

Але вона боялася навіть поворухнутися.

А Джекс, якщо й відчував щось до неї, то вирішив цього не показувати.

***

Вони залишили сани біля воріт кладовища й решту шляху до замку Хаоса йшли пішки. У Джекса в сумці було два камені, а в неї залишився камінь веселоців, замкнений у чавунному горщику.

Вона здивувалася, що Джекс дозволив їй залишити камінь у себе. Хіба що в нього і справді не залишилося жодних почуттів, і сама думка про них так жахала, що він не хотів нести камінь, навіть у чавунному горщику.

Вхід до підземного замка Хаоса охороняло двоє сумних мармурових янголів — один із них оплакував свої зламані крила, а другий грав на арфі з порваними струнами. Вона бачила їх уже кілька разів, але завжди вночі. Зараз досі світило сонце, заливаючи статуї зернистим світлом, і вперше вони нагадали їй янголів, що чатували Арку Валорів. Цікаво, чи не було між ними якогось зв'язку, якого вона раніше не помічала.

— Тепер, коли ми повернулися, тобі, певно, кортить побачити свого чоловіка, — промовив Джекс, — але зараз не варто йти його шукати. Поки не знято прокляття лучника, Аполлон для тебе небезпечний.

— Я це вже знаю.

— А я знаю те, як ти любила загравати зі смертю, тож не зайве тобі про це нагадати, — сказав він.

Досадливо хитаючи головою, Євангеліна використала свою кров, щоб відімкнути двері.

Це викликало ще один гнівний погляд Джекса, коли вони входили всередину.

— Що я знову зробила не так? — запитала вона.

— У тебе геть немає інстинкту самозбереження. Хіба ти не чула, як Хаос казав тобі, що не можна проливати кров у вампірському замку?

— Зараз ще день. Усі вампіри сплять.

— Тож у тебе є ще кілька годин, щоб померти до того, як ти зможеш відімкнути арку.

Вона з викликом задерла підборіддя. І мало не додала, що прожила тут майже два тижні сама — і їй не потрібні були його застороги. Але якась частина її все ще сподівалася, що він непокоївся не тільки через арку.

— Я гадала, що тобі байдуже, чи відімкну я арку. Думала, що тобі потрібні самі камені.

— Так і є, — не вагаючись, відповів Джекс. — Але я дав Хаосу слово, що не скористаюся ними, доки він не відімкне арку й не зніме шолом, а він не зможе цього зробити, доки не спочіє. Тож чому б тобі не побути хорошим ключиком і не посидіти тихо у своїй кімнаті?

Євангеліна скипіла. Вона все ще підозрювала, що Джекс либонь намагається роздратувати її, щоб приховати свої почуття, і якщо це так, то він із цим добре впорався.

— Не хвилюйся, Джексе, я б ніколи не завдала тобі клопоту своєю смертю. — Вона рушила до своєї кімнати. Їй дуже кортіло розшукати Аполлона, аби позлити Джекса. Вона також гадала, що коли знову побачить принца, то буде легше припинити думати про Джекса. Бо зараз це здавалося неможливим.

Євангеліна пройшла подвір'ям, де раніше застала його за грою в шашки, і це нагадало їй про підслухану розмову Джекса з Лалюю, з якої випливало, що він поїхав від Євангеліни шукати, як зламати прокляття лучника. Почувши цю розмову, вона вже подумала була, що небайдужа йому, але тепер їй хотілося б, щоб він просто грав в ігри. Значно легше було ненавидіти його, коли він поводився егоїстично.

З кутиків її очей полилися сльози.

Вона витерла їх, відмовляючись плакати через нього. Але це було так складно. Їй було так боляче. Так боляче було хотіти його. Так боляче, що він відштовхнув її. Так боляче було дихати. Так боляче плакати. І ще болючіше, коли вона намагалася не плакати.

Коли вона дійшла до своєї кімнати, у голові в неї паморочилося, а на серці було важко. Було холодно й темно, але вона запалила лиш кілька

свічок, перш ніж упасти на ліжко.

Вона все ще стискала чавунець із каменем веселоців. Було б так легко зняти кришку. Невже це комусь зашкодить? Камінь візьме її біль, бо їй було так боляче.

Пальці Євангеліни зависли над кришкою. Потім вона обережно зняла її.

Полегшення було миттєве й солодке. Плечі Євангеліни розслабилися, повіки зімкнулися, а з грудей ніби зникла вся та вага, що тиснула на них, заважаючи дихати.

Але бажання залишилося. Коли вона заплющила очі, то зрозуміла, що постійно прислухається, чи не чути стуку у двері та тихого Джексового голосу. Але тиша не занурювала її у відчай. Навпаки, Євангеліна відчувала мовчазну надію. Вона не вірила, що Джексу байдуже до неї. Вона не вірила, що це камінь викликав його почуття. Вона...

Вона брехала собі.

Євангеліна змусила себе накрити чавунець кришкою. Потім запхала його під подушку, щоб той не траплявся їй на очі. Хай як їй хотілося полегшити свій біль, жити в омані — не вихід. Скоро їй стане краще. Щойно вона відімкне арку й зніме прокляття лучника, між нею та Аполлоном усе зміниться — у цьому вона не мала сумніву. Але як саме все зміниться?

Євангеліну пробрали дрижаки. Вона знову боролася зі спокусою залісти під подушку й витягнути камінь. Ненадовго — лиш на якийсь час. Та, напевно, цей біль був потрібен їй, щоб пережити все це й залишити його в минулому.

Євангеліна обійняла подушку й заплющила очі.

Час тягнувся так повільно, що здавалося, ніби він не рухався взагалі. Освітлення й температура в кімнаті зовсім не мінялися, аж раптом

щось сталося. Повітря згустилося. Наступної миті вона відчула, як м'які, наче пір'їнка, пальці прибирають їй волосся зі щоки.

— Джексе... — Її серце збилося з ритму, очі розплющилися, і вона ледве стримала зойк.

Над її ліжком схилився Аполлон. Його рука застигла в неї на щоці, чи то була її шия? Він намірився задушити її?

На мить її паралізувало від страху. Потім вона підхопилася й стала на коліна. Їй потрібно було тікати.

— Євангеліно, не бійся, я тебе не скривджу. — Він вимовив її ім'я, наче благання, поклав одну ногу на ліжко, потім другу, поки не опинився перед нею, теж ставши на коліна. Його очі були карі, не червоні. Вона знала, як швидко вони можуть змінитися, але зараз Аполлон мав геть змучений вигляд і здався їй таким самотнім, у розпачі, зраненим.

Вона ніби дивилася в дзеркало, бо бачила в ньому відбиття власних емоцій.

Вона знала, що треба тікати від нього, але не хотіла завдати йому ще більших страждань.

Він обережно торкнувся її щоки. Вона завмерла, але не відхилилася. Він дотримав свого слова. Не зробив їй боляче. Навпаки, його дотик трохи притлумив її біль.

Він погладив її підборіддя.

Рука була тепла й ніжна. Попри те, що пальці злегка тремтіли, ніби він теж був наляканий.

Його дотик був приємний, та все ж його треба було остерігатися.

— Аполлоне, це небезпечно.

Він розсміявся, голосно й уривчасто.

— Відтоді як я вперше побачив тебе, ніщо в моєму житті не було безпечно. І все ж я не хочу відводити від тебе очей.

Тоді він її поцілував.

На мить вона забула, як дихати, забула, як цілуватися. Але Аполлон був терплячий. Його губи благоговійно рухалися по її губах, торкалися до них так ніжно, що вона почала розслаблятися й поступатися йому.

Вона цілувала його й раніше, але не так. Коли Аполлон був під чарами Джекса, його поцілунки були схожі на лихоманкові сни, пристрасні та голодні, ніби він хотів проковтнути її цілком. Цей поцілунок був більше схожий на запрошення до танцю.

Аполлон був дуже хорошим танцівником. Повільно його рука ковзнула по її волоссю, нахилила її голову, і вона розтулила губи. Усередині неї ожили метелики, і Євангеліна обхопила Аполлонову шию руками.

Він усміхнувся їй у уста.

— Ти не уявляєш собі, як я цього хотів. — Він прихопив її губу зубами, поцілував ще раз, а потім прикусив, так сильно, що виступила кров.

— Вибач, — пробурмотів він.

— Ні, все добре. — Це нагадало їй про Джекса. Але вона відштовхнула цю думку. Куснула Аполлона у відповідь. Той знову усміхнувся й поцілував її ще палкіше, поки його руки знімали з неї золотий плащ.

Коли той зісковзнув із плечей, їй перехопило дихання.

Вона знала, що це неправильно, але з Аполлоном було так добре. Кожним дотиком він наче повідомляв, як боготворить її. Позбавившись від плаща, він почав розв'язувати стрічки в неї на грудях, притискаючи її до ліжка.

— Якщо я занадто кваплюся, просто скажи.

Він ніжно поцілував її, спочатку в губи, потім у підборіддя, спускаючись теплими поцілунками вниз по шиї, його руки обхопили її груди, а потім схопили за горло.

Тієї ж миті її очі розчахнулися.

— Вибач, — прохрипів Аполлон.

Цього разу він її не поцілував.

Жах усередині неї відростив крила, коли його очі з карих перетворилися на червоні, а руки в неї на шиї почали стискатися.

Кожну клітинку тіла Євангеліни охопила паніка. Вона копнула Аполлона поміж ніг, але той був занадто великий і важкий, щоб її удари могли завдати йому шкоди. Він усім тілом притиснув її до ліжка.

Вона намагалася закричати, поки його пальці боляче стискали її горло.

Він теж задихався через дзеркальне прокляття — плювався й кашляв, послаблюючи хватку.

Євангеліна ледве дихала, але коли на мить Аполлон відхилився, вона встигла схопити чавунець із каменем веселощів і висковзнути з-під принца.

Вона незграбно скотилася з ліжка. Усе було мов у тумані. Темна кімната оберталася, свічки спалахували й диміли одночасно. Вона хрипіла й спотикалася. Але якимось дивом згадала про важіль поряд із ліжком.

Євангеліна щосили потягнула за нього. Навколо Аполлона одразу ж опустилася клітка. Ґрати голосно заскреготіли, ув'язнюючи його.

З гарчанням Аполлон схопився за решітку. Його обличчя було здичавіле, очі все ще палали червоним, але слова звучали благально.

— Євангеліно, вибач. Я справді не хочу тебе кривдити!

— Я знаю. — Вона позадкувала й врізалася в...

Джекса.

У нього на шиї пульсувала вена, а очі горіли вбивчим вогнем, коли він дивився на Аполлона.

— Іди, — наказав він Євангеліні.

— Ти не можеш завдати йому шкоди, — задихаючись, вона смикнула Джекса за сорочку, щоб змусити його піти. — Якщо ти зробиш йому боляче, мені теж буде боляче. Пам'ятаєш?

— Колись я його вб'ю, — простогнав Джекс та обійняв Євангеліну однією рукою.

— Прибери руки від моєї дружини! — закричав Аполлон.

Джекс притягнув її ще ближче й підштовхнув до дверей.

Євангеліну роздирали суперечливі почуття. Вона не могла повернутися до Аполлона — не тоді, коли він був у такому стані, — але піти з Джексом було зовсім іншим видом тортур. Він завжди з'являвся, щоб урятувати її, а потім завжди зникав.

Джекс грубо вивів її з кімнати, зупинившись тільки для того, щоб із гуркотом затраснути за ними двері, а потім знову обернувся до неї.

— Що він тобі зробив? — Джекс стиснув зуби, побачивши кров у неї на губах.

— Зі мною все гаразд, я просто... — «Мені просто потрібно, щоб ти мене обійняв». Вона не могла цього сказати. Вона навіть не була впевнена, що спрямувала йому цю думку.

Але Джекс мовчки підхопив її на руки. Вона пригорнулася до нього, занурила обличчя в його плече.

Він тримав її так міцно, що їй було боляче, але вона не зважала на цей біль. Вона дозволила б йому розчавити себе, зламати, аби тільки він ніколи не відпускав її. Це було те, чого вона хотіла, і вона відмовлялася вірити, що він сам цього не хоче.

Євангеліна відчувала, як його серце калатало поряд із її серцем, коли він ніс її до сусідньої кімнати. Там панував безлад. На столі валялися яблука й недогризки. Простирадла на ліжку були пошматовані. У каміні палали не лише дрова. Очевидно, не тільки вона засмутилася після їхнього повернення з Улоговини.

Він зачинив двері й підніс її до ліжка.

— Лисичко, коли я побачив тебе, то подумав...

Він урвав слова, коли клав її на подрані простирадла. Потім він стиснув її волосся в кулаку й потягнув так, щоб вона підняла на нього очі. Його обличчя було сповнене болем, наче вона дивилася на впаду

зірку, розбиту й прекрасну, з такими блакитними очима, що все навколо порівняно з нею здалося тьмяним.

Його погляд упав на її губи.

Її дихання стало нерівним, і їй захотілося, щоб він поцілував її, хоч раз.

Він нахилився ближче й ніжно потягнув її за волосся, нахиливши голову так, щоб їхні губи зблизилися.

— У тебе все ще йде кров.

Він лизнув її губи посередині, м'яко й до болю повільно. Його язик був мов рай і пекло водночас. Наче все, чого вона хотіла, і все, чого не могла мати. Вона стримувала себе, щоб не податися вперед, хоча й сумнівалася, що Джекс дозволить їй це зробити. Євангеліна відчувала на своїй потилиці його пальці, якими він утримував її на місці, так щоб її губи були за якийсь міліметр від його губ.

Але, можливо, вони вже були достатньо близько. Може, їм і не треба було торкатися одне одного. Вона могла б жити так вічно, доки він був поруч із нею.

Потім Джекс відпустив її. Він відпустив її волосся й відійшов від ліжка, і їй раптово стало дуже холодно.

— Що сталося? — запитала вона.

Вона бачила, як він знову замикається в собі, стирає емоції з обличчя — гнів, бажання, страх, біль, тугу. Те саме відбулося й в Улоговині. Так само він зреагував, коли вона поклала камінь веселоців у чавунець. Він приховав усі свої почуття. І вдавав, що все це було лише через камінь.

Вона підозрювала, що це тільки маска, але досі не була в цьому повністю впевнена.

— Мені треба йти, — холодно сказав він.

— Ні...

Вона підхопилася з ліжка. Цього разу вона не збиралася дозволити йому так просто відштовхнути її.

— Чого ти так боїшся?

В очах Джекса промайнуло щось схоже на жаль.

— Чого саме? — наполягала вона.

Джекс провів рукою по волоссю.

— Ти все ще хочеш знати, на що здатні камені, зібрані разом?

— Так, — сказала вона й раптом занервувала.

Вона так давно чекала на цю відповідь. Так давно благала розповісти їй про неї. Увесь цей час їй до смерті кортіло дізнатися, чого насправді хоче Джекс. Якийсь час вона трохи боялася цього, бо не бажала, щоб він заподіяв комусь шкоду. Але тепер, зважаючи на те, як він дивився на неї, вона раптом злякалася, що єдиною людиною, яку ранить його відповідь, буде вона.

Джекс підійшов до свого столу й узяв біле яблуко. Він підкинув його зі словами:

— Якщо зібрати чотири камені разом, ти отримаєш силу повернутися в будь-який момент свого життя. Це можна зробити лише раз. Після того як камені використають із цією метою, вони більше ніколи не матимуть сили змінити минуле.

На мить їй здалося, що це звучить не так уже й погано. У багатьох людей у житті були моменти, які вони хотіли б змінити. Тільки того дня було кілька речей, які Євангеліна воліла б не робити.

— І куди ти хочеш повернутися?

Джекс подивився на яблуко у своїй руці та відповів:

— Я хочу повернутися в ту мить, коли зустрів Донателлу.

— Принцесу, яка вдарила тебе ножем?

Він коротко кивнув.

На якусь секунду Євангеліна поперхнулася від несподіванки. Вона не очікувала такої відповіді. Вона враз згадала ту ніч, яку вони з Джексом провели разом у склепі, коли він нарешті розповів їй історію принцеси Донателли, — як він поцілував її, і це мало її вбити, але замість цього змусило його серце забитися. Донателла мала б бути його судженою, але вона обрала іншого й устромила Джексові ніж у серце.

— Чому ти хочеш повернутися до неї?

Джекс почесав підборіддя.

— Вона мала бути моїм єдиним справжнім коханням — я хочу отримати ще один шанс.

— Але це не має сенсу, — заперечила Євангеліна. — Навіщо завдавати собі всіх цих клопотів заради дівчини, яку ти не любиш? — Тому що Євангеліна знала, що Джекс не кохав Донателлу. Можливо, вона повірила б у це раніше, коли вперше почула їхню історію, але зараз вона не могла собі цього уявити.

Джекс ніколи не говорив про Донателлу, а в тих рідкісних випадках, коли згадував про неї, не було відчуття, що він її кохав.

— Це тільки тому, що ти не вбив її? Чи ти справді хочеш бути з нею?

Ніздрі Джекса роздулися.

— Це безглузда суперечка. — Він вгризся в яблуко. — І ти однаково цього не пам'ятатимеш.

Євангеліну охопила нова хвиля паніки. Він говорив це вже вдруге. Уперше, в Улоговині, їй здалося, що він сказав це несерйозно, але зараз голос Джекса був чіткий і впевнений.

— Чому ти кажеш, що я цього не пам'ятатиму? — запитала вона. Хоча вже розуміла, чому. Якщо Джекс повернеться в минуле, це змінить не тільки його життя, але й життя Євангеліни. Саме тому він казав, що вона все забуде, бо якщо Джекс створить нову реальність, то нічого із цього не станеться. У них навіть не буде цієї суперечки.

Усе, що відбувалося між Джексом і Євангеліною відтоді, як вона приїхала на Північ, було через Джексові пошуки каменів арки. Але якщо він використає їх і перепише свою історію, то йому не потрібно буде шукати їх знову — йому не потрібна буде вона.

Раптом Євангеліні стало зле.

А в Джекса був такий вигляд, наче йому було все геть байдуже.

— Якщо ти повернешся в минуле, як зміниться моє життя? — запитала вона.

Джекс відкусив ще один шматок яблука.

— Твоє життя не буде геть іншим. Час чинить опір змінам — більшість подій станеться знову, якщо тільки хтось активно не намагатиметься цьому перешкодити. Я так розумію, що ти все одно знайдеш свій шлях сюди, але це відбудеться не завдяки мені. Гадаю, Хаос сам приведе тебе на Північ. Тож не хвилюйся, кицю, ти залишишся принцесою, і в тебе буде Аполлон.

— А як щодо тебе? Ми коли-небудь зустрінемося?

— Ні. — Якщо Джекса й непокоїло щось, то він не виказував цього.

— Ти все ще пам'ятатимеш мене?

— Так, — безпристрасно мовив він. — Але я зроблю все для того, щоб наші шляхи ніколи не перетнулися.

— Але ти щойно сказав, що моє життя не зміниться.

— Не зміниться. — Він знову відкусив яблуко. — Ти знайдеш інший спосіб зупинити весілля Люка. Гадаю, тобі допоможе Отрута.

— Я не про це говорила.

У кутиках її очей забриніли сльози. Вона не могла повірити, що Джексові байдуже, що вона забуде його. Що ця мить і кожна наступна мить між ними буде стерта. Що Хаос або Отрута просто замінять його — тобто, якщо його теорія про те, що її життя залишиться майже незмінним, була правильна. Якщо ж він помилявся, то її життя могло піти в геть іншому напрямку.

Хоча зараз її це не бентежило. Євангеліну хвилювало лише те, що вона забуде про нього. Їй перехопило подих, а серце шалено калатало — вона боялася, що будь-якої миті воно може просто зупинитися. А він стояв і гриз яблуко.

Та вона знала, що щось він таки відчував. Те, що було між ними в Улоговині, трапилося не через камінь веселощів. Цей камінь не дарував щастя; все, що він робив, — це лікував рани й прибирав страх.

Чого так боявся Джекс? Що його так ранило?

«Вона мала бути моїм єдиним справжнім коханням — я хочу отримати ще один шанс». Так він пояснив, чому хоче повернутися до Донателли. Він не сказав, що кохає її. Він просто хотів її, бо вірив, що вона була його єдиним шансом на кохання. Тому що вона була єдиною дівчиною, яку не вбив його поцілунок.

— А що, коли ти помиляєшся? Що, як принцеса Донателла не єдиний твій шанс на кохання? Ти казав, якщо я відімкну Арку Валорів, там буде щось, що допоможе зняти прокляття з Аполлона. А що, коли там буде щось, що допоможе й тобі? Може, є якийсь спосіб, у який ти міг би знайти інше справжнє кохання?

Джекс заскреготів зубами й викинув яблуко у вогонь.

— Це так не працює.

— Чому б тобі принаймні не спробувати? Чому твій єдиний вихід — це повернутися в минуле за дівчиною, яка тебе не кохає?

У Джексових очах здійнялася буря.

Мабуть, Євангеліні варто було б тут і зупинитися. Але це був її останній шанс. Якщо він утілить у життя свій жахливий план, вона навіть не пам'ятатиме, що вони колись зустрічалися. Повільно вона підійшла до нього й заглянула йому в очі.

— Якщо ти справді віриш, що хочеш саме цього, ти просто брешеш собі.

— Я собі не брешу, — прогарчав Джекс.

— Тоді скажи мені, що це те, чого ти насправді хочеш. Заприсягнися, що ти хочеш цього більше за будь-що інше в цьому світі, і я більше ніколи про це не згадаю.

Джекс схопив її за плечі та зазирнув їй у вічі. Якусь мить він мовчав. Просто дивився на неї, на залишки крові в неї на губах і на висохлі сльози на щоках.

— Присягаюся, це те, чого я насправді хочу. — Він промовляв кожне слово, наче клятву. — Я хочу стерти кожну мить, що ми з тобою провели разом, кожне слово, що ти коли-небудь сказала мені, кожен раз, коли я торкався тебе, бо якщо не зроблю цього, то вб'ю тебе так само, як убив лисицю.

Серце Євангеліни зупинилося.

Вона все шукала щось у Джексових очах, але бачила там саму лиш темряву й відчувала, як його пальці впивалися в неї. Він тримав її так, як тримаються за край скелі, знаючи, що якщо відпустити, то більше не буде, за що вхопитися.

І Євангеліна більше не могла ігнорувати правду, яку не хотіла бачити. Джекс був лучником із «Балади про лучника та лисицю». Ось чому він так багато знав про прокляття лучника й чому він наполягав на тому, що ці чари неможливо розвіяти, чому він сказав, що не був другом Лучника. Він сам був Лучником.

Євангеліна здогадалася про це ще тоді, коли вродливий незнайомец згадав про першу лисицю. Але відкинула цю думку, бо їй не хотілося

вірити тому, що все так і було. Вона не хотіла, щоб це було історією Джекса, — вона хотіла сама бути його історією.

Її щоголю покотилася сльоза, коли вона спробувала уявити Джекса лучником, що бореться із собою, щоб не скривдити дівчину, яку кохає, і зазнає поразки. Не дивно, що він був такий травмований і жорстокий. Не дивно, що він удосконалив мистецтво байдужості.

— Вибач, що руйную твою казку, Лисичко, але балади не закінчуються щасливо, так само як і наша з тобою історія.

Він відпустив її плечі й рушив до дверей.

— Я не та лисиця! — вигукнула Євангеліна.

— Ти не розумієш. — Він кинув на неї похмурий погляд через плече. — Кожна дівчина — це ще одна лисиця. Хочеш знати, як насправді закінчується ця історія? Хочеш знати ту частину казки, про яку всі забувають?

Євангеліна змусила себе похитати головою. Вона так довго жадала дізнатися, чим закінчується ця історія, а тепер їй хотілося все забути. Вона хотіла, щоб Джекс знову був просто Принцом сердець — таланом із розбитим серцем, який шукає справжнє кохання, а не героєм, який знайшов свою суджену й убив її.

— Я думала, ти щойно розповів мені, як закінчилася ця історія, — відповіла вона.

— Я сказав тобі, що вбив її, але не пояснив, як саме. — У голос Джекса прокралося небезпечне напруження. — Я не сказав тобі, що втік, що намагався покинути її, щоб не заподіяти їй болю. Я не знав, справді я кохаю її чи мої почуття викликані прокляттям і через нього не міг припинити думати про неї. Але вона вірила в мене дужче, ніж я сам. Вона знайшла мене. Вона була впевнена, що я справді кохаю її і що зможу побороти прокляття. І я зміг. Я й пальцем її не торкнувся. Я переміг прокляття лучника. Але це не мало значення, бо щойно я поцілував її, вона померла. — Губи Джекса гірко скривилися. — Відтоді всі дівчата, яких я цілував, помирали, окрім однієї. І ти не ця дівчина.

Євангеліна вже подумала була, що час живиться емоціями, що почуття страху прискорює його плин. На камінній полиці в Джексовій кімнаті стояв вишуканий годинник із чорного скла, який вона помітила тільки тоді, коли Джекс залишив її саму. Тепер вона не могла відвести очей від циферблата. Долоні вкрилися потом, поки вона слідкувала за обертами секундної стрілки, що з кожною хвилиною прискорювала свій рух.

Невдовзі настане ніч. Скоро вона забуде про нього. Забуде цю версію свого життя. Можливо, її життя буде геть іншим і вона й не здогадуватиметься, що все це колись трапилося з нею.

Вона знатиме, що Джекс існує, але він більше не буде Джеком, він буде міфічною фігурою, Принцом сердець. Вона забуде про те, що колись він був Джеком з Уловини та Лучником, і на одну ніч був її Джеком.

Як він міг відібрати в неї все це? І вона трохи ненавиділа його, їй було від цього дещо легше. Але все одно це було неправильно. Євангеліна завжди вірила, що в кожній історії може бути безліч різних фіналів, і їхня історія не мала закінчитися так. Вона зустріла Джека не для того, щоб забути його.

Вона мала переконати в цьому Джека, поки він не використав камені.

Двері до її кімнати прочинилися. Євангеліна відвела очі від годинника й побачила на порозі Хаоса.

Він був убраний радше як принц, ніж як воїн, в оксамитовий дублет насиченого винного кольору з елегантною кремовою сорочкою під

ним. На ньому були рукавички з брунатної шкіри, темні штани, а збоку був прив'язаний золотий меч. Зброя мала радше декоративний, ніж практичний вигляд, наче сьогодні був якийсь особливий привід. Певно, для нього все так і було.

Він тримав залізну скриньку, у якій, вочевидь, були камені удачі, молодості та правди. У неї в руках усе ще був чавунець із каменем веселоців, і якусь страхітливу мить їй хотілося б, щоб вона його десь загубила.

— Готова, принцесо?

— Ні, — відповіла Євангеліна. Вона ніколи не буде готовою до того, щоб її життя стерли й змінили. — Ми не чекатимемо на Джекса?

Вона крадькома кинула погляд у коридор у пошуках заблукалого Принца сердець.

— Він до нас не доєднається, — відповів Хаос. — Я віднесу йому камені після того, як ти відімкнеш арку.

— Він навіть не попрощається? — Євангеліна відчула, як її надія зім'ялася, наче паперові крила, які наївно сподівалися на те, що можуть підняти когось у небо.

— Він сказав, що ти все одно нічого не пам'ятатимеш, — м'яко додав Хаос, ніби розумів, що це її не заспокоїть.

— Ти вважаєш, що це справедливо?

Вампір почесав пластину шолома, яка прикривала підборіддя.

— Я вважаю, що нам час іти.

— Тобто ти так не думаєш.

Хаос стражденно зітхнув і переможено мовив:

— Я ніколи не вважав подорожі в часі чимось вдалим. Я прожив достатньо довго, щоб зрозуміти, що минуле не любить, коли його змінюють. Джекс вірить, що його план спрацює, адже він хоче змінити лише одну річ. Але коли він чогось дуже сильно хоче, його розум затьмарюється. Гадаю, що подорож у часі працює тільки тоді, коли минуле ще не встигло влягтися. Що далі в минуле ти йдеш, то більше Час чинитиме опір змінам. А враховуючи мстиву природу Часу, якщо Джексу таки вдасться змінити минуле, Час забере в нього щось інше. Тож ти маєш рацію, я також гадаю, що він робить помилку.

— Тоді допоможи мені його відмовити.

Хаос сумно похитав головою.

— Ти, принцесо, не створена для нього. Краще він зробить цю помилку, ніж обере тебе. Якщо він залишиться з тобою, то вб'є тебе, а твоя смерть знищить і його. Повір мені, Євангеліно. Якщо тобі не байдужий Джекс, найкраще, що ти можеш для нього зробити, це відпустити його.

— Мені так не здається, — заперечила вона.

Та по правді Євангеліна все ж розуміла, що Хаос має рацію. Кілька місяців тому вона вірила, що її судженим був Люк. Вочевидь, вона помилялася щодо цього, але якщо вона помилялася й щодо Джекса, то наслідки могли бути значно гірші.

— Тепер готова? — перепитав Хаос.

Євангеліна неохоче кивнула.

Вони з Хаосом попрямували коридором, і Євангеліна весь час напружувала слух, сподіваючись почути, як стукотять Джексові чоботи чи як він хрустить яблуком.

Але вона чула тільки стукіт підборів своїх черевичків і поодинокий скрегіт дверей. Зсередини проростало усвідомлення того, що вона може більше ніколи не побачити Джекса. Він не передумає. Він доведе свій план до кінця, щоб змінити минуле, а разом із ним і життя їх обох.

Коли Євангеліна сіла в темний екіпаж з оксамитовими сидіннями, якими, здавалося, ніколи не користувалися, вона вже нічого не відчувала. Вона припускала, що для вампіра, з його надприродною швидкістю, поїздка в кареті здається болісно повільною, але для неї вона була неймовірно швидка.

Перед Вульф-голом карета проїздила повз ряд старовинних безголових скульптур, які нагадали Євангеліні про Валорів, і її тілом пробігли дрижаки. Вона все ще не знала, що саме було замкнено у Валорії.

Коли ЛаЛа розповідала їй про свого дракона-перевертня, Євангеліна подумала була, що історія про в'язницю правдива.

За словами Джекса, у Валорії було щось, що розвіє прокляття лучника, яке наклали на Аполлона, але того, що позбавило б Джекса

від його смертельного поцілунку, там не було.

Євангеліна подивилася на Хаоса, який вірив, що у Валорії зможе нарешті зняти свій зачарований шолом. Зараз вампір погладжував пластину на підборідді, пальці блукали вигадливими вигравіюваними візерунками й словами.

І тут вона несподівано згадала, що Хаос колись розповідав їй про ці написи — це була мова Валорів. «Це прокляття, яке не дає мені зняти шолом».

— Мені цікаво, — мовила Євангеліна. — Якщо Улоговина захищає від усіх лихих чарів, а на твоєму шоломі лежить прокляття, чому ти просто не поїхав туди, щоб зняти його?

Якусь хвилину Хаос просто мовчав, а потім сказав:

— Якби я ступив в Улоговину, я б геть зник із цього світу. Те місце спеціально зачарували так, щоб я не міг туди потрапити.

— А я гадала, що ви з Джексом друзі.

— Так і є, але коли я став тим, ким є зараз, то вже повністю не контролював себе.

Євангеліна згадала газетну вирізку, яку читала в Слотервудському замку: «Але дехто побоюється, що всі ці напади вчиняють тільки тому, що Валори не мають влади над породженою ними потворою».

Вона ледве стримала зойк, коли раптом картинка склалася.

— Ти і є те чудовисько, про яке всі думали, що його створили Валори.

— Мене справді створили Валори.

— Ова!

— А ти думала, що вони були безневинні, якими їх малювали легенди? — Хаос засміявся, але звучало це геть не весело. — Валори накоїли багато помилок. Але тобі нема чого хвилюватися, Євангеліно. Я недовго був монстром. Я просто хочу відімкнути Арку Валорів та зняти цей шолом.

За кілька хвилин карета прибула на засніжену територію Вульф-голу.

Євангеліна й оком не змигнула, як вони опинилися в королівській бібліотеці, звідки увійшли до кімнати з Аркою Валорів.

45

Кімната була така сама, як її пам'ятала Євангеліна: трухлява підлога, сірі стіни, праісторичне повітря, яке дряпало їй горло, і гігантська арка, яку охороняло двійко янголів-воїнів, — один сумний, другий гнівний. Обидва тримали над центром арки свої кам'яні мечі.

Минулого разу, коли Євангеліна була тут, янголи залишалися незворушними, але тепер вона б заприсяглася, що вони здригнулися, коли Хаос увійшов до кімнати.

Він із клацанням відчинив залізну скриньку, у якій лежали перші три камені.

Повітря одразу ж змінилося, кімнатою, подібно до пилу, закружляли блискітки.

Камені в скриньці палали, виблискували, сяяли, майже бриніли силою. Так само, як і камінь веселоців в її руці. Євангеліна навіть не усвідомила, що підняла кришку чавунця й тепер камінь був у неї на долоні.

На мить час ніби зупинився, і їй стало цікаво, що станеться, якщо замість того, щоб помістити камінь в арку, вона покладе його в скриньку до інших камінців і скористається ними, щоб повернутися в минуле.

Джекс сказав, що із цією метою камені можна використати лише один раз. Якщо вона зробить це першою, у нього вже не буде такої можливості.

Вона пам'ятала, що Хаос попереджав, що Час мстивий і не любить, коли його змінюють, але з каменем веселоців у руці було важко

відчувати справжній страх. Її шкіра поколювала від магії, коли вона уявляла, як повертається в минуле й перестриває Джекса ще до того, як він знайшов принцесу Донателлу. Потім вона побачила своїх батьків. І уявила, як повертається назад і рятує їх обох. Якби її мати була жива, батько, можливо, не помер би від розбитого серця. І в неї знову була б повна сім'я.

На якусь сліпучу хвилину вона уявила собі батьків, живих і усміхнених. Вона побачила відчинену крамницю химерностей і Джекса, який обіймав її. Перед очима промайнуло щасливе життя, де в неї ніколи не буде мачухи чи зведеної сестри. Життя, у якому їй ніколи не доведеться їхати на Північ у пошуках кохання. Де Аполлона ніколи не зачарують, а на неї ніколи не полюватимуть. Де Люк ніколи не перетворюватиметься на вампіра. Вона могла змінити своє життя й знайти один із численних фіналів, у які вона завжди вірила.

— Не забувай, для чого ми сюди прийшли, — мовив Хаос.

— Не хвилюйся.

Євангеліна накрила долонею камінь веселощів. Вона все ще відчувала спокусу, але хай би як їй був противний вибір, який робив Джекс, вона не хотіла відбирати його в нього. Натомість вона ще раз подумки побажала, щоб він передумав.

Глибоко вдихнувши, вона вставила камінь веселощів в арку. Якусь секунду вона чекала, що станеться щось магичне, що камені засяють яскравіше, що з'являться янголи, але все залишилося незмінним.

Наступним вона помістила камінь удачі. І знову нічого не сталося.

Її долоня спітніла, коли вона заклала камінь молодості в арку, але єдине, що поворушилося, — це вихор блискучого пилу.

— Я не знаю, чи це працює, — сказала Євангеліна.

— Це працює. — Тон Хаоса був натягнутий, а пальці напружені, коли він передавав їй останній камінь.

Євангеліна тримала його в руці й почувалася немов згусток нервів. Усе, що вона зробила й пережила відтоді, як приїхала на Північ, привело її до цієї миті. Якби вона вірила в долю, то могла б подумати, що все її життя спрямовувало її в це місце. Їй зовсім не подобалася ця думка, проте вона не могла заперечувати відчуття неминучості, яке,

здавалося, наповнювало цю древню кімнату, ніби за її спиною мовчки стояла Доля, затамувавши подих, чекаючи на кінець історії, яку вона запустила в рух багато століть тому.

Євангеліна помістила в арку останній камінь.

«Нарешті».

Долинув шепіт арки в її думках. Вона відчувала, як та дихає, як потік повітря торкається її шкіри. Арка прокидалася. Усе працювало.

Хаос простягнув їй маленький золотий ніж, і Євангеліна обережно вколола ним палець.

І щойно її кров потрапила на каміння, кімната вибухнула світлом, яскравішим, ніж коли вона вперше торкнулася арки. Янголи сяяли, наче промені сонця. І Євангеліні довелося приплющити очі, доки вони не потьмяніли.

Коли світ знову розвиднився перед нею, янголи-воїни опустили свої мечі, а за ними з'явилися товсті дерев'яні двері із залізним клепалом у формі вовчої голови.

Хаос приклав одну руку в рукавичці до дверей, ніби перевіряючи, чи вони справжні. Потім повернув до неї голову.

— Дякую, Євангеліно.

Він узяв кинджал і відрізав пасмо її рожевого волосся.

Вона відсахнулася.

— Навіщо ти це зробив?

— Не хвилюйся, ти остання людина, яку я хотів би зараз скривдити.
— Він швидко повернув кинджал на пояс. — Волосся потрібне для того, щоб зняти прокляття з тебе й Аполлона — почекай тут, поки я зайду всередину.

— А що всередині? — запитала Євангеліна.

Але Хаос уже відчинив двері й прослизнув до Валорії.

Кам'яні янголи обабіч арки здригнулися, коли він увійшов. Євангеліна знову згадала, що він і був отією потворою, яку багато хто вважав замкненою за аркою.

Якщо це так і було, то що ж насправді міститься всередині? Важкі двері все ще були прочинені. Хаос не встиг як слід зачинити їх за

собою. Вочевидь, він не боявся, що хтось може вислизнути й схопити її.

Євангеліна підійшла ближче, щоб зазирнути крізь них. Попри те що арка все ще випромінювала яскраве, наче денне, світло, по той бік дверей усе здавалося тьмяним — світом тіней кольору сепії.

Її очам знадобилася мить, щоб звикнути. Вона майже очікувала побачити клітки та в'язнів, але там був вестибюль зі сферичною стелею, де на стінах із пісковіку мерехтіли помаранчеві й червоні смолоскипи, що освітлювали низку залів. Це місце нагадувало вхід до стародавнього храму, але могло б правити й за сховище. Історія про те, як Валори замкнули тут свій найцінніший магичний скарб, могла бути правдою.

Євангеліна знала, що Джекс не вірив, що у Валорії є щось, що може дати йому ще один шанс на кохання. Але що, як він помилявся?

Вона зробила крок усередину.

Євангеліна розуміла, чому Хаос радив їй триматися якнайдалі від Джекса — вона бачила, як боляче йому було говорити про своїх померлих друзів і про вбивство лисиці. Євангеліна не хотіла ще більше розбивати йому серце, і вона не хотіла вмирати. Але вона відмовлялася вірити, що це означає, ніби вона повинна просто відпустити Джекса. Мав бути інший вихід.

Перед входом до Валорії її охопило дивне передчуття. На перший погляд, усі коридори, що розходилися з вестибюля, здавалися однаковими — аркові дверні прорізи зі старої червоної цегли, підлога, вкрита напрочуд товстими килимами із золотим шиттям.

Це достоту була не в'язниця. Євангеліна прислухалася до кожного з коридорів. У двох із них було тихо, але їй здалося, що вона чує відлуння кроків у третьому. Мабуть, туди й подався Хаос.

Вона тихенько рушила в напрямку звуку. На півдорозі залізні свічники в коридорі змінилися на золоті, на стінах з'явилися картини, а потім вона побачила двері.

Двері були високі й широкі, крізь них проникало казково яскраве світло, завдяки якому вона могла легко бачити через шпаринку все, що відбувається з того боку.

Євангеліна зробила крок уперед і вже хотіла була повністю відчинити двері, як побачила по той бік Хаоса. Він дивився вниз на людей, що лежали рядком на підлозі, тримаючись за руки. Їхній одяг був старовинний, наче взятий зі сторінок казок, — кольорові вовняні сукні, золоті плетені паски, олов'яні нагрудники та гостроконечні наплічники.

Євангеліна не розуміла, що це все означає, аж поки не помітила серед людей обличчя, яке колись бачила на картині. Дівчина була ще вродливіша, ніж на портреті, і Євангеліна миттєво впізнала в ній Аврору Валор.

Саме тоді вона побачила золоту діядему на голові тендітної жінки, що лежала поруч з Авророю. Шкіра жінки була темнішого оливкового відтінку, волосся виблискувало сріблом, а обличчя мало умиротворений вираз. Мабуть, це була мати Аврори, Гонора Валор.

Чоловік поруч із Гонорою мав загартоване боями обличчя. На голові в нього була корона, і Євангеліна вирішила, що це, певно, Вульфрик Валор.

Люди, що лежали на підлозі, були родиною Валорів.

Отже, у Валорії були замкнені вони самі, а не їхні скарби й не їхні в'язні. Від усвідомлення цього Євангеліна відступила назад. Цього вона геть не чекала. Але все це мало сенс — і не суперечило обом історіям, які вона чула про Валорію. Якщо Валори не могли покинути цього місця, то Валорія була своєрідною в'язницею, у якій був замкнений наймогутніший магічний скарб Валорів — їх самих.

Не дивно, що Хаос хотів її відімкнути. Якщо саме Валори одягли на нього проклятий шолом, то цілком природно, що вони ж могли його й зняти. Цікаво, чи саме Гонора була тією людиною, що здатна була зламати прокляття, накладене на Аполлона. Джекс казав, що вона була найкращою цілителькою у світі.

Усе складалося в логічну картину — за винятком переконання Джекса, що йому Валорія нічим не зарадить. Якщо Гонора могла розвіяти Аполлонове прокляття, то, можливо, вона зможе допомогти й Джексу.

У цей момент королева поворухнулася. Вона граційно здійнялася на все ще хиткі ноги. Хаос, здавалося, затамував подих, спостерігаючи за нею, наче будь-якої миті вона могла розтанути. Євангеліна усвідомила, що робить те саме.

— Це справді ти? — Гонора говорила з легким акцентом, що видавав її древнє походження, голос у неї був так само ніжний, як і її зовнішність. — Касторе?

Євангеліна нахилилася ближче, не впевнена в тому, що правильно розчула ім'я. Кастор був мертвий. Джекс розповів їй, як той загинув. От тільки зараз вона згадала, що Джекс так і не завершив своєї історії. Він сказав лише, що йому не судилося стати рятівником.

Євангеліна побачила, як Гонора обійняла Хаоса.

— Скільки часу минуло? — запитала вона.

Хаос щось відповів, так тихо, що Євангеліна не розчула. Але їй здалося, що вона вхопила слова:

— Я скучив за тобою, мамо.

Гонора почала схлипувати.

Євангеліна відчула себе зайвою, але не могла відвести очей. Якщо вона правильно склала всі факти до купи, Валори не створювали монстра, щоб помститися за смерть Кастора, — він сам і став цим монстром. Хаос був Кастором Валором. Ось чому він хотів відімкнути арку. Не просто для того, щоб зняти шолом. Він хотів врятувати свою родину. Йому їх бракувало. Він любив їх.

І тут в Євангеліни сяйнула думка, як вона могла врятувати Джекса. Це було так просто. Як же ж вона раніше не здогадалася? Його може врятувати її любов. Він не просто був їй небайдужий, вона не просто хотіла його. Вона кохала його. Їй треба було сказати йому про це.

Ця думка її трохи лякала. Він уже відштовхував її, і вона боялася, що він зробить це знову. Але в цьому й була проблема — у страхові. Джекс відштовхував її тільки тому, що боявся вбити її. Але якщо вона розповість йому, що кохає його, то, може, цього буде достатньо, щоб він захотів залишитися з нею і спробувати поборотися за щось більше, ніж те, на що він уже мав намір погодитися.

Після приїзду на Північ її уявлення про кохання дещо змінилися, але вона все ще вірила, що це найпотужніша сила у світі. Якщо двоє справді кохають одне одного й готові виборювати це кохання, якщо кожен день вони готові йти в бій одне за одного, то немає значення, із чим їм доведеться зіткнутися. Кохання завжди переможе, якщо тільки не припиняти боротися за нього.

Якщо Джекс кохав її так само, як вона кохала його, вони знайдуть спосіб зробити так, щоб у них було майбутнє.

Навіть якщо він назавжди залишиться проклятим. Хоча вона відмовлялася вірити, що її любові буде недостатньо, щоб зняти ці чари. Так, легенди стверджували, що в Джекса була лише одна-єдина суджена — і він уже знайшов цю дівчину, — але легенди також спотворювали правду. Валорія це довела.

Сповнена надії, яка була, як крила, такі сильні, що могли б віднести її до місяця, до зірок і далі, Євангеліна почала відвертатися від дверей. Вона мала знайти Джекса, мала розказати йому, що відчуває. Вона...

...злякано зупинилася, коли з кімнати, де перебували Валори, линув спалах сліпучого світла.

Хаос видав звук, схожий на ридання, болісний і глибокий.

Євангеліна повернулася до шпаринки у дверях саме вчасно, щоб побачити, що заклятий шолом на голові Хаоса розколовся.

Він із ревом зірвав його й жбурнув через усю кімнату. Шолом вдарився об стіну з такою силою, що розлетівся на друзки.

— Нарешті, — мовив він. Його голос був чимось середнім між гарчанням і схлипом. І вперше Євангеліна побачила його обличчя. І їй перехопило подих. Блискучі очі, точені вилиці, гладенька оливкова шкіра й усмішка, від якої в неї тьохнуло серце.

— Вродливий незнайомиць, — охнула вона.

Гонора й Хаос обернулися до неї.

Євангеліна застигла у дверях.

— Схоже, у нас гостя, — сказала Гонора, схиливши голову вбік чи то із цікавістю, чи то з осторогою.

— Мамо, це Євангеліна, — сказав Хаос. Його голос без шолома звучав інакше, весь оксамитовий, без диму, більш схожий на той, яким

він говорив із нею у снах. — Це вона відімкнула арку.

Раптом Хаос опинився біля дверей, прочинив їх ширше й подарував їй усмішку, яка могла б позмагатися з усмішками всіх безсмертних, яких вона коли-небудь зустрічала.

— Я справді не знаю, як віддячити тобі. — Він узяв її руку й ніжно поцілував.

Без свого шолома Хаос був геть іншим чудовиськом — чудовиськом із чарівністю принца й силою вампіра. У Євангеліни перехопило подих, коли він усміхнувся до неї. Його очі були гіпнотичні. Вони мінилися тисячею різних відтінків зеленого, мерехтіли магією, аж поки не спалахнули жаром.

Євангеліна запізно зрозуміла свою помилку — вона не повинна була дивитися йому у вічі. Перш ніж вона встигла скрикнути, усмішка Хаоса перетворилася на ікла, а потім ці ікла опинилися в неї на шиї і вгризлися їй у горло.

Світ навколо звузився до зубів і нестерпного болю. Євангеліна намагалася вирватися. Намагалася закричати.

Здається, вона чула, як заголосила Гонора. Але Хаос її не відпустив. Однією рукою він тримав її за шию, поки його губи пили кров. Він все пив, і пив, смоктав дедалі сильніше, знекровлюючи її, час від часу протикаючи зубами все більше шкіри й забираючи все більше крові.

Вона відчувала, як та струменить із її вен до його рота, залишає тіло так швидко, що серце не встигає за цим.

Гонора стала благати його.

Євангеліна хотіла вдарити Хаоса, але не могла знайти в собі сили поворухнутися. Вона навіть очі розплющити не могла. Її тіло було важке, а голова — легка. Вона відчувала лиш зуби Хаоса, які впивалися дедалі глибше в її тіло й висмоктували все більше й більше крові...

— Касторе, ні! — вигукнув Джекс.

Вампіра відірвали від неї.

Євангеліна почала падати, але Джекс був поруч. Її повіки були занадто важкі, щоб розплющити їх, але вона відчувала його. Він обіймав її так сильно, як це буває тільки тоді, коли людина хоче чогось, що їй мовби й не належить.

Але вона була його. Їй просто потрібно було сказати йому, що вона його кохає.

— Євангеліно... — Голос Джекса був хрипкий. — Повернися до мене...

«Я не мертва», — намагалася сказати вона. Але з її горлом щось було не так. І здавалося, що Джекс не чує її думок.

Він мовчки обійняв її міцніше й притиснувся своїм чолом до її чола. Вона не знала, чи то він плаче, чи вона, але її щоки були мокрі. За відчуттям, це було дуже схоже на сльози. А потім вона вже не відчувала...

Нічого.

КІНЕЦЬ

Розпачливий крик пронизав ніч, наче лезо. Небо налилося кров'ю, і замість зірок на землю впала темрява, стираючи вогні по всій Величній Півночі.

За всім цим спостерігало зачаття історій, яке торкалося більшості північних оповідок та балад. Ця трагедія теж колись перетвориться на легенду, і, здається, вона вже була зачарована.

Дівчина була мертва. Про це свідчило її безкровне тіло й несамовитий крик талана, що тримав її на руках. Зачаття історій був знайомий біль, але це була справжня агонія, таке глибоке горе, яке можна побачити раз на століття. Талан наче увібрав у себе всі сльози, які лилися за втраченим коханням. Він увесь був болем, якому надали людської подоби.

— Мені так шкода, Джексе. Я... — Вампір подивився на дівчину, яку щойно вбив, почесав підборіддя, а потім кинувся навтьоки.

Талан не рухався. Він не відпускав дівчини. Здавалося, що він ніколи її не відпустить. Він тримав її, наче міг повернути до життя самою лиш силою волі. Його очі налилися кров'ю. Криваві сльози стікали з його щік на її щоки. Але дівчина не ворухнулася.

Інші безсмертні почали прокидатися зі свого сну, але дівчина залишалася незворушною. Мертвою. Проте талан продовжував тримати її.

— Поверни її до життя, — тихо промовив він.

— Пробач, — відповіла королева, яка теж щойно пробудилася. Вона була невеличка, намагалася відтягнути сина від дівчини, не дати йому висмоктати її кров, але її руки були заслабкі. Фізично королева не могла боротися з безсмертними, але мала залізну волю, викувану боями й помилками. — Ти знаєш, що я не можу цього зробити.

Талан нарешті звів на неї очі.

— Поверни її до життя, — повторив він. Адже він теж мав незламну волю. — Я знаю, що ти можеш це зробити.

Королева скрушно похитала головою.

— Моє серце розривається від болю за тебе... Але я цього не зроблю. Після того як я повернула до життя Кастора й побачила, на що він перетворився, я заприсяглася ніколи більше не використовувати такої магії.

— Євангеліна була б не така. — Талан пропалював королеву очима.

— Ні, — повторила вона. — Так ти не врятуєш цієї дівчини, а лиш занапастиш її. Як те сталося з Кастором. Вона б не хотіла такого життя.

— Мені байдуже, чого б вона хотіла! — заревів талан. — Я не хочу, щоб вона була мертва. Вона врятувала тебе, і ти маєш врятувати її.

Королева уривчасто зітхнула.

Якби закляття історій могло дихати, воно б затамувало подих, сподіваючись на те, що королева скаже так. Так — вона поверне дівчину до життя, так — перетворить її на ще одну жахливу безсмертну. Хоча талан не вірив, що дівчина стане лихою, ті, хто мають нескінченне життя, завжди стають такими.

— Цим я врятую її, — тихо мовила королева. — Милосердніше дати їй померти людиною, ніж пожертвувати її душею заради безсмертя.

При слові «пожертвувати» в холодних очах талана щось спалахнуло. Він міцніше притиснув дівчину до себе, узяв її на свої закривавлені руки й, підвівшись, рушив стародавньою залою.

— Що ти робиш? — На невблаганному обличчі королеви проступив страх.

— Я все виправлю. — Він ішов далі й, проходячи через арку, міцно притискав до себе дівчину.

Янголи, що охороняли вхід, тепер плакали. Їхніми обличчями текли кам'яні сльози, коли талан поклав дівчину їм до ніг і почав витягати з арки камені.

— Джексе з Улоговини, — застерегла королева, — ці камені можна використати, щоб повернутися назад, лише єдиний раз. Вони не створені для нескінченних подорожей у минуле.

— Я знаю, — прогарчав Джек. — Я повернуся й не дам твоєму синові вбити її.

На обличчі королеви з'явилися тривожні зморшки. Тепер їй можна було дати стільки ж років, скільки вона провела в підвішеному стані.

— Це геть не дрібниця, яку так просто можна виправити. Якщо ти це зробиш, Час забере в тебе щось не менш цінне.

Талан гнівно поглянув на королеву, і той його погляд був зліший за будь-яке прокляття.

— Для мене немає нічого більш цінного.

Євангеліна вже подумала була, що час живиться емоціями, що почуття страху прискорює його плин. На камінній полиці в Джексовій кімнаті стояв вишуканий годинник із чорного скла. Долоні вкрилися потом, поки вона слідувала за обертами секундної стрілки, що з кожною хвилиною прискорювала свій рух.

Невдовзі настане ніч. Скоро вона забуде про нього. Забуде цю версію свого життя.

Двері до її кімнати прочинилися. Євангеліна відвела очі від годинника й побачила на порозі Хаоса.

Він був убраний радше як принц, ніж як воїн, у червоний оксамит і шкіру, і мав при собі позолочену зброю. Лише один раз вона бачила його в чомусь іншому, окрім шкіряних обладунків, але не могла позбутися відчуття, що це вбрання їй знайоме.

— Готова, принцесо?

— Ні, — відповіла Євангеліна. Вона ніколи не буде готовою до того, щоб її життя стерли й змінили. — Ми не чекатимемо на Джекса?

Вона крадькома кинула погляд у коридор у пошуках заблукалого Принца сердець.

— Він до нас не доєднається, — відповів Хаос. — Я віднесу йому камені після того, як ти відімкнеш арку.

— Взагалі-то, я передумав. — Джекс неквапно прямував коридором під руку з приголомшливою молодою жінкою. У неї були нафарбовані червоним губи, мерехтливе чорне волосся, а вдягнена вона була в таку відверту сукню, що прикривала тіло менше за нічну сорочку.

Євангеліна відчула укол ревнощів і трохи розгубилася.

— Що вона тут робить? — Хаос стримано кивнув у бік дівчини у відкритій сукні.

Джекс знизав плечима.

— Я подумав, що коли ти знімеш шолом, то тобі не завадить перекус. Хаос заскрипів зубами.

— Я впораюся.

— Звісно, впораєшся. Але...

— Ні, — різко відповів Хаос.

— Може, просто залишимо її в екіпажі? — Джекс розсіяно махнув дівчині. Та навіть очима не кліпнула. Наче лялька, вона дивилася просто себе й, вочевидь, була під Джексовим контролем.

— Я погоджуюся з Хаосом, — мовила Євангеліна. — Я не дозволю тобі тягати за собою цю бідолашну.

— Ніхто її силком сюди не тягнув. — Джекс обдарував дівчину своєю усмішкою з ямочками. — Правда, кицю?

— Я рада бути тут, — жваво відповіла юнка. — Завжди хотіла побачити вампіра. Я зумисно вдягла цю сукню, щоб було багато місця, куди...

— Позбався від неї, — утрутився Хаос. — Євангеліна не хоче, щоб вона йшла з нами.

Джекс роздратовано подивився на Євангеліну, але щось тут було не так. Його губи були сердито стиснені, але очі наповнені чимось іншим — болем. «Ти хвилюєшся не через те, що треба», — подумки сказав він їй.

«Яка тобі взагалі різниця, що я відчуваю? — жовчно подумала вона у відповідь. — Я все одно нічого із цього не пам'ятатиму».

Джекс заскреготів зубами.

Вона сподівалася, що він і далі з нею сперечатиметься — вона сподівалася, що він боротиметься за неї. Вона сподівалася, що попри все він вибере її. Але, відпустивши дівчину, Джекс, Хаос і Євангеліна просто мовчки попрямували до карети.

***

Дорога до Вульф-голу була нестерпна. Що ближче вони під'їжджали до замку, то крихкішим здавалося Євангеліні власне серце. Це були її останні хвилини з Джексом, і хоча він сидів навпроти, на неї він навіть не дивився.

Він заглядався у вкрите інеєм вікно, ніби бажав, щоб ніч уже закінчилася й минуле вже змінилося.

Євангеліні хотілося б, щоб він сумнівався у своєму виборі, але Джекск здавався більш непохитним, ніж будь-коли раніше. Вона не знала, що сказати йому, щоб він передумав, але й переконувати його в чомусь не хотіла. Вона хотіла, щоб він сам зробив свій вибір. І боялася, що в неї залишилося зовсім мало часу.

Час припинив рухатися плавно, як цівка піску крізь годинник. Здавалося, що годинник тріснув і його вміст швидко висипався назовні. Чи то через власний страх, чи то через щось інше, але вона наче втрачала миті свого життя.

Євангеліна не пам'ятала, як прибула до Вульф-голу, але раптом вони опинилися там. Вона й оком не змигнула, як вони вже стояли біля бібліотечних дверей із зображенням вовчої голови, готові увійти до кімнати з Аркою Валорів.

Кімната була така сама, як її запам'ятала Євангеліна: трухлява підлога, сірі стіни, праісторичне повітря, яке дряпало їй горло, і гігантська арка, яку охороняли двійко янголів-воїнів.

Хаос із клацанням відімкнув залізну скриньку, у якій лежали перші три камені.

Повітря одразу ж змінилося, кімнатою, подібно до пилу, закружляли блискітки.

Євангеліна крадькома поглянула на Джекса. Щойно вона відімкне арку, камені дістануться йому й він зможе робити з ними все що завгодно. Вона хотіла, щоб він передумав, щоб ця ніч не закінчилася тим, що вона забуде його. Але Джекс все ще відмовлявся дивитися на неї. Ніби знав, що один погляд в її бік змінить його думку й тоді весь світ навколо них почне розсипатися.

Вона неохоче відвела погляд і почала один за одним закладати перші три камені в арку. Вони здавалися тьмянішими, ніж вона їх запам'ятала. Євангеліна подумала, що, може, камені вже встигли використати, щоб змінити минуле. І враз відчула себе винуватою. Для неї був неприйнятний вибір, який робив Джекс, але вона не хотіла відбирати його в нього. Натомість вона ще раз подумки побажала, щоб він передумав. І тоді поклала останній камінь в арку.

«З поверненням», — прошепотіла та.

Хаос простягнув їй маленький золотий ніж, і Євангеліна обережно вколола ним палець.

І щойно її кров потрапила на каміння, кімната вибухнула світлом. Янголи сяяли, наче промені сонця. І Євангеліні довелося приплющити очі, доки вони не потьмяніли.

Коли світ знову розвиднився перед нею, кам'яні янголи опустили свої мечі, а за ними з'явилися великі дерев'яні двері із залізним клепалом у формі вовчої голови. Хаос приклав одну руку в рукавичці до дверей, ніби перевіряючи, чи вони справжні. Тоді він узяв кинджал і відрізав пасмо її рожевого волосся.

Вона відсахнулася.

— Навіщо ти це зробив?

— Волосся потрібне для того, щоб зняти прокляття з тебе й Аполлона. Почекай тут, поки я зайду всередину.

— Думаю, Євангеліні треба просто піти. — Джекс пропалив її поглядом налитих кров'ю очей.

Євангеліна на мить відчула себе приголомшеною. Це що, його версія прощання? І коли це його очі стали такими червоними? Вона вмовляла себе не перейматися, але раптом відчула, що щось було не так.

— Джексе, з тобою все гаразд?

— Ні. — Його червоні очі миттєво примружилися. Губи стиснулися, а в голосі проступила жовч. — Я не розумію, що ти досі тут робиш. Гадаєш, ти все ще тут потрібна?

— Джексе...

— Я знаю, як мене звати. Годі це повторювати.

Євангеліна здригнулася від злостивості його тону.

Навіть Хаос здавався здивованим. Потім, наче не бажаючи бути частиною їхньої фінальної суперечки, він прослизнув крізь двері до Валорії.

Євангеліна й Джекс залишилися самі.

На Джексовій шиї запульсувала жилка, поки він незворушно дивився їй в очі.

— Що ти досі тут робиш, Євангеліно? Ти очікувала слізного прощання? — Він вишкірився. — Я вже казав тобі раніше, що ти для мене лише інструмент. І ти виконала своє призначення.

Щоки Євангеліни запалали від приниження. Але вона не могла змусити себе поворухнутися. Вона не знала, чого їще очікувала. Вона сподівалася, що Джекс передумає, але навіть якщо ні, то чому він так поведився з нею після всього, через що вони пройшли.

— Чому ти такий жорстокий?

— Тому що ти не хочеш іти! — заволав Джекс. — Якщо залишишся, то помреш. Хаос не їв сотні років. Я знаю, він думає, що може контролювати свій голод, але це не так. Ось чому на нього вдягнули шолом.

— Ти міг би просто сказати це. Якщо не хочеш, щоб я прощалася з тобою, або хочеш, щоб я пішла, то не обов'язково робити мені боляче, щоб мене до цього змусити.

— Я не... я... — Джекс несподівано урвався. Тепер його очі були не просто червоні, у них палав страх. Вона ніколи ще не бачила його таким наляканим. Її труїли, у неї стріляли, її хльостали батогами, але Джекс завжди зберігав спокій.

З величезним зусиллям він зробив глибокий вдих, і коли знову заговорив, його голос був м'який, але переривчастий.

— Пробач, Лисичко. Я не хотів тебе скривдити. Я просто...

Раптом він ніби розгубив усі слова, наче хай би що він сказав далі, звучатиме неправильно. Він ніколи раніше не дивився на неї так.

— Джексе, будь ласка, не використовуй сьогодні каменів. Краще ходімо зі мною.

Джекс рвано зітхнув. На мить здалося, що він вагається. Він провів нетвердою рукою по волоссю.

Євангеліна зробила крок до нього.

Джекс стер усі емоції з обличчя й відступив назад.

— Це нічого не змінює. Я однаково не можу залишити тебе у своєму житті. Нам із тобою не судилося бути разом.

— А якщо ти помиляєшся?

Джекс заскреготав зубами й стиснув кулаки. Колись Євангеліна чула казку про дві приречені зірки, сяйво яких притягало одну до одної попри те, що вони знали: коли зійдуться надто близько, їхня пристрасть закінчиться вогненним вибухом. Саме так Джекс дивився

на неї зараз. Так, ніби жоден із них не виживе, якщо вони наблизяться одне до одного.

— Євангеліно, тобі час іти.

З Валорії донісся громоподібний рев, такий гучний, що арка, янголи й земля під ногами Євангеліни затряслися.

— Геть звідси, — сказав Джекс.

Вона востаннє подивилася йому в очі. Хотіла б вона знати, як змінити його думку.

— Я б хотіла, щоб у нашої історії був інший фінал.

— Я не хочу іншого фіналу, — різко відповів Джекс. — Я просто хочу, щоб ти пішла.

Усе боліло. Біль був такий, що важко було дихати.

Усе, чого хотіла Євангеліна, — це побігти назад до Джекса. Але вона змусила себе йти далі. Вона змусила себе вийти з бібліотеки й звернути в порожній коридор, де ніхто не почує її плачу.

Коли сльози потекли сильніше, вона притиснула руки до обличчя. Вона не хотіла плакати. Але вона тепер відчувала, що між ними все скінчено. І це було боляче. Дуже боляче. Боліло в грудях, боліло серце. Тому що йому не потрібне було її серце. Від цієї думки вона заплакала ще розпачливіше. Вона ридала, доки не перестала бачити, куди йде, доки не опинилася в якомусь коридорі, де, схопившись за живіт і кусаючи себе за руку, щоб заглушити ридання, осіла на підлогу.

Мабуть, їй краще було б забути Джекса. Раніше вона не хотіла забуття, але зараз жадала його.

Вона хотіла, щоб цей біль припинився. Вона хотіла забути його усмішку з ямочками, його неземні блакитні очі й те, як він називав її Лисичкою. І раптом їй стиснулося в грудях від думки, що вона, можливо, ніколи більше не почує цього звертання. Ні, вона не хотіла забувати. Зовсім не хотіла забувати.

Вона не хотіла, щоб її спогади стерли або переписали; вона хотіла, щоб їх було більше.

Вона не хотіла прощатися. Вона все ще хотіла, щоб Джекс передумав. Знайшов шлях до іншого справжнього кохання.

І тут у Євангеліни сяйнула думка, як вона могла врятувати Джекса. Це було так просто. Як же ж вона раніше не здогадалася? Його може

врятувати її любов. Він не просто був їй не байдужий, вона не просто хотіла його. Вона кохала його. Їй треба було сказати йому про це. Кохання було найпотужнішою магією на світі. Якщо Джекс кохав її так само, як вона кохала його, вони знайдуть спосіб зробити так, щоб у них було майбутнє.

Навіть якщо він назавжди залишиться проклятим. Головне, щоб він залишився, обрав її, а не страх.

Євангеліна кинулася назад до арки. Вона мала знайти Джекса, мала розказати йому, що відчуває, доки не буде занадто пізно. Вона мала зробити це до того, як він використає камені й вона забуде, що їхні шляхи колись перетиналися.

Він ще не міг ними скористатися, бо вона все ще пам'ятала його. Євангеліна побігла швидше, її груди здіймалися, а підбори черевичок важко стукали підлогою замку. Вона, мабуть, зайшла далі, ніж думала, і залишилася там довше, ніж їй здалося. Вульф-гол прокидався. Вона чула, як іншими залами сновигають слуги, бачила мерехтіння щойно запалених свічок, що освітлювали їй шлях до бібліотеки.

Здавалося, минула вічність, перш ніж вона дійшла до кімнати з аркою.

Повітря все ще було просякнуте магією та залишками сили, наче після бурі. Арка не змінилася. Старовинні двері були на місці, як і всі камені.

Євангеліна зітхнула з полегшенням. Якщо Джекс не забрав каменів, то, можливо, він уже передумав? Хоча... якби він передумав, було б дивно, що він просто залишив їх для когось іншого.

Щось тут було не так. Вона зрозуміла це ще до того, як помітила краплі крові з золотистими цятками на крилах янголів-воїнів.

Вона затремтіла від страху. А що, як Хаос напав на Джекса? Чи щось інше всередині Валорії завдало йому шкоди? Вона все ще не знала, що саме було там замкнене.

Євангеліна потягнулася до дверей. Але ті вже відчинялися.

Вона відскочила назад.

— Усе гаразд. — В арці з'явився Аполлон, його широкі плечі майже заповнювали весь прохід.

Євангеліна нашорошилася й відступила ще на крок.

Аполлон повільно підняв руки.

— Будь ласка, не бійся. Я тебе не скривджу. — Він подивився на неї теплими карими очима; з них зник червоний колір, зник біль. — Прокляття знято, Євангеліно.

— Як?

— Якась жінка. Вона не назвалася, але була кимось на кшталт цілительки. Вона знайшла мене, відрізала пасмо мого волосся, промовила кілька слів, яких я не зрозумів, а потім я відчув, як воно зникло. — Аполлон зробив нерівний вдих. — Щойно прокляття розвіяли, я сказав їй, що мені потрібно знайти тебе, і вона показала мені стару арку, яка привела мене сюди. — Він оглянув старовинну кімнату, ніби намагаючись зрозуміти, де перебуває, але потім знову подивився в очі Євангеліні.

У нього були справді гарні очі, насиченого брунатного кольору, він дивився на неї поглядом, сповненим емоцій, і в неї знову защеміло в грудях. Вона не знала, що він хотів сказати, але знала, що не може залишитися. Вона мусила знайти Джекса.

Проте було безсердечно тікати від Аполлона. На нього вже тричі накладали чари. Вона навіть не була впевнена, чи знає він, що саме сталося. Він не здавався загнаним чи розбурханим, як тоді, коли вона бачила його востаннє, але в ньому було щось страшенно вразливе, коли він стояв у дверях, все ще піднявши долоні, і усмішка повільно зникла з його вуст.

— Мені шкода, — сказав він. — Я зовсім не хотів заподіяти тобі болю.

— Це не твоя провина — ти був проклятий.

— Я повинен був сильніше опиратися прокляттю. — Аполлон повільно опустив руки. — Я не повинен був приходити до тебе вчора ввечері. Я мав бігти геть, щоб не скривдити тебе.

Він із каяттям похитав головою. Його темне волосся відросло. Воно спадало на одне око, і він несподівано здався їй молодшим, коли промовив:

— У мене було багато часу на роздуми. Але переважно я думав про тебе.

Серце Євангеліни прошило болем. Кілька тижнів тому саме це вона хотіла почути від Аполлона після того, як із нього зняли любовний приворот: він хотів її. Частина її все ще бажала, щоб вона могла відповісти йому взаємністю. Чи не розумніше було б закохатися в принца, ніж у лиходія? Але Євангеліна не хотіла раціонального кохання, вона хотіла кохання, яке змушує її відчувати, змушує боротися й сподіватися на неможливе.

— Не треба себе картати, це все було через прокляття лучника. Джекс сказав...

— Не можна довіряти нічому, що він каже, — мовив Аполлон, і на мить погляд у нього став убивчим.

Євангеліна позадкувала.

Аполлон провів рукою по обличчю. Лють зникла, і на зміну їй прийшов біль.

— Мені дуже шкода. Я не хотів на тобі зриватися. Але він щось зробив із нами. Вочевидь, він використав свою магію, щоб змусити тебе довіряти йому.

Євангеліна не знала, що відповісти. Аполлон мав право гніватися. Але вона не хотіла, щоб він звинувачував Джекса в злочинах, яких той не скоював.

— Я знаю, він зробив багато жахливих речей, але до мене він жодної магії не застосовував, і якби не він, нас обох не було б серед живих.

— Ні, Євангеліно. Якби не Джекс, ніхто з нас не був би в небезпеці. — Аполлон провів рукою по волоссю. — Мені хотілося б, щоб у нього не було такої влади над тобою.

— Мені б теж цього хотілося, — зізналася вона. І вона б сказала Аполлонові, що справді намагалася полюбити його. Але це зізнання здалося їй майже так само жорстоким, як і деякі речі, які зробив Джекс. — Пробач, Аполлоне.

Він подивився на неї пораненим поглядом.

— І ти мені теж.

Але в тому, як він це сказав, щось було не так.

У голові Євангеліни зазвучав тривожний сигнал, який наказав її тікати. Але Аполлон був занадто швидкий. Вона спробувала проскочити повз нього, але той схопив її і притиснув спиною до одного з кам'яних янголів, тримаючи сильною рукою за талію та перекривши їй шлях своїм тілом.

— Аполлоне, стій. Відпусти мене! — Вона вперлася йому в груди.

— Ш-ш-ш-ш, кохана. — Він погладив її по волоссю попри її протести. — Я не хотів цього робити, але це на краще.

Він провів великим пальцем їй по скроні, моторошно м'яко й ніжно, і вона відчула, як усі сили чинити супротив витікають із неї.

— Що ти щойно... — Її голова стала занадто важкою, щоб закінчити запитання.

— Усе гаразд. Я з тобою. — Його рука міцніше вхопила її за талію.

Вона знову спробувала пручатися, але була жалюгідно слабка — наче клубок пряжі, який намагається боротися з великим котом.

Аполлон обхопив її щокую своєю величезною рукою. Його дотик був м'який, але щось із ним було не так, ніби він не просто пестив її. Ніби він проникав у неї, ніби невидимі пальці порпалися в її свідомості, беручи те, чого не мали б брати. Її спогади.

— Ні! — Євангеліна марно намагалася опиратися, відчуваючи, як він вихопив у неї першу ніч їхнього знайомства — ніч, коли вона поцілувала його на дереві, після того як Джекс розмалював її губи своєю кров'ю. Хоча... пам'ять про це також зникла.

— Не треба! — кричала вона. — Припини!

Але Аполлон лише міцніше притиснув її до себе.

— Скоро тобі стане краще. — Він погладив її по щоці, і спогад про останній раз, коли вони були разом, коли вони цілувалися в ліжку, коли він обхопив руками її горло, коли Джекс увірвався до кімнати й вихопив її звідти — усе це зникло.

У її голові була порожнеча. Вона знала, що звідти щось вкрали, але не мала жодного уявлення, що саме.

Безсила, вона намагалася вигнати його зі своєї свідомості, приховати рештки спогадів, але він забирав їх один за одним.

Ніч в усипальниці з Джексом... зникла.

Весілля з Аполлоном... зникло.

Її дружба з ЛаЛою... зникла.

Аполлон під дією прокляття лучника... зник.

Стрибок зі скелі з Джексом...

— Ні! — заволала вона.

... зник.

Дивовижна Улоговина... зникла.

Те, як Джекс перев'язує їй рани... зникло.

Те, як Джекс зізнається, що він Лучник... зникло.

— Будь ласка, зупинися, — благала вона.

Вона міцно вчепилася за спогади про своїх батьків, про крамницю химерностей, про всі казки, які колись розповідала їй мати. Євангеліна намагалася втримати їх у голові, як дитина тримається за ковдру, наче вони могли захистити її, бо вона, здавалося, не могла захистити їх.

— Будь ласка, зупинися! Будь ласка, зупинися! — благала вона. — Будь ласка...

Вона кричала, доки в неї не заболіло горло. Доки вже сама не знала, кого благає.

Вона кричала так сильно, що вже нічого перед собою не бачила.

Але вона знала, що залишилася сама. Не просто сама в цьому дивному місці, але й одна в усьому світі. Вона відчувала це до самісіньких кісток.

Епілог

Євангелінина спина притискалася до чогось твердого, коліна були підібгані до грудей. Вона лежала, згорнувшись клубочком на холодній землі в якомусь незнайомому місці.

Де вона була? Як сюди потрапила? Все, що вона пам'ятала, це те, що плакала, доки не забула, чому плаче.

Тепер вона просто хотіла додому. Вона хотіла обійняти маму й тата. Але тут згадала: її батьки померли.

Сльози знову потекли рікою.

Вона все одно хотіла додому, але боялася, що не зможе туди повернутися. Хоч як би вона намагалася, не могла пригадати, чому дім більше не був безпечним місцем. Вона просто знала, що туди вже немає вороття. Але де вона була зараз?

Вона поглянула на двох кам'яних янголів, воїнів, які дивилися на неї так, ніби знали відповідь. А ще здавалося, що вони теж плакали.

— Ось ти де! — До кімнати забіг вишукано вбраний юнак із вольовими, привабливими рисами обличчя, темним волоссям і стурбованими очима. — Я так хвилювався.

Одним галантним рухом він підхопив її на руки й притягнув до грудей, вкритих дуже дорогим оксамитовим дублетом.

Вона залякла в його обіймах.

— Хто ви такий?

— Не хвилюйся. Зі мною ти в безпеці. — Він не відпустив її, але послабив хватку. — Я ніколи не скривджу тебе, Євангеліно.

Він вимовив її ім'я з теплотою. Але нічого в ньому не здавалося їй знайомим. На вигляд він був на кілька років старший за неї, хоча щось у його погляді натякало на те, що він багато пережив. У карих очах залягли біль і тривога, але коли він подивився на неї, погляд пом'якшав.

Вона хотіла б його згадати.

— Вибачте, — сказала вона, і її голос був хрипкий від сліз, — але я жодної гадки не маю, хто ви такий.

Він усміхнувся ще ширше, що здалося дивною відповіддю на її зізнання. Але голос звучав заспокійливо, коли він сказав їй:

— Я твій чоловік. Ти пережила децю жахливе, але зараз уже все гаразд. Я тут, і я ніколи й нікуди тебе не відпущу.

Подяки

Я пишу цей розділ, і моє серце переповнює вдячність. Я й далі щодня дякую Богові за те, що можу писати книжки й що у світі є люди, які хочуть їх читати.

У мене було дуже конкретне бачення історії для цього твору, і я не змогла б втілити його в життя без допомоги багатьох неймовірних людей.

Саро Барлі, ти справжня чемпіонка. Я й досі не можу повірити, що ти знайшла час, щоб прочитати цей твір того ж тижня, коли народила дитину. Я дуже вдячна за твою самовідданість, за те, як добре ти розумієш мої історії, як ти завжди підштовхуєш мене бути кращою оповідачкою, і за твою дружбу.

Дякую Керолайн Блік, Кімберлі Аткинс і Сідні Джеон за те, що, наче супергероїні, підхопили мене, коли Сара пішла в декретну відпустку. Я й мріяти не могла про кращу команду. Цей роман став значно сильнішим завдяки тому, що всі ви були його частиною, і мені було надзвичайно приємно працювати з усіма вами.

Дженні Бент, дякую тобі за те, що ти справжня рок-зірка серед агентів, за те, що прочитала найпершу версію цього твору, і за всю твою неймовірну підтримку. Не уявляю, як упоралася б без тебе. Моллі Кер Гоун, Вікторіє Каппелло, Амеліє Годжсон і всі-всі-всі у Bent Agency, я знаю, як мені з вами пощастило.

Я відчуваю стільки любові й вдячності до моєї фантастичної родини, моєї сестри, брата, дівера й моїх неймовірних батьків. Мамо й тату, я вас так сильно люблю, і без вас обох я б нічого не змогла написати.

Величезна подяка всім у Flatiron Books! Я й мріяти не могла б про кращого видавця та про дивовижних людей, з якими працюю. Щиро дякую Бобу Міллеру, Меган Лінч, Малаті Чавалі, Ненсі Тріпак, Джордану Форні, Кет Кенні, Марлені Біттнер і Донні Нетцель.

Красно дякую всім чудовим людям у Macmillan Academic, Macmillan Library, Macmillan Sales і Macmillan Audio. Величезна подяка неперевершеній оповідачці моїх аудіокнижок Ребеці Солар за те, як дивовижно оживають мої історії в її виконанні.

Щиро дякую всім у моєму блискучому британському видавництві Hodder and Stoughton, і особлива подяка Кімберлі Аткинс — яка втіха мати тебе за свою редакторку і яке щастя, що ти захотіла працювати зі мною та моїми текстами. Лідіє Благден, безмежно дякую тобі за твою художню майстерність! Дякую Каллі Робертсон за висококласний маркетинг.

Дякую вам, Ерін Фітцсімонс і Кіт Гейз, за ще одну фантастичну обкладинку! І я дуже вдячна тобі, Вірджиніє Аллін, за те що ти вклала стільки любові в ще одну неймовірну мапу Величної Півночі.

Моїм казковим, чудовим, неймовірним друзям! Стейсі Лі, дякую тобі за те, що ти завжди була поруч зі мною — минулий рік був особливо буремний, і я дуже вдячна тобі за міцну дружбу. Дякую тобі, Крістін Дваєр, за те, що ти знову й знову слухала, як я розповідаю тобі про цей роман. Я дуже вдячна за твою дружбу, твої запитання й твою безмежну віру в мої історії! Дякую, Керрі Маніскалко, за те, що читала мої безладні чернетки, і за твої блискучі відгуки. Дякую Ізабель Ібаньєс за твою неймовірну дружбу й за те, що ти завжди й всюди була поруч! Дякую Аніссі де Гомері за те, що ти так сильно любиш Джекса. Дякую Джордан Грей за те, що закохалася в цю історію і допомогла мені зробити любовну лінію в ній ще потужнішою! Крістен Вільямс, дякую тобі за те, що ти така чудова подруга й такий промінчик радості в цій спільноті. Спасибі тобі, Едрієнн Янг, за твою міцну й неймовірну дружбу. Дякую Дженні Лундквіст і Шеннон Діттемор за чудові прогулянки й розмови. І дякую тобі, Джоді Піколт, за те, що ти першою прочитала готовий роман і за твою чарівну цитату!

І нарешті я хочу подякувати моїм читачам! Я дуже тішуся, що мені подобається писати янґедалт-фентезі, тому що вважаю поціновувачів цього жанру найфантастичнішою аудиторією у світі. Дякую вам усім за те, що читаете ці книжки, за те, що ділитеся своїми враженнями з друзями, і за те, що любите мої історії.

© Etched in Time Photography

СТЕФАНИ ГАРБЕР — письменниця, авторка бестселерів за версією *The New York Times*. Відома за трилогією «Каравал», яку екранізує кіностудія *20th Century Studios*. Роман «Балада про недовго й нещасливо» — друга частина трилогії, яку високо оцінили *The New York Times*, *Kirkus Reviews* і *Publishers Weekly*. Книжки письменниці перекладено понад 30 мовами.

2025

ISBN 978-617-17-0862-4 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Перекладено за виданням: Garber, Stephanie. THE BALLAD OF NEVER AFTER / Stephanie Garber. — New York : Flatiron Books, 2022. — 406 p.

Переклад з англійської *Анастасії Кіржаєвої*

Дизайн зрізу *Лади Касьяненко*

© Stephanie Garber, 2022

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2025